SILVIU
GHERMAN
HÂRTIILE
MASCULULUI

Silviu Gherman

Hârtiile Masculului

Curtea Veche Publishing
2012

M-am născut pe 25 iulie 1981 în Braşov. Am urmat un excelent liceu de artă, apoi am plecat la Bucureşti, unde am pendulat între o facultate administrativă şi una de actorie. Continui să fiu actor doar cu numele. M-am angajat la o corporaţie. În 2008 am înfiinţat Mes Quins, o formaţie de pop sintetic cunoscută ca „floarea undergroundului“. Tot în acelaşi an am început să postez regulat pe pagina mea de Youtube scurte filme comice.

Am publicat până acum două cărţi: *Scurta şi plictisitoarea viaţă a lui Kjus,* Polirom, 2005 şi *Cele mai frumoase creiere*, Cartea Românească, 2008 (Premiul pentru debut al Uniunii Scriitorilor Bucureşti).

Misoginismul, inadecvarea şi mai multe eşecuri sentimentale au dus la apariţia *Hârtiilor Masculului,* cartea unei lumi în care am trăit ani de zile şi în care nu vreau să mă mai întorc. Tot ce am scris aici e adevărat.

CABANANOASTRĂ

GÂNDACII SE LUPTAU cu părul de pe pieptul meu. De-abia depăşeau o porţiune mai dificilă că imediat se împotmoleau în alta. De fiecare dată era la fel. Rămâneau nemişcaţi câteva clipe, agitându-şi numai antenele, apoi se avântau cu şi mai mare forţă în pădurea de fire. În felul ăsta, acoperiseră jumătate din distanţa de la sfârcul stâng la cel drept. Competiţia nu părea strânsă, pentru că unul din ei conducea detaşat şi era clar că avea să câştige.

Urmăritul gândacilor înaintând printre firele de păr era singura mea distracţie din acea zi. În lunile trecute mă ocupasem cu şoarecii: îi vânasem, îi disecasem, îi asmuţisem unii împotriva altora sau îi trântisem de podea ca să văd cât de repede mor. Solomon nu se arătase impresionat de realizările mele. El ştia una şi bună: nimic nu se compara cu başkiya. Îl obseda başkiya. Spunea că cel mai mare vis al lui era să se tolănească în hamac şi să facă başkiya toată ziua, de dimineaţă până seara, fără să-i pese de nimic. I-am spus că oricum face başkiya ca un apucat şi că visul i s-a împlinit deja. „E adevărat, nu sunt o fiinţă complicată. Îmi trebuie doar un hamac mai bun“, a răspuns el cu un surâs larg. Cuvintele astea mi s-au învârtit prin cap câteva zile şi rezultatul a fost că am început să-l urăsc cu patimă pe Solomon, poate chiar mai mult decât îl uram pe burbac. Burbacii sunt toţi la fel, n-ai ce să le reproşezi. Însă pentru cei ca mine şi ca Solomon viaţa trebuie să însemne mai mult decât slujirea burbacilor sau făcutul başkiyei în timpul liber.

Când am simţit cutremurarea pământului am ştiut că burbacul s-a trezit şi că, dintr-o clipă în alta, are să mă cheme să-i duc găleata cu mâncare. Mi-am suflat gândacii de pe piept şi m-am ridicat. După câteva clipe s-a auzit mugetul tânguitor:

— Mâncareeeeeeeeee...

Am vrut să mă duc la bucătărie, dar m-am oprit. Mi-am adus aminte că nu era rândul meu; eu

fusesem la burbac data trecută. Chiar în acea clipă uşa s-a deschis şi Solomon a băgat capul înăuntru.

— Pot să te rog ceva? Nu vrei să mergi tu? a întrebat cu acelaşi zâmbet mieros la care nu renunţa niciodată. Te rog mult... Eu sunt ocupat. Vezi că fiertura e pe foc. Numai s-o pui în găleată şi să i-o duci. Mulţumesc mult.

Am dat un picior în uşă. Solomon a apucat să se retragă la timp.

— Te duci, da? s-a auzit din spatele scândurilor. Nu te supăra. Chiar am ceva important de făcut şi nu pot acum să...

Am oftat. Solomon a luat asta ca pe o confirmare şi a ieşit pe uşa din spate, probabil grăbit să se întoarcă la başkiya lui.

M-am dus în curte şi m-am uitat la înălţimea din faţă. În vârful muntelui, burbacul se mişca lent. Îşi întindea mâinile şi căsca. Era în profil faţă de mine şi chiar de la distanţa asta îi vedeam dinţii şi limba lungă. Am hotărât să nu mă grăbesc. Am făcut câţiva paşi până la marginea platoului şi m-am uitat în jur. Cât vedeam cu ochii, munţii golaşi şi gălbui erau înghiţiţi de valuri de ceaţă neagră. Foarte departe, dincolo de Drumul Oaselor, printr-o mică deschidere în marea de negură, se vedeau strălucirile oraşului Cledu. Mica pată din mijloc care pâlpâia ca un foc alb era cu siguranţă statuia de cristal a Cledudiei. Ceaţa a acoperit-o în curând şi mi-am întors privirile spre Cabananoastră.

Era o construcţie dărăpănată şi mare. Nu ştiam când fusese ridicată. Solomon, care lucrase aici înaintea mea, susţinea că doamna Vé îi povestise despre înscăunarea Elisabetei Rakowicz şi despre ordinul ei de a construi Cabananoastre pe fiecare munte. Se părea că, în vremurile ei bune, Cabananoastră fusese o clădire de piatră cu două turle; un izvor ţâşnea din mijlocul curţii şi apa lui se aduna într-un fel de iaz. Solomon mai spunea că tufe roşcovane înconjurau clădirea ca nişte ziduri şi că, pe terenul din spatele bucătăriei, tufele erau

tăiate după un tipar complicat, formând un părculeţ. Văzusem şi eu nişte pietre pe jumătate îngropate şi rămăşiţele unui tufiş, dar nu credeam în ruptul capului că aflase asta de la doamna Vé. Dincolo de certuri, înjurături şi batjocoreli, cledanele n-ar fi stat la discuţii cu cei ca noi.

Am auzit gălăgia scatoidelor în ogradă. Am cotit la stânga, după vechiul şopron părăsit, şi le-am văzut. Înainte să se ducă la başkiya, Solomon le dăduse drumul din cuşti şi le aruncase un pumn de seminţe, iar acum animalele se luptau pentru ultimele boabe rămase. În frenezia lor, nu m-au simţit venind, aşa că am putut trage un picior chiar în mijlocul ghemului de solzi portocalii. Au cârâit şi s-au îndepărtat puţin, apoi s-au regrupat în jurul mâncării.

Am intrat în bucătărie şi am inspirat aburii fierturii de scatoidă, gulii şi nuferi. Îmi plăcea mirosul. Am vrut odată să gust din mâncarea burbacului, dar pământul a început să tremure înainte să duc polonicul la gură şi am auzit un mârâit îngrozitor venind din vârful muntelui: „ce faaaaaci?“ Aproape că mi s-a oprit inima. Eram foarte tânăr pe atunci şi credeam că burbacul îmi vede fiecare mişcare şi-mi citeşte fiecare gând. Solomon mi-a explicat că totul ţine de rădăcinile cărnoase care pleacă din vârful muntelui şi se întind pe suprafaţa platoului, înconjurând Cabananoastră şi coborând până în vale. Ele sunt venele, arterele, gura şi ochii burbacului. Pe lângă faptul că îl leagă de cledane, rădăcinile sunt destul de sensibile încât el să ştie precis, în orice clipă, unde ne aflăm şi ce facem. Mai mult, chiar de la început, Solomon m-a sfătuit să nu încerc să fug, pentru că burbacul poate să „şocheze“ cu rădăcinile. Nu ştia cum anume „şochează“ şi nici măcar ce înseamnă acest „şoc“; el, ferească cerul, nu încercase pe pielea lui, dar auzise de la doamna Vé că era ceva foarte dureros. Odată cu trecerea lunilor, povestea cu sensibilitatea exagerată a

rădăcinilor mi s-a părut tot mai fantezistă, până când mi-am dat seama că era o altă minciună.

M-am apropiat de cazanul care fierbea. Am oprit focul şi am controlat din reflex nivelul de gaz din butelie. Doamna Vé urma să vină cu proviziile abia peste trei zile, aşa că trebuia să economisim. În ultimul timp rămâneam mereu fără gaz. Chiar dacă magazia era plină cu alimente, transporturile nu aduceau mai mult de şase butelii pe săptămână. Solomon a îndrăznit să ceară mai demult o butelie suplimentară şi aproape că s-a ales cu urechea sfâşiată. Ţin minte că doamna Vé i-a dat drumul în cele din urmă, apoi a venit la mine şi mi-a pus mâna stângă pe cap, în timp ce gesticula domol cu dreapta. Mă uitam ca hipnotizat la unghiile ei lungi şi pline de sânge.

— Vă dăm exact atâta gaz cât vă trebuie, a spus. Se pare că prietenul tău nu ştie să gătească. Iroseşte butelii.

A rămas cu palma pe capul meu şi m-a întrebat dacă ştiu să gătesc. Simţeam că mă sufoc. Am răspuns repede că da.

— Atunci ia zi, a continuat ea, câte butelii să vă aducem data viitoare? Fii sincer.

Celelalte cledane care însoţeau transportul se adunaseră în jurul nostru şi ne priveau amuzate.

— Şase, am rostit încet.

— Poftim? Nu te aud.

— Şase.

— Eşti sigur?

— Da. Şase. Ca de obicei.

Doamna Vé s-a întors spre Solomon, care se chircise şi-şi apăsa cu o mână urechea rănită. L-a atins cu vârful cizmei şi a spus:

— I-auzi, Solomon, ce zice băiatul. Şase ajung. Nu-i aşa că-ţi pare rău? Nu-i aşa c-ai fost obraznic?

Solomon a bâiguit că-i pare rău, că n-o să se mai întâmple una ca asta şi c-o să fie mai atent pe viitor. Doamna Vé şi însoţitoarele ei au încălecat

pe coloscatoide, părând foarte mulţumite de ele însele. În timp ce se îndepărtau, le-am auzit spunând: „Ai văzut ce băiat deştept? O să ajungă departe.“ Apoi au izbucnit în râs.

Ce-i drept, Solomon scăpase uşor. Puteau foarte bine să-l omoare şi să aducă pe altul în locul lui.

— Mâncareeeeee! Ce faaaaci! s-a auzit iar din vârful muntelui.

Am luat polonicul agăţat de perete şi am început să torn în găleată. Nu mă grăbeam. Poţi să te obişnuieşti cu aproape orice pe lumea asta, chiar şi cu un burbac. Când înţelegi că un asemenea monstru e absolut dependent de tine, poţi să-ţi permiţi unele libertăţi. De pildă, să nu te grăbeşti când îi duci găleata. Sau să-l certi dacă mănâncă prea mult. Hotărât lucru, cei ca mine şi Solomon nu au de ce să se lase intimidaţi de un burbac.

Fiertura avea consistenţa şi culoarea puroiului. Era lipicioasă şi, ca să se scurgă, trebuia să lovesc de mai multe ori cu polonicul în marginea găleţii. Sunetul ăsta înnebunea scatoidele de afară. Le-am auzit adunându-se dincolo de uşă şi l-am înjurat în gând pe Solomon pentru că le dăduse drumul atât de devreme. Ştia că săreau pe mine când scoteam mâncarea. Am umplut găleata, am acoperit-o cu un capac şi am ieşit în curte. Scatoidele, care aşteptaseră până atunci pe prag, au început să chiţăie şi să ţopăie înnebunite. Unele încercau să se ridice în zbor, dar nu reuşeau să treacă mai sus de genunchiul meu; le tăiasem aripile luna trecută. Am împărţit picioare în stânga şi în dreapta, am luat-o la fugă şi m-am strecurat repede pe poarta de lemn, închizând-o în urma mea. M-am aplecat apoi peste gard, uitându-mă la mutrele micilor creaturi. Atunci când înţeleg că nu mai au cum să ajungă la mâncare, scatoidele se liniştesc şi aruncă nişte priviri pe care Solomon le găsea înduioşătoare, dar care mie mi se păreau prosteşti. Am adunat salivă în gură şi am lăsat-o să

curgă încet, într-o flegmă lungă, peste capul uneia. Scatoida s-a scuturat, a lăsat botul în pământ şi s-a îndepărtat în linişte. A urmat-o restul cârdului.

Am apucat bine găleata în mâini şi am început să urc panta abruptă. Îmi controlam pulsul din când în când. Am lăsat în urmă ultimul strat de pământ şi am păşit pe poteca săpată în grămada înaltă de carne, la capătul căreia era burbacul. Vârful muntelui era format din carnea pritocită a vechilor burbaci, dar numai un ochi atent ar fi putut recunoaşte rămăşiţele lor; chiar şi de aproape nu vedeai decât un fel de stânci moi. Trebuia să fii foarte atent ca să remarci un ochi, o mână sau o gură strivită. Sub burbacul de acum zăceau în hibernare cinci sau şase sute de alţi semeni de-ai lui. Uneori, în mijlocul grămezii, câteva creaturi se trezeau şi căutau să-şi croiască drum spre vârf, unde aveau acces la reţeaua de rădăcini. Orice burbac care ieşea la lumină şi stăpânea vremelnic rădăcinile se temea să nu fie alungat înapoi în grămada de carne.

Urcam şi mă uitam la micile pustule crescute în potecă. Se spărgeau cu un pocnet plăcut atunci când le călcam, eliberând un lichid transparent şi uleios. Trebuia să am grijă, pentru că eram desculţ şi riscam să alunec. Mai aveam destul de urcat şi poteca se subţia din ce în ce mai mult.

L-am întrebat odată pe Solomon ce ştie despre burbaci. Întrebarea mea l-a mirat. Un burbac e un burbac. Stă în vârful muntelui, deasupra altor burbaci adormiţi, şi ţine legătura cu cledanele prin sistemul de rădăcini. Asta e tot. Pe urmă s-a scărpinat şi a spus că ar trebui să mă liniştesc cu întrebările; lui, personal, nu-i pasă de asta, însă cledanele n-ar fi încântate să ştie că la Cabananoastră există un îngrijitor atât de curios. Asta mi-a confirmat încă o dată bănuielile. N-aş fi putut conta niciodată pe Solomon dacă voiam să scap de aici.

Am ajuns în vârf, înaintea trunchiului scheletic ce ieşea din masa cărnoasă. Burbacul era de trei ori mai înalt ca mine. Nu avea picioare; avea doar un trunchi subţire şi lung, cu braţe scurte, aproape lipsite de degete, şi un fel de cap turtit, cu o gură lată. La început fusese gras şi rotund; acum era subţire ca un vierme gigantic. Pielea roşiatică, rămăşiţă din vremurile lui bune, era fragilă şi forma o mulţime de pliuri şi încreţituri care-i atârnau pe oasele proeminente ca nişte rufe agăţate de beţe. Porii îi secretau o transpiraţie soioasă ce-l proteja de soare şi ploi, însă, chiar şi aşa, burbacul era plin de coşuri, bube şi iritaţii rozalii. Ţinea ochii strânşi şi mişca doar gura: scotea limba, căsca, plescăia, fornăia şi răsfrângea buzele. Ca întotdeauna, balele îi curserseră pe piept şi formaseră o băltoacă în faţa lui. Am pus găleata jos şi mi-am îndreptat spinarea. Inima îmi bătea foarte repede.

— Uite c-am venit, am zis.

— Mâncare... ce faaaaci... a bolborosit el şi a întins mâinile butucănoase.

I-am spus c-o să-l hrănesc imediat, dar că mai întâi vreau să fumez o ţigară, fiindcă ţigările mă liniştesc. Ştiam că nu pricepe ce-i spun, dar a văzut că trag de timp şi a mormăit nemulţumit.

— Mă doare inima, am explicat. Găleata a fost foarte grea. Fumez o ţigară şi pe urmă îţi dau să mănânci. Pricepi?

Am căutat pachetul în buzunar şi mi-am aprins ţigara uitându-mă la crăpăturile minuscule ale ochilor lui. Clătina din cap şi ţâţâia din buze. Probabil că, dacă ar fi putut, ar fi cerut imediat înlocuirea mea; un simplu mesaj trimis prin sistemul de rădăcini şi a doua zi aş fi fost mort. Însă burbacul nu ştia să vorbească, la fel cum nu ştia să „şocheze“. Era la fel de prost ca o scatoidă. Vocabularul lui se oprea la cuvintele „ce faci“ şi „mâncare“. Prin rădăcinile care coborau în Clédu nu putea decât să transmită un semnal de alarmă, şi

făcea asta doar atunci când observa în zare apropierea duşmanului. Orice aş fi făcut, nu mă temeam de răzbunarea lui.

Am tras din ţigară şi am întrebat:

— Ţi-e foame?

Rămânând cu capul în piept, burbacul a ridicat amândouă braţele într-un gest neputincios. Am zâmbit. Uneori aveam senzaţia că nu era chiar aşa de dobitoc. Ce-i drept, asta nu se întâmpla prea des.

— Ştiu că ţi-e foame, am zis. Eşti tare slab. Nu mai durează mult şi o să mănânci.

Am tras iar fumul în piept. Făcusem rost de pachet săptămâna trecută, la ultima petrecere a cledanelor. Veniseră pe neaşteptate la Cabananoastră şi nici măcar nu auzisem fâlfâitul aripilor de coloscatoidă sau chiotele care le anunţau alaiul. Eram pe versantul sudic şi încercam să-mi fac nevoile, moment în care am auzit vocea îngrozită a lui Solomon: „Bă, au venit!“ Mi-am tras pantalonii şi am alergat cât de repede am putut. M-am împiedicat de o rădăcină şi m-am lovit la nas. Când am ajuns în ogradă aveam noroi pe faţă, iar inima îmi bătea haotic. Toată noaptea am alergat ca un nebun, cărând din pivniţă oale cu vin de bastrac, tăind şi prăjind scatoide, spălând vase. După cum se uitau la mine generălesele Grina şi Atira, am bănuit că aveau să mă violeze înainte de miezul nopţii. Am avut dreptate. La ora 11, doamna Vé l-a tras pe Solomon în poala ei fără să se sinchisească de protestele amuzate ale celorlalte. Apoi, ca şi cum ăsta ar fi fost semnalul, generălesele s-au ridicat în picioare privindu-mă. Grina a deschis uşa care dădea în cămară. Ştiam că nu are niciun rost să mă opun, aşa că m-am apropiat. „Disperată mai eşti, Vé“, a chicotit Atira în timp ce-mi făcea vânt înăuntru. „O să zică lumea că eşti moartă după Solomon. Chestiile astea se rezolvă mai finuţ...“ S-a auzit un hohot general de râs, n-am înţeles de ce,

apoi Atira şi cealaltă au intrat după mine şi au trântit uşa. În magazie plutea un miros dulceag. Grina m-a aşezat pe lăzile pline de gulii şi nuferi. „Ce-i facem azi?“ a întrebat-o pe Atira. „Habar n-am“, a râgâit cealaltă. Câteva clipe a fost linişte. M-am uitat la armurile lor de oţel care luceau în lumina intrată prin crăpăturile peretelui. Se numeau armuri, dar erau de fapt nişte costume de baie metalice. Amândouă aveau sânii strânşi în două cupe cu textură complicată pe care le erau înscrise numele şi rangul. Ca nişte şerpi, piese decorative de oţel li se încolăceau pe umeri, braţe şi coapse. Doar gambele şi antebraţele le erau cu adevărat protejate de nişte cuirase din aliaj greu. Atira avea un păr roşcat, lins şi lung. Grina era cheală.

— Am transpirat în căcatul ăsta, a spus Atira.

A desfăcut cupele şi chiloţii şi le-a lăsat să cadă cu zgomot pe podeaua de lemn, apoi a vrut să-şi dea jos piesele de pe braţe şi coapse. Grina a oprit-o, spunând că se simte mai excitată dacă o vede cu şerpii ăia pe piele. S-au mângâiat şi s-au sărutat. Auzeam clinchetul bucăţilor de metal. M-am gândit că dacă stau liniştit şi le las în pace vor uita de mine, însă generălesele, după ce s-au săturat de mângâieri, m-au aruncat la podea şi mi-au rupt hainele. Grina m-a strivit cu greutatea corpului ei enorm, suplu şi plin de muşchi. Era aproape de două ori mai înaltă ca mine. Atira era ceva mai scundă, dar, chiar şi aşa, dacă stăteam în picioare lângă ea nu-i ajungeam până la piept.

M-au pus să le sug sfârcurile. Pielea ce fusese acoperită de armură li se înroşise şi le mirosea puternic a transpiraţie acră. Am supt cât de bine am putut, încercând să nu dau atenţie mirosului. În timpul ăsta generălesele au continuat să se mângâie. După câteva minute Grina a început să-şi frece vulva de faţa mea. Îmi era foarte greu să respir când făcea asta. Capul mi se pierdea aproape cu totul înăuntrul ei, mă înecam şi începeam să

tuşesc, dar din câte mi-am dat seama tusea îi producea plăcere, fiindcă se freca şi mai tare. Mă gândeam la nuferii pe care-i lăsasem la prăjit; mă mai gândeam şi la gazul consumat aiurea. Solomon era violat dincolo de doamna Vé, deci nu exista nicio posibilitate să oprească focul. Problema a început să mă frământe serios. Numai din cauza acestor chefuri rămâneam fără gaz, şi pe urmă tot noi eram de vină dacă inspecţia condusă înaintea plecării de doamna Vé descoperea că burbacul a slăbit din nou.

— Nu i se scoală, am auzit-o pe Atira.

— Oricum n-ai ce face cu ea, a gâfâit Grina. Ia-i piciorul.

Atira mi-a sucit gamba prin aer şi, în cele din urmă, am simţit cum laba piciorului îmi atinge o băltoacă fierbinte. Cu o mişcare bruscă, băltoaca mi-a ajuns până la genunchi, s-a retras, apoi a revenit. Atira a gemut satisfăcută, intrând în ritmul Grinei.

M-am gândit iar la gaz. Din cauza ceţii întunecate care răcea pământul, burbacul avea nevoie de mai multă mâncare ca de obicei, iar noi, cu doar şase butelii, nu ne descurcam bine nici în zilele liniştite, adică atunci când cledanele nu dădeau chef. Aveam neapărat nevoie de încă o butelie, sau chiar de două. Burbacul nostru nu era unul de mare importanţă strategică şi pierderea lui n-ar fi însemnat mare lucru, dar eu şi Solomon tot am fi fost pedepsiţi dacă murea de foame. Bineînţeles, în sectoarele de la nord situaţia era diferită. Acolo, se povestea, graniţa era încălcată constant şi nu cred că cineva şi-ar fi permis chefuri în apropierea unei Cabananoastre. Trebuia aşadar să le fac să înţeleagă situaţia, dar fără să le supăr. Cu piciorul stâng înăuntrul Atirei şi aproape sufocat de vaginul umed şi fierbinte al Grinei, am încercat să caut o soluţie.

Am remarcat întâi că Grina era mai excitată ca de obicei. O auzisem foarte rar gemând în halul

ăsta, spre deosebire de Atira, care îşi vedea mai departe de treabă mormăind în ritmul ei obişnuit. Am reuşit să-mi trec o mână pe sub coapsa Grinei şi s-o aduc aproape de vagin. Prima oară am vrut să-i mângâi clitorisul, dar nu ajungeam bine la el din poziţia asta şi oricum generăleasa se agita prea tare, aşa că mi-am umezit degetele şi i-am băgat încet mâna în fund. Am avut grijă să nu intru prea tare. Am alternat mişcarea de înaintare cu o mângâiere fermă. Grina a fost surprinsă la început. Am continuat să-mi mişc capul pe sub labiile ei, ca să-i dau de înţeles cât de mult îmi place. În acest timp continuam să-i bag mâna tot mai adânc. M-am temut câteva clipe că n-o să-i placă şi că viaţa mea s-a terminat. Dar răul fusese făcut şi nu mai puteam da înapoi.

Spre uşurarea mea, Grina a ajuns aproape imediat la orgasm. Nu cred că se aştepta să fiu atât de cooperant. Am rămas cu mâna în fundul ei, frecându-mi buzele de clitoris şi gemând de mama focului, ca şi cum aş fi vrut s-o mai satisfac o dată, dar generăleasa devenise prea sensibilă şi nu mai suporta s-o ating. S-a ridicat de pe mine şi s-a rostogolit pe spate, râzând. Atira, care nu reuşise mare lucru folosindu-mi piciorul, o privea mirată.

— Păcătoasă mică, a spus Grina. Fă-i şi ei.

Mi-am scos piciorul din vaginul Atirei şi am rugat-o respectuos, cu ochii în pământ, să se întindă pe spate. Apoi am început să-i molfăi labiile şi clitorisul, băgându-i cealaltă mână în fund cu aceeaşi delicateţe. Atira a ajuns greu la orgasm; a trebuit să lucrez mai mult decât în cazul Grinei, însă în cele din urmă am reuşit s-o fac să urle de plăcere. Eram de-a dreptul epuizat când s-a întâmplat şi asta. Apoi lucrurile s-au liniştit. Peste respiraţiile satisfăcute ale generăleselor se auzea gălăgia cledanelor din încăperea alăturată. Cineva începuse un banc şi gluma se pierduse printre cântece şi clinchet de pahare. Mi s-a părut că o aud

pe doamna Vé rostind cuvintele „irigaţii“ şi „comerţ“. De peste tot izbucneau râsete scurte.

M-am apropiat de Grina şi am întrebat:

— Mai doriţi o dată?

— Eşti plin de căcat pe mâini, a observat ea.

— Mă duc să mă spăl, dacă ordonaţi.

Generăleasa s-a ridicat în capul oaselor. Era fericită. Şi-a trecut limba peste dinţii de sus.

— Tu vrei ceva de la noi. Altfel nu te-ai fi străduit aşa.

— Nu vreau nimic.

— Dacă minţi, să ştii c-o păţeşti.

— Nu mint. Atâta voiam să vă rog: aş dori, dacă se poate... Ştiţi, noi muncim din greu, şi vrem să hrănim burbacul, şi să vă mulţumim pe dumneavoastră. Dar acum nu putem să vă mulţumim. Aţi adus şase butelii de gaz, iar azi am consumat deja una. Am făcut fripturi de scatoide, am prăjit nuferi... Vă rog să înţelegeţi. Nu putem să facem fiertură numai cu şase butelii la fiecare transport. De asta slăbeşte burbacul.

— Vezi? a întrebat Grina întorcând capul spre Atira. Exact ce i-am zis de dimineaţă lui Vé. Nici n-a vrut să audă. I-am zis: stai, măi, un pic, că 6 butelii n-au cum să le ajungă atâtea zile... Nu, că le ajung, zice. N-ai cu cine să te înţelegi.

— Aşa e ea, mai căpoasă, a recunoscut Atira.

— O fi, dar exagerează.

Până la urmă Grina mi-a promis pentru data viitoare o butelie suplimentară. Asta era tot ce putea să facă, spunea; până la următorul transport trebuia să ne descurcăm cu ce aveam. I-am mulţumit în genunchi şi m-am dus să mă spăl în rezervorul din curte. Înainte să ies, am ridicat pachetul de ţigări care-i căzuse Grinei din buzunarul de la centură. L-am ascuns repede sub cămaşa ruptă.

Am fumat din pachet toată săptămâna. Ţigările aveau un gust foarte bun. Elisabeta Rakowicz a scris mai demult o broşură despre

beneficiile fumatului în cazul bolilor de inimă. O citisem pe vremea când locuiam în Cledu. Încă aveam cartea pe undeva prin magazie.

Trecuseră cinci zile de la chef. Stăteam acum cu spatele la burbac, mă uitam la munţii pierduţi în ceaţă şi-mi părea rău că nu mai am decât patru ţigări. Am savurat fiecare părticică din mucul ce-mi ardea degetele. În cele din urmă l-am aruncat, am apucat găleata şi m-am întors:

— Hai să mănânci.

Burbacul a început să dea din mâini, încântat. A deschis gura uriaşă şi s-a aplecat în faţă. Tremura. Pliurile lungi de sub bărbie i se bălăngăneau, iar coastele îi vibrau. Am ridicat capacul de pe găleată şi i-am turnat fiertura caldă pe gât. M-am uitat la limba lungă şi la dinţii puternici. Ce rost aveau dinţii şi limba la o creatură care înghiţea doar un terci moale? Ce rost aveau mânuţele lui ridicole? Nu puteam să înţeleg.

Mi-am aprins încă o ţigară şi am coborât spre Cabananoastră. Ceaţa care acoperea celelalte creste devenise acum mai compactă şi mai întunecată, de parcă cineva turnase smoală peste munţi.

— ÎN VIAŢA MEA N-AM FĂCUT o başkiye mai bună, a spus Solomon când m-am întors. A fost extraordinar. Ar trebui să încerci. Dacă vrei, pot să te ajut. Mă pricep destul de bine. Am putea chiar să facem başkiya împreună.

Era vorbăreţ. Ochii îi străluceau şi îi simţeam privirea sticloasă urmărindu-mă peste tot prin bucătărie. Mi-am văzut mai departe de treburi şi nu l-am întrerupt. A spus că viaţa, deşi pare urâtă, e de fapt frumoasă. Dacă vrem cu adevărat, descoperim frumuseţea în cele mai surprinzătoare locuri. Başkiya oferă această şansă. Munţii galbeni sunt frumoşi. Ceaţa neagră e frumoasă. Cabananoastră e frumoasă.

— Vreau să-ţi spun că am reuşit să găsesc frumuseţe chiar şi la burbac, a rostit pe un ton misterios, lăsându-se pe spate în micul scaun de lângă cuptor. E o nebunie, ştiu, dar asta te învaţă başkiya. Fiecare lucru are părţi frumoase şi părţi urâte. Noi trebuie doar să ne concentrăm pe cele frumoase. E atât de simplu.

M-am aşezat la masă, am luat o grămadă de nuferi dintr-un coş şi am început să le smulg petalele, punându-le apoi într-o oală. Solomon s-a ridicat de lângă cuptor şi s-a aşezat de cealaltă parte a mesei. Era cu spatele la fereastră şi din cauza asta nu-i vedeam bine faţa.

— Cledanele sunt nemaipomenite, a continuat. Nu vreau să spun că nu suferim de pe urma lor. Sigur că suferim. Sunt brutale şi crude. Nu le pasă de nimic. Dar tocmai asta e frumos. Îmi plac corpurile şi armurile lor. Îmi place că sunt rele. Când le văd cum vin pe coloscatoide simt că leşin. Mă ia cu frică şi totuşi am nevoie de frica asta. Frica e ceva frumos, dacă ştii cum să te uiţi la ea. Înţelegi?

Eu rupeam petale şi nu spuneam nimic. Solomon a luat din magazie o ladă de gulii şi a început să le taie în bucăţi. A zis:

— Până şi faptul că stăm aici şi pregătim mâncare e frumos. Aş vrea şi eu să mănânc o gulie sau o scatoidă, dar ştiu că sunt pentru fiertura burbacului. Mă abţin. Nu e plăcut să te abţii? Acum o să beau apă şi o să mănânc pâine cu unt şi cu sare, la prânz o să mânânc iar pâine cu unt şi cu sare, şi tot aşa. Îmi dau seama cum stau lucrurile. Nu sunt prost. Dar găsesc lucruri frumoase în jurul meu. Înţelegi?

Am încercat să-i imit zâmbetul. Am tras de obraji şi am închis ochii. Pentru Solomon n-a fost de ajuns. A continuat să vorbească şi a spus atâtea lucruri că după un timp nu l-am mai ascultat. Dădeam din cap şi încercam să-mi număr bătăile inimii. Aveam impresia că, dacă mă concentrez suficient, pot să-mi cobor pulsul.

Am continuat să pregătim terciul împreună, tăind o scatoidă şi punând-o la fiert. Între timp am luat micul dejun. După masă, eu am ieşit în curte şi am fumat două din ultimele trei ţigări suflând fumul spre cuştile animalelor. Nu le plăcea. Scoteau nişte sunete care semănau cu o tuse foarte subţire şi se ascundeau în cotloanele cele mai îndepărtate. Chestia asta n-a reuşit deloc să mă amuze. Mă întrebam ce-ar fi făcut Solomon dacă ar fi ştiut de existenţa pachetului de ţigări. Probabil ar fi stat pe capul meu toată ziua.

— Mâncareeeeeee! Ce faaaaaci! a răsunat peste întreg platoul.

Nu trecuseră nici două ore de când îl hrănisem. Am aruncat ţigara, am acoperit-o cu praf şi m-am întors în bucătărie. Solomon dormea cu capul pe masă, lângă tulpinile de nuferi. L-am zgâlţâit. A mormăit ceva, dar nu s-a trezit. M-am dus la butelia de gaz şi am răsucit robinetul până când flacăra albastră s-a stins. Mâncarea era gata. Am luat ştergarele pe care mâncasem feliile de pâine cu unt, le-am scuturat în ogradă, apoi le-am împăturit şi le-am pus într-un sertar. Am turnat câteva polonice de fiertură în găleată şi am

acoperit-o cu capacul. L-am zgâlţâit iar pe Solomon.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el buimac.

Am arătat spre vârful muntelui.

— Da, mă duc imediat, mă duc... a bolborosit. Lasă-mă cinci minute... m-a terminat rău başkiya aia...

L-am forţat să se ridice şi i-am pus găleata în mâini. Când l-am împins spre uşă, Solomon a mormăit ceva. L-am întrebat:

— Mă înjuri?

Mi-a aruncat o privire tulbure şi s-a dus spre munte, împleticindu-se. Am luat un cuţit din sertar, m-am dus în magazie, am căutat şmirghelul şi am ascuţit lama scurtă şi lată. Am prins cuţitul la brâu şi l-am acoperit cu cămaşa jerpelită pe care trebuia s-o cos de fiecare dată când mi-o rupeau cledanele. Am ieşit afară şi m-am aşezat pe una din rădăcinile burbacului care coborau din vârful muntelui. Am luat ultima ţigară din pachet, am aprins-o şi am fumat-o încet. O vreme m-am uitat la Solomon, care încă nu ajunsese la grămada de carne şi urca din greu muntele. De la distanţa asta mi se părea că seamănă cu o molie.

Nu era nici miezul zilei. În câteva ore ceaţa întunecată care urca din văi avea să ajungă aici, pe creastă, şi odată cu ea ar fi venit şi frigul. Mi-am închipuit cum urma să tremur la noapte. Am scos cuţitul. Am apăsat lama pe încheietură. Era rece.

O singură mişcare, repetată şi la cealaltă mână. Sau poate la gât.

Atunci am auzit chiotele. Răsunau de jos, dinspre Drumul Oaselor. M-am ridicat şi am ascultat atent, ţinându-mi respiraţia. Timp de câteva clipe am crezut că-mi imaginez lucruri. Dar am auzit un nou chiot, şi mai clar decât primul, urmat apoi de altele.

Era prea devreme, mult prea devreme. Aşteptam transportul doar peste trei zile. Apoi mi-am amintit că se apropia sfârşitul lunii Chuéta.

Sărbătoarea Cledudiei, la 40 Chuéta. Am intrat în magazie ca un om beat şi am căutat calendarul. L-am găsit deasupra unei lăzi de gulii. 40 Chuéta. Cea mai importantă zi pentru cledane, care trebuia sărbătorită printr-un chef de pomină. Am căzut în genunchi şi am urlat. Mi-am crestat pieptul de câteva ori, fără să am curajul să înfig lama. Mi-am amintit apoi de cizma doamnei Vé atingându-l pe Solomon în timp ce acesta se zvârcolea de durere, cu urechea aproape ruptă. Aşa m-ar fi atins şi pe mine dacă m-ar fi găsit mort. M-ar fi rostogolit cu piciorul până în mijlocul ogrăzii, unde ar fi chemat coloscatoida. Spre deosebire de micile scatoide, animalele astea uriaşe sunt foarte pretenţioase la mâncare. Nu cred că m-ar fi mâncat; probabil m-ar fi prins cu scârbă în gheare şi m-ar fi aruncat într-o vale. Ideea de a mă transforma în schelet pe fundul unei prăpastii, printre ierburi, pietre şi ciulini m-a făcut să mă calmez. Am început să gândesc. Trebuia să existe o scăpare. Vedeam foarte bine că nu exista niciuna.

De nicăieri, mi-a venit totuşi în minte imaginea unor gulii rostogolindu-se pe versantul muntelui. O mulţime nesfârşită de gulii luând-o la vale spre marea de ceaţă. Întâi am alungat gândul. Cledanele m-ar fi omorât dacă descopereau că lipseşte ceva din magazie.

Am ieşit iar afară şi am ascultat. Am recunoscut vocea ascuţită a Grinei, care chiuia şi urla îndemnuri războinice. În câteva minute, fâlfâind din aripile lor aurii, coloscatoidele conduse de generălese şi de restul suitei aveau să iasă din ceaţă. M-am întors în magazie şi am îngenuncheat lângă lăzile de gulii şi nuferi. Voiam să gândesc limpede, să am multe idei care să-mi curgă, din care să aleg unele şi să resping altele, ca atunci când locuiam în Cledu. Pe vremea aia ştiam să-mi folo-sesc capul, puteam să mă uit la lucruri şi să am păreri mai mult sau mai puţin sofisticate; le ţineam pentru mine, dar măcar le aveam, nu

eram amorţit cum eram acum, nu trăiam doar ca să fac mâncare şi să-l ascult pe Solomon cum laudă başkiya.

„Se apropie cledanele. Solomon e la burbac. Guliile se rostogolesc la vale.“

Asta mi-a vibrat în minte în ritmul pulsului care-mi creştea. Ce aveam cu guliile astea? Nu puteam să înţeleg. M-am frământat, ieşind în ogradă şi intrând la loc în magazie până când am simţit cum o explozie îmi aprinde creierul, şi în lumina ei am înţeles ce am de făcut. Am apucat o ladă de gulii, am ieşit cu ea afară şi am deşertat-o pe versantul sudic, în partea opusă venirii cledanelor. Legumele s-au făcut din ce în ce mai mici şi au dispărut în ceaţa neagră după câteva clipe. Am golit alte două lăzi. Erau deja curăţate, nu aveau frunze sau tulpini şi se duceau uşor la vale. Mai rămăseseră destule, dar era bine dacă reuşeam să golesc trei. Prea multe ar fi fost exagerat. Mă tot uitam spre vârful muntelui şi spre versantul nordic. Nu vedeam nici coloscatoidele şi nici pe Solomon. Era bine. Am adus în ogradă lăzile goale. M-am aruncat cu faţa la pământ. Înainte de asta am şters cuţitul, apoi l-am prins din nou la brâu.

Cum am lipit fruntea de ţărâna uscată, aerul a început să tremure în câteva locuri. Fiecare pereche de aripi scotea un sunet pe care-l cunoşteam bine şi care semăna cu o respiraţie grăbită. Fără să ridic ochii, am numărat opt coloscatoide. Asta însemna cincizeci sau şaizeci de cledane. M-am gândit la Solomon şi la frica „de care avea nevoie“. L-am înţeles cumva, dar nu în felul în care ar fi vrut. Eu n-aveam nevoie de fricã din prostie sau slăbiciune.

Am ridicat ochii. Cu ciocurile deschise, opt coloscatoide au zburat peste marginea platoului, apoi s-au întors într-un cerc larg şi s-au pregătit să aterizeze. Pe spinările lor, aşezate în şei metalice, stăteau generălesele şi restul suitei. Generălesele

erau în frunte şi controlau animalul lovindu-i gâtul în anumite zone care corespondeau direcţiilor de mers. În spatele fiecărei generălese erau două maiorese, o căpităneasă, o locotenentă şi alte două sau trei consiliere subordonate direct Elisabetei Rakowicz. Consilierele erau îmbrăcate în salopete străvezii şi colorate, mulate pe corp. Militarele purtau obişnuita uniformă metalică ce semăna cu un costum de baie. Am observat că nu aveau arme, ci doar câteva cuţite de ceremonie.

— Eşti ridicol cu plecăciunile astea, a spus doamna Vé după ce vârtejul stârnit de aripile animalelor s-a potolit şi cledanele au pus piciorul pe platou. Ridică-te.

Am coborât iar fruntea în pământ.

— S-a întâmplat un lucru rău! am strigat. S-a întâmplat un lucru foarte rău şi n-o să fiţi mulţumite!

Am auzit o coloscatoidă fornăind aproape de mine. Una din cledane a potolit-o. Din câţiva paşi repezi, doamna Vé s-a apropiat. M-am pregătit pentru ce era mai rău, încordându-mi abdomenul şi protejându-mi capul. Lovitura a venit totuşi din spate, de la o altă cledană. A durat câteva clipe până am simţit durerea sufocantă care mi-a urcat din testicule în măruntaie ca un mănunchi de şerpi. M-am prăbuşit pe o parte, ţinându-mă să nu vomit.

— Ce mai e acum? a urlat doamna Vé. Iar nu mai e gaz? Iar vreţi butelii? Mă omorâţi cu buteliile astea! Altceva nu ştiţi decât să ne stricaţi cheful?

— Nu, nu... am gâfâit. Nu butelii... nu gaz...

— Atunci ce?

În jurul meu, zeci de cledane, zeci de corpuri musculoase, înalte şi bine proporţionate, acoperite cu armuri ornamentale şi salopete străvezii... Nu puteam să gândesc din cauza durerii. Voiam să ating cea mai apropiată coapsă. Trupurile militarelor erau unse cu ulei. Coapsele şi umerii le străluceau.

— A mâncat... Solomon... lăzile...

— Vorbeşte clar, prăpăditule!

Acum simţeam şi mai tare durerea, de parcă fiecare cuvânt ieşit din gura doamnei Vé îmi făcea rău. Am întins mâna spre lăzile goale.

— Solomon... a mâncat... trei lăzi... de gulii...

Un nou şoc, de data asta în cap. Eram cât de cât obişnuit cu genul ăsta de lovituri. Nu m-a durut prea tare.

— Trei lăzi de gulii? a zbierat doamna Vé. Şi în timpul ăsta tu ce-ai păzit? De ce nu l-ai oprit?

— Am încercat...

— Unde e Solomon?

— La burbac...

— Crezi că-i prima oară când vedem aşa ceva? Aţi mâncat împreună şi acum vreţi să daţi vina unul pe celălalt...

M-am ridicat în genunchi şi le-am arătat pieptul plin de răni. Am scos cuţitul de la brâu şi l-am ţinut deasupra capului.

— Uite ce mi-a făcut! am zbierat ca un nebun. Am vrut să-l opresc! I-am zis să nu mănânce, că n-are voie! Dar a venit la mine cu un cuţit... Ne-am bătut... acum vrea să mă omoare...

Generăleasa Grina s-a lăsat pe vine şi mi-a luat cuţitul din mână. Mi-a cercetat rănile.

— Sunt proaspete, a zis. Vrei să spui că v-aţi bătut acum şi că Solomon a mâncat trei lăzi de gulii chiar înainte să venim noi?

Am urlat mai departe că nu mint şi că lucrurile s-au întâmplat aşa cum spuneam; guliile fuseseră mâncate pe parcursul mai multor zile. Încercam să nu mă încurc, dar deja nu mai puteam controla nimic. Panica mă cuprinsese şi începusem să plâng. Grina a continuat să mă privească într-un fel ciudat. Cledanele şuşoteau ceva pe margine. Am auzit sunetul unui cuţit ieşind din teacă.

— Vă rog să mă credeţi, am hohotit uitându-mă în ochii Grinei. Nu vreau decât să mulţumesc cledanele! Solomon urăşte cledanele! Eu nu le

urăsc! Eu le iubesc! Vreau să trăiesc şi să mulţumesc cledanele! Dar nu mai pot să trăiesc aşa! Mi-e scârbă de Solomon! Mi-e scârbă de masculi!

— I-auzi, a spus doamna Vé lăsându-se şi ea pe vine, alături de Grina. Îi e scârbă de masculi. Cât de scârbă ţi-e?

— Aş vrea să-i omor pe toţi... am şoptit. Aş vrea să fiu cledană.

Grina şi doamna Vé au izbucnit în râs. „Ce-a zis, ce-a zis?“ au întrebat celelalte. „A zis că vrea să fie cledană,“ a repetat doamna Vé.

— E simpatic, a spus Grina. Mă face să râd.

— Şi pe mine! a strigat cineva.

— Serios? Vă face să râdeţi?

S-a auzit un cor de „da“-uri şi „nu“-uri. Doamna Vé a supus problema unui vot rapid şi s-a decis că majoritatea era amuzată de cuvintele mele.

— Bine. Atunci hai să ne distrăm până la capăt. Aduceţi-l pe Solomon.

Căpităneasa Yura s-a înălţat imediat cu o coloscatoidă şi s-a îndreptat spre muntele de carne. S-a întors în câteva minute; Solomon, cu găleata încă în mâini, atârna în ghearele animalului, docil şi zâmbitor. Yura l-a aruncat de la o înălţime destul de mare şi el a căzut pe burtă, chiar lângă mine.

— Prietenul tău zice că ai mâncat trei lăzi de gulii şi că ai vrut să-l omori, a spus Grina. Astea sunt lăzile. E adevărat?

Solomon a avut întâi o expresie de surpriză, dar nu l-a ţinut mult, pentru că a început să râdă. Era un râs subţire şi nervos. Degeaba încerca să strecoare câteva cuvinte; nu putea să se oprească din râs. M-am ridicat în picioare.

— Grina. Dă-i cuţitul, a spus doamna Vé.

Am primit arma şi am inspirat aer cu putere. Era ciudat. Inima nu-mi bătea mai repede, aşa cum mă aşteptam. Eram calm. Am stat puţin să mă gândesc. Solomon era întins pe burtă şi chicotea

scuturându-şi umerii. Am îngenuncheat şi, din câteva mişcări pe care le foloseam când tăiam gâtul scatoidelor, am vrut să-i secţionez tendonul de la călcâiul drept. N-am reuşit imediat. Solomon s-a oprit din râs şi a horcăit un pic, însă n-a ţipat. A rămas în aceeaşi poziţie, smucindu-şi doar piciorul. M-am aşezat cu genunchiul pe bucile lui şi mi-am tras răsuflarea, ca să priceapă că încă nu s-a terminat şi că mai am de lucru. Abia atunci a dat un urlet şi s-a zvârcolit. L-am ţinut bine, pe urmă am continuat să tai. Nu mai aveam poziţia bună de dinainte şi a trebuit să trec de mai multe ori lama pe tendon până am simţit că ating osul călcâiului. M-am ridicat şi m-am întors spre Grina şi doamna Vé:

— Ce mai vreţi să-i fac? Îi fac orice, dacă mă luaţi de aici.

Cledanele tăceau. L-am răsucit pe Solomon şi m-am aşezat pe pieptul lui apăsându-i braţele cu genunchii. Acum nu mai râdea. Gungurea ceva şi părea că nici nu mai e pe lumea asta. I-am spus de câteva ori să deschidă gura şi în cele din urmă m-a ascultat. I-am înfipt cuţitul în limbă şi am răsucit bine, apoi l-am întors pe burtă, să nu se înece cu sângele.

Consilierele n-au părut impresionate. Nici doamna Vé nu se distra.

— Ce să-i mai fac? am răcnit. Îi fac orice, dar nu mă omorâţi! Duceţi-mă în Cledu! N-o să găsiţi niciodată un slujitor mai bun! O să-i spionez pe ceilalţi masculi! Există conspiraţii ale masculilor! Ştiu destui conspiratori... Îi ştiam de pe vremea când locuiam în Cledu. Roy Bechtel! L-am auzit înjurând-o pe doamna Vé. Şi pe Elisabeta Rakowicz a înjurat-o! Masculii nu respectă şi nu iubesc cledanele aşa cum le iubesc eu! Eu n-aş permite să vi se întâmple ceva rău, pentru că vă iubesc! Solomon nu vă iubeşte! A mâncat din gulii şi nu s-a gândit că burbacul putea să moară de foame! E un trădător!

— Grina, ştii ce? Ia omoară-i pe amândoi, a spus doamna Vé. Sunt penibili.

— Şi cu petrecerea cum facem?

— Ne descurcăm. O să vorbesc eu mâine la Seniorie să trimită alţi îngrijitori. Ăştia mă plictisesc.

Grina a luat cuţitul din mâna mea şi i-a tăiat jugulara lui Solomon. A făcut-o în aşa fel încât sângele să le stropească pe cele mai apropiate consiliere, apoi şi-a cerut scuze şi a spus că pe mine o să mă omoare în spatele Cabananoastrei, ca să nu facă mizerie. M-a tras după ea. Cledanele au intrat în bucătărie pregătindu-se de chef, iar o coloscatoidă s-a înălţat cu leşul lui Solomon în gheare.

Generăleasa m-a dus în locul ferit de lângă versantul sudic. În spate era peretele Cabananoastrei, singurul fără ferestre. În faţă, pierdută în ceaţa care se apropia tot mai mult, cobora panta abruptă unde aruncasem guliile. Nu-mi mai simţeam pulsul. Nu mai simţeam nimic. Cerul înnorat era gri, cu o singură dâră verde care se topea încet.

— Ţi-au plăcut ţigările? a întrebat Grina.

Se aşezase lângă mine, pe un bolovan. Îşi curăţa unghiile cu cuţitul.

— Ţigările, a repetat. Alea pe care mi le-ai furat la cheful trecut. Au fost bune?

N-am răspuns.

— Ce te uiţi aşa? a râs. Sigur că ştiam. Erau nişte ţigări de casă foarte bune. Din colecţia veche a Elisabetei. Mai vrei una?

A înfipt cuţitul în pământ şi a scos un pachet de la centură. I-a rupt sigiliul şi mi l-a întins. Am luat o ţigară. Pe urmă mi-a oferit un foc. Şi-a aprins şi ea una. Am privit-o. Ţinea picioarele încrucişate şi mâinile i se odihneau pe genunchi. Avea ţigara în colţul gurii şi nu părea să fie deranjată de fumul care îi intra în ochi. Pe craniul ras, în apropierea arcadei, i se reliefa vena pe care

i-o cunoşteam atât de bine. Clipea rar. M-am întrebat de ce cledanele clipesc mai rar ca masculii; observasem de multă vreme lucrul ăsta. În umbra peretelui nu mai vedeam atât de bine reflexele pielii unse cu ulei, dar în anumite unghiuri puteam să întrezăresc o mică sclipire a umerilor sau a gâtului. Cât de eficient era corpul Grinei faţă de al meu, am gândit. Un corp construit pentru luptă şi plăcere. Ăsta era şi scopul armurii: să arate mai mult decât să acopere. Mi-aş fi dorit să am nişte picioare musculoase şi bine proporţionate. Sau o inimă puternică, nu una bolnavă, gata în orice moment să cedeze. Pieptul Grinei se ridica şi cobora încet, odată cu fiecare fum. Era atâta forţă şi sănătate în acel piept, încât orice gând cu privire la moarte a început să se destrame. Teama de a mă stinge sau bucuria de a rămâne în viaţă nu păreau să aibă valoare câtă vreme rămâneam doar un organism inferior, cu un trup pipernicit şi defectuos. Învăţăturile cledane erau corecte. Masculii sunt deficienţi.

Grina s-a ridicat. Avea cuţitul în mâna stângă. L-a pus în teacă.

— Ascunde-te, a zis. Ne vedem mâine dimineaţă, după ce pleacă toată lumea. Să nu scoţi niciun sunet. Ai înţeles?

Nu m-am mişcat. Ea a repetat:

— Ai înţeles? Niciun sunet.

Am dat din cap. Grina a ocolit peretele şi a dispărut. Pentru o clipă, fără să-mi explic de ce, am simţit o oarecare dezamăgire. Apoi am fugit.

N-O SĂ UIT NICIODATĂ restul acelei zile şi noaptea care a urmat. Pe când dârdâiam în mijlocul negurii îngheţate, muşcând dintr-o gulie găsită pe versant, m-am gândit la ce mi se întâmplase. Grina se aştepta să-i fiu recunoscător fiindcă nesocotise un ordin; voia, cu alte cuvinte, să mă transforme în sclavul ei personal. Mi se părea totuşi stupid să cred că mă ţine în viaţă doar fiindcă ştiam să-i bag mâna în fund. Ba nu era chiar aşa de stupid, mi-am zis. În niciun caz nu mă cruţase doar ca să-şi bată joc; era mai puţin sofisticată în cruzime decât doamna Vé – şi asta nu pentru că n-ar fi vrut, ci pentru că îi lipsea imaginaţia. În faţa doamnei Vé erai mereu descoperit. Nu-i plăcea să te prosternezi, dar urla la tine dacă nu aveai capul suficient de plecat. Detesta mirosul meu, însă atunci când făceam baie îmi spunea că nu am dreptul să consum apa din rezervor. Scatoidele prăjite nu erau niciodată bune: erau ba prea calde, ba prea reci. Pur şi simplu nu aveai cum s-o mulţumeşti. Cu Grina lucrurile nu stăteau aşa, dimpotrivă. Avea şi ea o oarecare inteligenţă care uneori părea surprinzătoare, dar în general era previzibilă şi nu te chinuia prea mult.

Noaptea m-am străduit din răsputeri să nu adorm. Mă concentram pe zgomotele venite dinspre Cabananoastră: râsete, mugete de coloscatoidă şi, câteodată, conversaţiile unor cledane venite să se uşureze. Auzeam clipocitul şiroaielor de urină trecând pe lângă picioarele mele.

Spre dimineaţă frigul a devenit de nesuportat, aşa că am urcat pe bâjbâite muntele şi m-am acoperit cu pieile flasce ale burbacului. M-am înfofolit între cărnurile lui şi am încercat să ignor mirosul puternic, asemănător celui de pepene. El s-a scuturat un pic, dar până la urmă m-a lăsat în pace. Ştiam că nu doarme niciodată, chiar dacă noaptea era ceva mai calm. M-am gândit la

tendonul lui Solomon, la gulii, la faptul că pielea burbacului nu prea ţine de cald. Apoi am adormit.

M-am trezit clănţănind din dinţi. Întunericul începea să scadă. Se vedeau nişte nori lungi şi subţiri, de un gri roşcat. Pe versanţi ceaţa se scurgea încet, dezvăluind mici puncte verzui: guliile pe care le aruncasem cu o seară înainte. Chiar dacă panta avea o înclinaţie mare, terenul era plin de gropi şi crevase care opriseră o parte din legume. Am coborât în fugă muntele de carne, apoi o bună parte din versantul sudic şi, timp de câteva ore, îngrozit de gândul că aş putea fi văzut, am aruncat guliile şi mai la vale.

Am terminat spre dimineaţă şi m-am ghemuit în spatele unui bolovan. Am auzit ca prin vis nişte voci obosite şi apoi aripile coloscatoidelor bătând aerul şi îndepărtându-se. Nu mergeau în direcţia muntelui de carne, ci spre Cledu; însemna că militarele erau foarte obosite şi renunţau la inspecţie. Când m-am convins că toată lumea a plecat, am urcat versantul. Nu-mi mai simţeam mâinile şi picioarele, dinţii îmi clănţăneau mai rău ca înainte şi ochii mi se împăienjeniseră. M-am apropiat de Cabananoastră. Niciun sunet. Pământul fusese răscolit de ghearele animalelor şi în câteva locuri se ridicau grămezi de bălegar purpuriu. M-am uitat pe geamul bucătăriei. N-am văzut prea bine înăuntru, dar nu părea să fie nicio mişcare. Am deschis uşa.

Înăuntru era atât de cald, încât am simţit cum mi se înmoaie genunchii. M-am sprijinit de perete. Două butelii de gaz consumate fuseseră aruncate sub chiuvetă. Pe masa lungă de lemn se înşirau pahare goale sau pe jumătate umplute cu vin de bastrac; unele erau sparte. Am văzut o mulţime de blide cu oase de scatoidă, nuferi prăjiţi, mucuri de ţigară şi ceşti goale de cafea. Lângă fereastră am găsit o pereche de chiloţi din metal.

Am ocolit masa. De cealaltă parte, întinsă pe podea şi cu picioarele crăcănate, dormea

generăleasa Grina. Chiloţii de la fereastră erau ai ei. Sânul stâng îi ieşise din sutien, iar în colţul gurii îi atârna un fir de salivă.

M-am mişcat foarte încet. Am stat la masă, am băut o cană cu vin şi am mâncat nişte nuferi uscaţi. După un timp mâinile mi s-au oprit din tremurat şi am putut din nou să-mi simt degetele, chiar dacă picioarele mi-au rămas la fel de reci. Inima a început să mă doară. Simţeam că o crăpătură din ce în ce mai mare mi se deschide în piept. M-am aşezat pe podea. Am încercat să-mi cobor pulsul concentrându-mă şi respirând calm. Durerea creştea. „Ar fi o prostie să mor acum“, am gândit. M-am ridicat. Trebuia să fumez. Am găsit în centura de la chiloţii Grinei un pachet, am scos o ţigară şi am aprins-o cu mare greutate. Imediat am început să tuşesc.

Grina s-a trezit. Din poziţia mea nu-i vedeam decât un singur ochi şi nu-mi dădeam seama dacă râde sau e supărată. Oricum, am aruncat ţigara. Ea a căscat şi a întins cu poftă braţele şi picioarele, până când oasele i-au trosnit. S-a scărpinat între coapse.

— Atira o să vină mai încolo cu o coloscatoidă, a spus.

S-a sprijinit în cot. Şi-a băgat sânul în sutien şi a chicotit:

— Nu ştiu dacă o să te iau cu mine.

— Vreţi un orgasm? am întrebat repede.

— N-am chef acum.

Şi-a curăţat balele din colţul gurii. Părea foarte distrată, aproape vulnerabilă. Era clar că are dubii cu privire la decizia din noaptea trecută. Trebuia neapărat să mă pun într-o poziţie de inferioritate şi, în acelaşi timp, să mă dovedesc util. Cu cât vorbeam mai puţin şi acţionam mai mult, cu atât mai bine. M-am dus la plită şi am pus la fiert nişte apă pentru cafea. Am scos dintr-un sertar o scrumieră şi un ştergar curat pe care le-am aşezat pe podea, în faţa ei. Întâi m-am gândit să-i

întind pachetul de ţigări şi bricheta, dar în cele din urmă am preferat să le pun pe ştergar. M-am retras la o distanţă potrivită şi m-am ghemuit, ascunzându-mi faţa în spatele genunchilor.

Expresia de pe faţa Grinei a redevenit serioasă, însă atunci când şi-a aprins o ţigară mi-am dat seama că seriozitatea era doar o faţadă. O ajutasem să-şi recapete confortul.

— Ţi-a plăcut să-l chinui pe Solomon? a întrebat.

Am lăsat să treacă mai multe clipe de linişte şi am răspuns:

— Solomon era oribil.

— De ce?

— Făcea başkiya. Toată ziua.

— Tu nu faci?

Am încercat să pun în privire toată sinceritatea de care eram capabil.

— Ba da. Dar foarte rar.

— Serios? Eu fac destul de des, a spus Grina.

— Dumneavoastră sunteţi frumoasă. Solomon arăta oribil când o făcea.

— Taci din gură, nici nu vreau să-mi închipui, a râs ea. Ajută-mă să mă îmbrac.

I-am adus chiloţii metalici de lângă uşă. Grina a clătinat din cap.

— Pune-mi-i tu.

S-a întins iar pe spate şi a ridicat bazinul. Am desfăcut cele două clame şi i-am prins centura de metal în jurul brâului, apoi m-am pregătit să închid şi slipul. Înainte de asta m-am uitat un pic la vaginul ei. Generăleasa mi-a surprins ezitarea, aşa că i-am mângâiat sexul cu un gest umil şi stângaci, după care am închis clamele.

— Îţi place? a întrebat.

— Da. Foarte mult, am răspuns.

Solomon ar fi simţit tremurul cu care am rostit aceste cuvinte, însă generăleasa a pufnit şi a clătinat din cap ca şi cum nu-i venea să creadă cât de dobitoc eram. Am pufnit şi eu.

— Eşti aşa de... a spus Grina. Voi, masculii, sunteţi... nici nu ştiu cum să zic...

— Suntem nişte burbaci.

— Exact! Sunteţi nişte burbaci!

A râs iar cu poftă, ţinând ochii închişi.

— Mă distrezi, băiete... Eşti amuzant.

S-a ridicat în picioare. Ghemuit, îi ajungeam până la genunchi. A întrebat:

— Vine cafeaua aia?

După ce am servit-o şi mi-a mai dat o ţigară, generăleasa a spus că vrea să vadă ce fac toată ziua. I-am răspuns că nu fac nimic interesant; pregătesc o fiertură şi i-o duc burbacului. De altfel, ne putem aştepta ca în orice moment burbacul să urle „mâncare“ sau „ce faci“. Grina m-a întrebat cât de des urlă.

— Noaptea nu urlă, am răspuns. Numai ziua. Cam din două în două ore.

— Serios? Eu nu l-am auzit deloc ieri.

Abia atunci mi-am dat seama că, într-adevăr, burbacul tăcuse întreaga zi şi întreaga noapte. Am înghiţit în sec. Grina a continuat:

— Chiar am întrebat-o pe Atira: măi, burbacul ăla nu mai ţipă? Ştiam că trebuie să ţipe.

Oricât am încercat să-mi ascund stupoarea, generăleasa a înţeles că ceva nu e în regulă. S-a oprit şi m-a întrebat ce s-a întâmplat. N-am spus nimic. Dintr-odată vocea i-a devenit autoritară.

— Ia du-mă la burbac.

Inima mă durea de parcă ar fi fost tăiată în două cu fierăstrăul. Am vrut mai întâi să reîncălzesc fiertura uscată şi râncedă de pe fundul unui ceaun, ca să nu merg cu mâna goală. Grina nu m-a lăsat. Mi-a dat un picior în spinare, proiectându-mă direct în uşă.

Am urcat muntele împreună. Generăleasa era în spatele meu. Avea la ea cuţitul ceremonial şi, de fiecare dată când întorceam privirea, o vedeam atingând mânerul armei şi dând din cap cu subînţeles. Doamna Vé n-ar fi recurs la astfel de

mijloace de intimidare ieftine. Grina era foarte nesigură pe ea şi, dacă puteam, trebuia să folosesc asta în avantajul meu. În primul rând, era absolut vital să-mi recapăt suflul şi să ignor durerea de inimă. Acest lucru s-a întâmplat la jumătatea urcuşului: starea mi s-a îmbunătăţit dintr-odată. Durerea s-a dus, nu mi-am mai auzit pulsul în urechi şi am reuşit din nou să respir în voie.

În al doilea rând, trebuia să-i flatez orgoliul. Cum am început să mă simt mai bine, m-am prefăcut că mă împiedic; am căzut în genunchi, m-am văitat şi am rugat-o să-mi acorde câteva minute ca să-mi revin, fiindcă sunt foarte obosit. Bineînţeles, Grina mi-a tras un picior şi m-a înjurat, îndemnându-mă să mă mişc mai repede. A adăugat că dacă burbacul e mort o să fie vai şi amar de capul meu. A spus chiar: „Vai şi amar de capul tău, măi“.

Am ajuns sus. Burbacul nu era mort, dar nici mult nu mai avea. Trupul i se încovoiase şi capul îi era pe jumătate îngropat în solul de carne întărită. Se uita la noi şi abia mai respira. A întins o mână de pe care atârnau fâşii lungi de piele. Mâna i-a căzut.

Grina a făcut un pas înainte. A întrebat:

— E mort?

Am îngenuncheat lângă burbac dându-i la o parte draperiile de carne ca să-i pot asculta respiraţia. N-am auzit nimic. Înainte să vorbesc m-am uitat câteva clipe la ochii lui mici şi galbeni, la gura cleioasă şi la limba care i se scurgea încet într-o parte. Nu simţeam nici cel mai mic regret sau satisfacţie. Simţeam totuşi ceva, dar nu-mi dădeam seama ce. Oricum nu conta.

— E mort, am spus.

— Căcat, a mormăit generăleasa şi a început să-i dea ocol. Or să dea vina pe mine. Am zis că rămân să fac inspecţia. Ce-o să-mi facă Vé... Fir-ar a dracului...

Am tras aer în piept şi am zis:

— Dumneavoastră nu aveţi nicio vină. Sunteţi cledană. Eu sunt îngrijitor. Numai eu sunt de vină pentru moartea burbacului. Puteţi să mă aduceţi în faţa Senioriei ca să fiu judecat.

Generăleasa a scos cuţitul din teacă şi s-a apropiat.

— Da? Pot să fac asta? Îmi dai tu voie? Eşti un prost şi un imbecil! Lumea crede că te-am omorât, şi acum vrei să te duc la Seniorie ca să te judece? Adică ce?

— Nu mi-am dat seama, vă rog să mă iertaţi...

— Vrei să te mai şi iert? Ar trebui să te omor şi să te las aici, lângă slinoşenia asta...

— Vă rog să nu mă omorâţi... Ştiu cum să rezolv problema.

Ne învârteam în cerc, având burbacul între noi. Grina a ridicat cuţitul ţinându-l de vârful lamei şi s-a pregătit să-l arunce în mine.

— Ascultaţi-mă, vă rog! am implorat-o. Sub burbacul ăsta mai sunt o grămadă de burbaci care aşteaptă să iasă...

— Următorul o să iasă peste o grămadă de vreme, dobitocule! Până la următoarea inspecţie n-o să apară!

— Ba da. Poate să iasă acum, dacă îl ajutăm noi.

Asta a oprit-o.

— Poftim?

— Daţi-mi cuţitul. O să fac loc pentru următorul. O să-l desprind.

— O să-l desprinzi?

Cledanele care se pricepeau cu adevărat la burbaci erau consilierele, doamna Vé şi, bineînţeles, Elisabeta Rakowicz. Cadrele militare nu prea îşi băteau capul cu subiectul ăsta. I-am explicat pe îndelete Grinei cum burbacul trebuie să fie absorbit în muntele de carne şi cum, timp de două săptămâni, urmează o luptă între cei mai bine plasaţi indivizi, până când unul din ei reuşeşte să iasă şi să controleze rădăcinile. Am subliniat că, în

cazuri extreme, îngrijitorii pot grăbi procesul îndepărtând ei înşişi exemplarul mort şi curăţând canalul de acces — ceea ce făcea ca următorul burbac să apară în câteva ore. Toate astea le ştiam de la Solomon şi n-aveam nici cea mai mică idee dacă sunt sau nu adevărate, dar le spuneam cu atâta convingere, încât Grina s-a liniştit.

M-am apropiat cu mâna întinsă, cerându-i cuţitul. Pentru o clipă, buza de sus i-a tremurat şi a făcut un pas înapoi. Am insistat, ferindu-mă s-o privesc în ochi. Până la urmă mi l-a dat.

Trebuia să am gesturi cât mai ferme, cât mai sigure, gesturi care să inspire încredere. Am înfipt cuţitul la baza trunchiului uriaş. M-am aşteptat ca pielea să fie greu de străpuns, dar am fost mirat să descopăr cât de uşor puteam să tai. Era ca un fel de burete, cedând la cea mai mică apăsare a lamei. Întâi am tăiat rădăcinile, care în punctul de contact cu burbacul erau flexibile şi moi. Am simţit mirosul acela puternic care aducea a pepene stricat. Am străpuns uşor pielea şi organele interne. Mai greu a fost cu coloana vertebrală, nu numai pentru că oasele s-au dovedit foarte dure, ci şi fiindcă burbacul s-a mişcat şi a început să urle în clipa când am ajuns la măduvă. Avea convulsii: pleoapa stângă îi tremura, însă globul ocular îi rămânea fix. Mi-am dat seama că totul e o reacţie fizică. Solomon îmi vorbise mai demult despre asta.

— Ai zis că-i mort! a răcnit Grina, pe care abia o mai auzeam din cauza gălăgiei.

— E mort. I-am atins măduva, de-aia urlă. Aşa face el.

— Opreşte-l, nu mai suport!

Generăleasa îşi acoperise urechile şi se plimba dintr-o parte în alta a platoului evitând scârbită şiroaiele de sânge gros care curgeau din burbac. Am tăiat cât de repede am putut. Am folosit cuţitul ca o daltă, iar pumnul ca un ciocan. Am reuşit să lărgesc deschizătura din cartilaj şi am

scobit înăuntru până am desprins măduva cu totul. Urletul s-a oprit. Acum urma partea cea mai grea. Slăbisem destul de mult rezistenţa osului, însă ca să-l desprind era nevoie de o lovitură foarte puternică. Trebuia să cobor muntele şi să revin cu unelte. M-am întors spre Grina.

— Iertaţi-mă. Trebuie să merg la Cabananoastră. Am nevoie de o lopată şi de un ciocan.

— Nu te duci nicăieri. Ai zis că te descurci. Descurcă-te.

— N-am destulă forţă ca să-i desprind coloana.

Generălasa m-a apucat de păr, care era probabil singura parte a corpului meu neatinsă de sânge.

— Dacă vrei să trăieşti, o să te descurci. Atira trebuie să vină în câteva minute.

— Nu puteţi să-i trageţi dumneavoastră un picior? am scâncit. Unul singur. Sunteţi puternică. Un singur picior, şi se desprinde. Pe urmă o să-mi fie uşor să curăţ restul canalului.

— Vrei să trag...

— Un picior, da. Unul singur. Vă rog. Vă promit că se desprinde.

Mi-a dat drumul, s-a uitat în jur şi a vrut să ocolească balta de sânge. Era prea mare. A înjurat de toate Cledudiile şi fuscubrahii din lume şi a păşit în mijlocul lichidului. Sandalele de piele neagră scoteau un sunet ciudat, întrucâtva plăcut, atunci când ridica piciorul. A ajuns la baza spinării burbacului şi s-a uitat la măruntaiele lui împrăştiate. S-a îngălbenit la faţă. Până la urmă nu s-a mai putut abţine şi a vomat. Am venit repede lângă ea, gata s-o ajut dacă trebuia, dar ţinându-mă destul de departe încât să n-o enervez. Erau atâtea maţe, lichide şi mirosuri, că Grina a vomat fără întrerupere timp de aproape trei minute.

Când n-a mai avut ce vărsa, generăleasa a răcnit şi a tras în sfârşit un picior în şira spinării

burbacului. Nu s-a desprins. A mai lovit o dată, apoi încă o dată. În cele din urmă trunchiul încovoiat şi ţeapăn s-a desfăcut şi, cu o pleoscătură, s-a pră-buşit în balta de sânge, stropindu-ne din cap până în picioare. Oricum eram murdar. M-am apropiat şi am continuat să scobesc în jurul ciotului de os care mai rămăsese. Voma Grinei se întinsese peste tot.

— Nu se poate aşa ceva... Ar trebui să te omor... a spus ea retrăgându-se în cea mai îndepărtată zonă de pe platou. Eşti atât de infect... eşti jegos... nu meriţi să trăieşti...

Am lăsat-o să vorbească şi am lărgit deschizătura. În afară de durerea de inimă, care reîncepuse, mă descurcam destul de bine. Am săpat o groapă adâncă de vreo şapte palme şi am descoperit canalul de acces: un tunel vertical sângeriu, ai cărui pereţi pulsau din când în când. N-am văzut foarte clar, dar mi s-a părut că disting vârful unui cap şi restul trupului. M-am uitat mai bine. Următorul burbac era pe drum. Cel puţin în privinţa asta, Solomon spusese adevărul.

— Am terminat, doamnă. Veniţi să vedeţi. Într-o oră o să iasă altul.

Grina nu avea chef să vadă nimic. Mi-a cerut cuţitul, dar era prea murdar, aşa că mi-a ordonat să-l arunc în prăpastie. Pe urmă m-a pus să rostogolesc burbacul mort peste marginea platoului. Am reuşit abia după un sfert de oră. Am avut o mare satisfacţie când am văzut draperiile de carne ale creaturii lovindu-se de stânci şi dispărând în ceaţă.

Am coborât muntele. De data asta Grina era în faţă. După prima serpentină, am remarcat silueta unei coloscatoide priponite în ograda Cabananoastrei. M-am simţit uşurat. Soarta mea avea să fie decisă în următoarele minute.

Cancelaria Elisabetei Rakowicz
Comentariu asupra Pruţului Generălesei Famke
Zibeliade Fisher. Redactat azi, Golé 14, în Sala Lucioasă, de însăşi Elisabeta Rakowicz

O ZI DEOSEBIT DE FRUMOASĂ. Frigul coborât de câteva zile peste oraş a fost alungat de razele blânde ale soarelui. Cât de bine m-am simţit când am deschis ochii dimineaţa. Am văzut pe pervaz mai multe vrăbii ciripind. Umbrele lor se proiectau pe peretele de lângă pat şi imediat m-am gândit că sunt nişte spiriduşi meniţi să-mi înveselească ziua. M-am spălat pe dinţi, am făcut un duş lung, apoi am descoperit tava cu micul dejun pregătit de Olga. A exagerat din nou. Mi-a pregătit 5 ochiuri, 4 pâini cu şuncă, 1 carafă cu suc de fructe, 3 produse de patiserie, 2 cafele. Mâncarea a fost foarte bună, dar n-am putut s-o termin, deoarece m-am balonat. Au rămas 2 felii de pâine cu şuncă, un produs de patiserie şi 3/4 din sucul de fructe. Mi-ar plăcea ca Olga să pregătească exact atâta mâncare cât să-mi astâmpere foamea şi să nu fiu nevoită să arunc restul. Risipa nu e bună. Sunt convinsă că, dacă ar nota ce am mâncat cu o seară înainte şi m-ar privi cu atenţie când dorm, ar putea estima foarte uşor nivelul poftei de mâncare la micul dejun. Uneori am nevoie de 2 ochiuri şi 3 pâini cu şuncă, alteori doar de 1 singur ou ochi şi de 3 căni de cafea; desigur, sunt şi zile când nu beau cafea. Olga ar face bine să anticipeze toate astea, fiindcă e important să încep ziua într-un mod cât mai satisfăcător.

După micul dejun m-am dus în camera pruţului, unde venise un pachet de la generăleasa Famke Zibeliade Fisher. Olga a vrut să-l desfacă, numai că era învelit într-un celofan străvechi, cu bule de aer care se sparg când le atingi; acest lucru

mi-a produs o vie plăcere, aşa că i-am interzis categoric Olgăi să măcelărească frumuseţea de pachet. Am spart aproape o sută de bule până când m-am plictisit şi am desfăcut celofanul. Eram încântată de isteţimea generălesei, care alesese un pachet atât de original. Subliniez pentru a mia oară importanţa ambalajului, pentru că DEGEABA CREEZI CEVA FRUMOS DACĂ NU ŞTII CUM SĂ-L AMBALEZI.

În pachet, învelit într-o ţesătură de mătase, am descoperit cel mai frumos pruţ pe care l-am văzut vreodată. Era magnific, cu zeci de braţe întortocheate şi irizaţii gălbui care s-au schimbat în străluciri albastre atunci când am tras perdelele. În întuneric, pruţul a strălucit aproape un minut, iar indicele de culoare a oscilat de la Gra 9 la Gra 16, ceea ce e magnific. Când am aprins iar lumina, ochii mi-au fost orbiţi de violenţa cu care filamentele au continuat să scânteieze. Am bătut din palme de plăcere, iar Olga a intrat în cameră crezând că o chem. I-am spus că nu am nevoie de nimic şi că bat din palme de plăcere, iar ea a zâmbit, a făcut o plecăciune şi a ieşit. M-a surprins zâmbetul ei, deoarece mi s-a părut extrem de fals. Muşchii de sub pleoape nu i s-au activat la momentul oportun, lucru care mi-a transmis o stare evident negativă. Imediat, s-a produs o interferenţă cu pruţul pe care-l aveam în faţă şi n-am mai fost capabilă să continuu evaluarea corectă a operei. Un sentiment de iritare a planat asupra mea. Am încercat să-l ignor, concentrându-mă pe irizaţii, căutând tipare şi sensuri în încrengăturile filamentelor. Încăpăţânat, sentimentul era tot acolo, afectându-mi imparţialitatea judecăţii, aşa încât a trebuit să evaluez subiectiv şi să ataşez acestui pruţ calificativul „imperfect clasa a 3-a“. Dacă generăleasa Famke va considera că e un diagnostic incorect, să discute problema cu Olga. E vina ei, nu a mea, că s-a ajuns aici.

Cu o reverenţă formală,

Elisabeta Rakowicz

SATUL

STÂNCILE SEMĂNAU cu nişte mădulare masculine. Unele erau curbate, altele nu. Majoritatea aveau o măciulie în vârf. Nu înţelegeam de ce cledanele numiseră acest ţinut Drumul Oaselor. În loc de o mulţime de penisuri mai mari sau mai mici, mai virile sau mai curbate, ele vedeau doar tibii, femururi şi coaste. Mi-am amintit de o broşură veche, scrisă şi ilustrată de Elisabeta Rakowicz; se spunea acolo că o doamnă experimentată s-a rătăcit şi a murit în „marele labirint al morţii“. Cledanele erau sfătuite să nu se apropie de aceste stânci.

Atârnam în ghearele coloscatoidei şi nu aveam altceva de făcut decât să privesc locurile peste care treceam. Mă gândeam că, în primul rând, Drumul Oaselor nu e deloc mare, aşa cum îl descria broşura, fiindcă putea fi străbătut pe jos în cel mult o zi. În al doilea rând, nu era deloc un labirint, ci chiar un drum. Albia secată a unui râu traversa întreaga pădure de stânci de la un capăt la celălalt şi nu reuşeam să înţeleg cum se poate rătăci cineva pe aici, cu atât mai puţin o cledană matură. „Acum câţiva ani, o cledană încercată, căpitănească şi înaltă luptătoare, s-a aventurat nebuneşte pe Drumul Oaselor şi nu s-a mai întors“; aşa suna începutul broşurii.

Eram gol. Ghearele animalului îmi strângeau torsul şi coapsele. Puteam să mişc doar gâtul, antebraţele şi gambele. Încercam să rămân cât mai liniştit, căci coloscatoida protestase scuturând puternic capul atunci când generăleasa îi ceruse să mă care. Cunoşteam cazuri când animalele aruncaseră pur şi simplu din zbor încărcăturile care nu le conveneau.

Dincolo de Drumul Oaselor am recunoscut cu un frison de plăcere ierburile Haşin. Mi-am amintit de excursia făcută aici în timpul şcolii, sub supravegherea unei doici. Fusesem atât de uimit de plantele înalte, subţiri şi mătăsoase încât, atunci când doica mi-a permis să mă plimb în marea de

vegetaţie, n-am îndrăznit să fac niciun pas. Doica mi-a spus că locul e sacru fiindcă te face să te simţi mărunt ca o insectă, iar asta e cea mai bună lecţie de modestie pe care o poate primi un mascul. Am prins curaj şi m-am afundat în iarbă. Era foşnitoare şi cu marginile uşor bombate, aşa că nu mă puteam tăia. Din când în când, se vedeau flori mici şi albe. Mi s-a părut că văd şi ochii unui pui de pisică. Cărăbuşi minusculi şi molii speriate se ridicau din faţa mea. Doica m-a îndemnat să chiui, ceea ce nu-mi era permis în Cledu. Am urlat toată ziua printre plantele imense, iar când s-a lăsat întunericul şi a trebuit să ne întoarcem eram epuizat şi fericit. A fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea.

Pe măsură ce ne apropiam de oraş simţeam că în mintea mea se face tot mai multă lumină. Şopteam cuvinte complicate, pe care nu le mai folosisem de ani de zile. Îmi imaginam cum sunetele îmi ies din gură ca nişte mingi de fum, coborând şi alunecând pe ierburile elastice de jos. Mă simţeam foarte bine şi, fără să vreau, am scos un chiţăit de plăcere.

— Dacă mai aud ceva, te arunc! a răcnit Atira. Ai înţeles?

Atira venise cu o coloscatoidă, aşa cum o rugase Grina, însă nu era de acord cu aducerea mea în Cledu. Ne-a văzut pe mine şi pe generăleasă coborând de la burbac plini de grăsime şi sânge; a spus că lăsarea mea în viaţă fusese o greşeală şi că, după părerea ei, se cuvenea să fiu omorât imediat. „Un orgasm nu justifică atâtea complicaţii“, a încheiat. Mahmură şi murdară, generăleasa părea să-i dea dreptate. I-am spus Grinei că soarta mea e în mâinile ei, însă, înainte de orice, i-am sugerat să facă o baie în rezervorul din curte. M-am spălat pe mâini şi am adăugat că mă voi ocupa de încălzitul apei şi de săpun; ea nu trebuia decât să se relaxeze. Minuţiozitatea cu care i-am curăţat fiecare parte a trupului a mai calmat-

o. Simţeam în ceafă privirea dezaprobatoare a Atirei, dar dacă aş fi încercat să-i intru în graţii aş fi înfuriat-o probabil pe Grina, care se obişnuise repede cu ideea de a avea un sclav personal. Întinsă în rezervor, generăleasa îmi dădea comenzi mărunte şi leneşe: să-i curăţ unghiile de la piciorul drept, s-o scarpin în ureche, să-i masez pielea capului. Mi-a ordonat apoi să mă dezbrac, să mă spăl în apa rămasă, după care a încălecat coloscatoida şi i-a cerut să mă ia în gheare.

Vegetaţia fabuloasă a rămas în urmă, lăsând loc unei stepe golaşe, brăzdată de linii maronii. S-a făcut ceva mai frig. În acest loc ieşeau la suprafaţă rădăcinile burbacilor. Am simţit iar izul acela de pepene şi am tresărit din tot corpul. Coloscatoida a fost deranjată de mişcarea mea. Timp de câteva clipe, ghearele ei puternice m-au strâns atât de tare încât aproape am leşinat. Ca să n-o mai deranjez trebuia să rămân şi mai moale, şi mai inert. Am închis ochii şi am adormit.

M-a trezit chiotul Grinei, ceea ce însemna că ne apropiem de Cledu. Nu ştiu de ce am continuat să ţin ochii închişi. Îmi era ciudat de bine în poziţia asta, cu vântul care-mi bătea prin păr şi barbă, ştiind că pământul e la o depărtare de o mie de picioare. Am ascultat vocea Atirei spunând: „Grina, nu mai ţipa. Vrei să ne audă toată lumea?“ Grina a răspuns că suntem prea sus şi că nu se aude nimic.

Am deschis ochii. Colinele cu jnepeni Ti. Drumul pietruit. Colibele fuscubrahe. Toate erau la locul lor, ca în ziua plecării. Am întors încet gâtul şi, după prima oară în atâţia ani, am văzut oraşul Cledu.

La intrarea în valea Né se ridicau două mari cupole. Una dintre ele era ferma de coloscatoide, iar cealaltă, garnizoana. Acestea marcau începutul bulevardului principal, care tăia întreaga vale şi se oprea în piaţa Cledudiei. Nu se vedea prea bine de sus, dar îmi aminteam că toate edificiile aveau

pereţii decoraţi cu mâzgălituri complicate care, se spunea, erau creaţia personală a Elisabetei Rakowicz. Din cauza văii strâmte şi lungi, clădirile administrative se înşirau de-o parte şi de alta a bulevardului; reşedinţele particulare se aflau în spatele acestor construcţii înalte, pe alei foarte înguste şi întortocheate, întinzându-se atât cât permiteau versanţii abrupţi şi împăduriţi. Văzut de sus, Cledu arăta ca un cuţit înfipt adânc în muntele Né.

— Nu intrăm cu el în oraş. Îl lăsăm afară, a decis Grina.

Atira a lovit gâtul coloscatoidei. Animalul a lăsat în jos aripa dreaptă şi a început să coboare în cercuri largi. Sub noi, fuscubrahii ieşeau din colibele aflate mult în afara oraşului şi se strângeau la un loc. Nu mai fusesem niciodată atât de aproape de ei. Când stăteam în Cledu mă urcam uneori pe terasa clădirii de puericultură şi-i observam cu un binoclu vechi. Nu-i vedeam bine şi oricum nu-i găseam interesanţi: nişte sfere de carne cenuşie, uneori fără mâini, alteori fără picioare, alteori fără niciun fel de membre, agitându-se şi ţopăind fără rost încoace şi încolo. La figură aduceau de departe cu burbacii, numai că aveau ochii mult mai mari, iar cutia craniană li se afunda în masa umerilor. Cledanele îi numeau bile cu ochi.

— Urlă, te rog, a spus Atira când eram aproape să aterizăm.

Coloscatoida a scos un tânguit care s-a schimbat în răget. A desfăcut ghearele şi m-a aruncat. Nu m-a durut prea rău, fiindcă distanţa era mică — pe Solomon îl aruncau de mult mai sus. După câteva rostogoliri am putut să mă ridic în picioare fără probleme. Grina şi Atira au aterizat la zece paşi distanţă, iar Atira a coborât.

— Cine sunteţi dumneavoastră? a întrebat un fuscubrah.

Grina m-a chemat şi mi-a ordonat să nu mă apropii de ziduri. A mai spus să aştept până la asfinţit, când o să treacă ea cu nişte saci de pâine. Atunci urma să mă aducă în Cledu. Când au auzit de pâine, fuscubrahii au început să vocifereze. Spuneau „desigur, fireşte, pâine, normal, fireşte, mâncare“. În timpul ăsta, Atira trăgea şuturi într-un pui cu ochii roşii, care, nedumerit şi plângând, se întorcea de fiecare dată la ea. Generăleasa era fascinată de încăpăţânarea cu care fuscubrahul venea să primească o nouă lovitură. Un adult din apropiere a întrebat din nou „cine sunteţi dumneavoastră?“, deşi părea că se adresează atât Atirei, cât şi puiului. „Cine sunteţi... cine sunteţi...“ repeta puiul între două şuturi.

— Hai odată, Atira! a spus Grina.

După încă un şut, Atira a oftat:

— Păcat că n-avem voie cu ei în Cledu. L-aş fi luat pe ăsta mic.

Puiul continua să alerge şi să repete în neştire „cine sunteţi... cine sunteţi...“

— Nu-mi place aici, a mormăit Grina. Vreau să plecăm.

Atira nu i-a dat atenţie. S-a aplecat spre micul fuscubrah:

— Pe mine mă cheamă Atira. Sunt generăleasă.

— Gene...ră...

— ...leasă.

— ...leasă!

— Generăleasă.

— Generă...leasă!

— Bravo. Pe tine cum te cheamă?

— Gene...ră...

— Cum te cheamă?

Puiul a gungurit ceva şi, pe neaşteptate, s-a repezit la piciorul ei. L-a îmbrăţişat şi a rămas cu faţa lipită de cuirasa de oţel care acoperea tibia. Scâncea. După un timp, Atira a zâmbit cu un fel de melancolie:

— Ce dobitoc.

L-a desprins cu celălalt picior şi i-a tras un şut atât de puternic încât puiul s-a rostogolit până s-a pierdut în mulţimea creaturilor. Generăleasa s-a întors la coloscatoidă, iar atunci când a trecut pe lângă mine m-a lovit cu cotul. A urcat.

— Ia uite, m-a băloşit pe picior, i-a spus Grinei.

Cealaltă a ridicat din umeri şi a atins proeminenţa de pe spinarea animalului, care a deschis aripile şi, cu fornăitul caracteristic, s-a ridicat în zbor stârnind praful. Mi-am acoperit faţa şi m-am prosternat. Nu era rău ca Grina să mă vadă în genunchi. Ştiam că-i place asta. Zgomotul aripilor s-a îndepărtat, atmosfera s-a limpezit şi, în sfârşit, am putut să mă ridic în picioare.

— Cine sunteţi dumneavoastră? a întrebat acelaşi fuscubrah.

M-am uitat în jur şi doar în acel moment, când coloscatoida se ridica şi se apropia de zidurile îndepărtate ale oraşului, iar eu rămăsesem singur şi gol înaintea gloatei cenuşii, am înţeles limpede unde sunt şi ce mi se întâmplase. Am vrut să-mi imaginez cum urma să ajung în Cledu; la ce să mă aştept din partea Grinei; cum să mă feresc de celelalte cledane, care nu tolerau prezenţa unui mascul într-o reşedinţă privată. Mintea îmi rămânea totuşi inertă, capabilă uneori de zvâcniri şi de reamintirea unor cuvinte vechi, dar până la urmă la fel de amorţită ca la Cabananoastră. Faptul că ochii mari ai fuscubrahilor erau fixaţi asupra mea nu mă ajuta deloc. Gândurile mi se destrămau în clipa când se formau, iar furnicăturile pe care începeam să le simt în braţul stâng nu păreau să aibă legătură cu ghearele care mă strânseseră atâta timp. M-am aşezat şi mi-am luat pulsul. Era foarte ridicat. Am închis iar ochii şi am hotărât ca, într-un fel sau altul, să-mi domolesc haosul din cap şi din corp. Trebuia să mănânc ceva. Să dorm. Să-mi refac forţele. Să lucrez la ceea ce se numeşte o

strategie, adică să-mi ocup mintea cu un lucru util care o să-mi folosească pe urmă. Dar nu reuşeam să mă adun. În cap aveam o revărsare de gândaci coloraţi, care-şi strigau durerile cu glasuri subţiri, încercând, fiecare, să mă convingă de importanţa problemei lui. Însă nu era nimic important. Eram doar eu în mijlocul unor trupuri transpirate şi gri, privit de nişte ochi nătângi, atins uneori de mâinile umede ale puilor şi întrebat de adulţi lucruri fără sens: „ce facem cu bara?“, „de ce avem atât?“, „cum e altfel?“, „unde au pus încărcătoarele“? M-am întins pe spate şi am şoptit că mi-e foame. Mi-am ciupit braţul stâng; furnicăturile începeau să mă îngrijoreze. „Foame!“, am spus cu o voce puternică, dar nimeni nu mi-a răspuns. După un timp, un fuscubrah care clipea des s-a aplecat spre mine:

— La stomac. Mâncare. Desigur. Arsură. Durere. Just. Bineînţeles.

Trebuia să-i ignor. Să nu mă agit. M-am tras ceva mai aproape de o colibă. Nu mai puteam respira bine. Cu fiecare gură de aer îmi trecea un cuţit prin piept. „N-o să fac infarct acum. N-o să fac infarct acum“, repetam, târându-mă spre coliba dărăpănată, sub acoperişul căreia stătea o creatură cu o singură mână şi un singur picior. Fuscubrahii se trăgeau din calea mea cerându-şi scuze, apoi uitau de ce s-au scuzat şi se întrebau între ei: „de ce scuze?“ Pe jos erau multe beţe arse, hârtii şi excremente. Am ajuns la colibă. Cel de dinăuntru a exclamat: „hopa!“ şi apoi, timp de câteva ore, cât am rămas acolo, nu a spus decât: „ia uite, domnule!“ Nici măcar nu s-a clintit de la locul lui. Am găsit într-un colţ nişte pâine destul de proaspătă şi o sticlă plină cu apă. Am mâncat şi am băut. N-am putut să dorm. Era încă lumină.

Ce trebuia să fac până la venirea Grinei? Cum să mă comport când avea să sosească? Mirosul creaturilor era foarte puternic şi inima mă durea prea tare. Până la urmă am adormit, dar m-am

trezit după puţin timp, plin de transpiraţie. Îmi venea să urinez. Inima îmi bătea cu disperare. Mi s-a făcut rău şi am ieşit cu chiu cu vai din colibă. Fuscubrahii de afară nu mi-au dat atenţie. Unii dintre ei purtau o discuţie aprinsă despre beţele şi hârtiile de pe jos.

Am rămas întins pe spate şi m-am uitat la cer. Avea o altă culoare decât la Cabananoastră. Era albăstriu, cu nori albi şi galbeni. O coloscatoidă leneşă se învârtea sus de tot, chiar deasupra mea, urmată de altele mai mici; era probabil un zbor de antrenament. „Antrenament. Sigur că da. Garnizoana. Aproape“, am rostit cu voce tare, şi nu ştiu de ce asta mi-a provocat un fel de scufundare dureroasă a inimii, de parcă cineva a aruncat-o într-o oală fierbinte. Mă sufocam.

— Hârtiile. De pe jos.

— Nu contează.

— Domnule, hârtiile şi beţele.

— De pe jos. Nu contează. Hârtiile.

— Beţele, domnule.

— De pe jos. Hârtiile. Nu contează.

Cei doi fuscubrahi au ţinut-o aşa mai bine de un sfert de oră. Discuţia nu avansa deloc şi chiar nu mai puteam să-i ascult. După un timp nici nu i-am mai auzit. Le vedeam pielea groasă, asemănătoare cu cea a burbacului, membrele la fel de schiloade şi ochii care clipeau pe rând, dar, oricât încercam, nu mai eram în stare să-i urmăresc. Pe urmă nu mai ştiu ce s-a întâmplat.

M-AM TREZIT ÎN ACELAŞI LOC. Asta m-a enervat. Visasem, pe fondul unei muzici grandioase, venirea Grinei, trecerea frauduloasă în Cledu, o masă bună, apoi o baie şi o ţigară. Nu dormisem decât vreo două sau trei ore. Am privit multă vreme un băţ cu formă complicată şi m-am gândit cât de improbabil ar fi ca lucrurile să se petreacă aşa. Nici nu eram sigur că generăleasa avea să se întoarcă.

Durerea de inimă se potolise şi nu mai respiram greu. În schimb mi se făcuse iar foame. Fuscubrahii păreau să se fi obişnuit cu mine şi nu-mi mai dădeau atenţie. M-am ridicat. Pielea îmi mirosea a urină; burta şi piciorul îmi erau lipicioase. Noroc că nu era frig. Am început să mă plimb printre colibe.

— E bine că nu e frig, i-am zis unui fuscubrah când am trecut pe lângă el. Mă aşteptam să-mi repete vorbele sau să spună o prostie. A rămas tăcut.

Tot plimbându-mă prin tabără, am observat că nu puteam să fac vreo deosebire între masculi şi femele. Nu aveau nicio umflătură sau gaură sau ceva asemănător după care să te poţi ghida. În afară de gură, nu exista niciun orificiu pe trupurile lor goale. La un moment dat am văzut o creatură aşezându-se cu faţa în jos înaintea unei colibe şi gemând uşor. Întâi am crezut că o doare ceva. Am privit-o atent. Nu gemea. Mai degrabă horcăia, ca şi cum i-ar fi stat ceva în gât. A vomat o sferă verzuie, apoi s-a ridicat şi s-a îndepărtat. Nu avea cum să fie rahat, pentru că-l văzusem peste tot prin tabără şi nu arăta aşa: era mai mic şi mai negru şi mirosea altfel. Sfera asta emana un miros metalic, ca de sânge. Nu ştiu de ce n-am tresărit când s-a mişcat şi a deschis nişte ochi umezi şi plini de vinişoare. Asistasem la o naştere. Am plecat repede de lângă pui, temându-mă ca nu cumva să se ia după mine. Îmi făceam griji de-geaba. Puiul s-a uitat în jos şi, preocupat, a început să vorbească

despre hârtii şi beţe. Am încercat să mă gândesc la altceva. N-am reuşit. Sau poate nu mai eram în stare să gândesc.

— Pot să gândesc, am spus. Pot să gândesc.

Voiam să spun altceva, dar nu-mi găseam cuvintele. Mă refeream la strategii. Orice mascul trebuie să facă strategii. Aşa fac masculii tineri din Cledu care n-au fost încă repartizaţi la Cabananoastre. Stau toată ziua în institutul de puericultură şi fac strategii. Îşi stabilesc ierarhii complicate, cu alianţe fragile, cu favoruri şi cu vânzări de influenţă. Amintirea vânzării de influenţă m-a uluit. Uitasem cu totul de ea. Multe alte idei mi s-au întors încet-încet. Schimbul de informaţii. Suspiciunea justificată. Suspiciunea nejustificată. Acţiunile metodice. Tehnicile de başkiya. Gradientul încrederii. O lume întreagă părea că se trezeşte în capul meu.

Inima nu mă mai durea. Ajunsesem aproape de zidurile exterioare ale oraşului. Erau construite din piatră şi lemn. Prin crăpăturile buştenilor creşteau plante cu flori mărunte, albe, sau atârnau iedere. Grădinăreasa fortificaţiilor se îngrijea ca în fiecare an să existe un nou tipar creat de iederă şi flori, dar în acelaşi timp avea obligaţia să nu permită înmulţirea necontrolată a plantelor, fiindcă acestea puteau fi utilizate de inamici la escaladarea zidului. La plecarea mea din Cledu, mandatul de grădinărească îi aparţinea, dacă-mi aminteam bine, doamnei Tella, considerată o mare artistă, dar şi o mare războinică. Inventase câteva tipare revoluţionare şi ascunsese capcane printre frunzele de iederă. Se mai spunea că a descoperit chiar o modalitate prin care să crească flori care explodează când le miroşi. Tot de la Solomon ştiam asta. Numai el era în stare să creadă orice prostie.

Dincolo de ziduri se aflau clădirile circulare ale garnizoanei şi fermei de coloscatoide. Vârfurile celor două cupole galbene se înălţau deasupra

meterezelor; liniile curbe ale fiecăreia se uneau într-un fel de ţugui, ca un turn. Abia am reuşit să disting cuiburile de pază de la ultimul etaj al garnizoanei. Fusesem fascinat de ele încă de mic. Nu vedeam prea bine, pentru că-mi intra soarele în ochi, dar ştiam că garda formată din patru militare se afla mereu la post. Sigur m-ar fi observat dacă nu rămâneam ascuns în spatele unei tufe. Nu mi-am dat seama dacă asta ar fi fost un lucru rău sau bun. M-am retras totuşi cât de încet am putut, folosindu-mă de un val de pământ şi de trupurile unor fuscubrahi care se uitau şi ei la cupole cu gura căscată.

Îmi era foame. Dar, fiindcă aş fi găsit doar pâine tare şi apă clocită, am ignorat durerea din stomac. Ca să-mi umplu timpul, am început să culeg hârtii de pe jos. Încercam să găsesc documente sau ambalaje pe care să le citesc. Timp de câteva ore n-am reuşit să dau peste niciun text; am descoperit doar câteva cartoane şi foiţe de ţigară inscripţionate cu monograma RD. Nu cunoşteam nicio cledană cu iniţialele astea. Soarele se apropia de asfinţit când am găsit, sub o piatră, un exemplar vechi şi incomplet din almanahul anual al Elisabetei Rakowicz. Cartea era într-o stare foarte proastă. Coperţile şi jumătate din pagini lipseau, iar cele rămase de-abia se puteau citi; ploaia şi umezeala făcuseră unele foi aproape transparente. Am cules de pe jos două beţe de cărbune şi am căutat mai multe foi cât de cât curate. Am descifrat „Cuvântul înainte“ copiind textul cu răbdare şi enumerând mai multe variante acolo unde literele deveneau de necitit. Am lucrat aproape două ore. Elisabeta Rakowicz spunea în fiecare an aceleaşi lucruri, cu mici variaţii: frumuseţea ca valoare absolută, două-trei sfaturi de viaţă, venerarea Cledudiei. M-am bucurat totuşi să descopăr, după „Cuvântul înainte“, aşa-numitele „Învăţături către Masculi“, textul canonic pe care îl ştiusem pe de rost în vremea când stăteam la

institutul de puericultură. Acum îl uitasem de tot, aşa că am ales cea mai bună hârtie pe care am găsit-o şi l-am copiat:

Nu există lege în afară de legea cledană. Legea cledană e sublimă. Din păcate, eu sunt mascul. Nu înţeleg legea cledană. Aceste învăţături mi se dau prin inteligenţa şi empatia Elisabetei Rakowicz, ca să împlinesc cât de cât legea cledană şi să pot trăi printre colegii mei masculi. Mulţumesc, Elisabeta Rakowicz. Nu înţeleg toate aceste învăţături, dar mă voi strădui fără încetare să le înţeleg cândva. Mulţumesc încă o dată.

Pilonii mei în relaţie cu cledanele sunt admiraţia şi supunerea necondiţionată.

Pilonii mei în relaţiile cu ceilalţi masculi sunt acţiunea metodică, schimbul de informaţii, suspiciunea justificată, suspiciunea nejustificată, tehnicile de başkiya şi gradientul încrederii.

Ce sunt acestea? Elisabeta Rakowicz îmi explică:

Acţiunea metodică e strategia generală, pe termen foarte scurt, scurt, mediu şi lung, orientată spre consolidarea prestigiului masculin.

Schimbul de informaţii este activitatea semilegală (şi pedepsită ca atare) bazată pe traficul de informaţii confidenţiale între masculi.

Suspiciunea justificată este manifestarea neîncrederii explicite faţă de un mascul etichetat ca suspect. Limitele suspectabilităţii sunt infinite.

Suspiciunea nejustificată este manifestarea neîncrederii principiale faţă de un mascul etichetat ca neutru. „În general, masculii nu trebuie să aibă încredere în alţi masculi. Încrederea e un lucru extraordinar, care se câştigă cu greu“, spune Elisabeta Rakowicz.

Tehnicile de başkiya sunt modalităţi minunate de aplanare a tensiunilor. Elisabeta Rakowicz recomandă împărtăşirea şi diversificarea başkiyei între masculii rivali sau aliaţi. „Cledanele se

sprijină pe lege, fiind aşadar peste ea. Prin başkiye, masculul trebuie să fie sub povara legii“, spune din nou Elisabeta Rakowicz.

Gradientul încrederii se referă la acordarea statutului de aliat prin cutume şi ritualuri stabilite de Seniorie, care trebuie respectate întocmai. „Cât timp se află în Cledu, masculii vor avea în permanenţă asupra lor dosarul de blocnote, unde îşi vor nota poziţia în ie-rarhie, precum şi alte informaţii vitale. Studiul blocnotelor e esenţial pentru supravieţuirea masculină. Blocnotele sunt strict private“, mai spune Elisabeta Rakowicz, salutându-mă cu un zâmbet.

O salut şi eu cu o plecăciune respectuoasă.

Am recitit şi am împachetat hârtiile. Cuvintele şi ideile nu mi se păreau deloc complicate. Le înţelegeam. Asta m-a bucurat. Am realizat totuşi că nu cercetasem niciodată blocnotele lui Solomon. Eu, unul, renunţasem de multă vreme să le mai ţin, dar el avea cu siguranţă o mulţime de blocnote ascunse prin magazia de la Cabananoastră. Fiecare mascul trebuia să scrie într-un cod unic, şi la cât de prost era Solomon aş fi putut să-i sparg codul cu uşurinţă. Fusesem mult prea amorţit, prea ocupat cu gândacii şi cu şoarecii ca să mă mai dedic acestor lucruri. De altfel, nu prea aveau rost, din moment ce toată ziua hrăneam un burbac.

Îmi pierdusem răbdarea. Mă uitam la coloscatoidele care treceau peste ziduri şi-mi doream cu disperare ca următoarea să aplece o aripă şi să planeze către colibe. Nu mai suportam lâncezeala. De nervi, am tras un şut într-un pui care alerga prin tabără. Desigur, nu aveam forţa Atirei, aşa că nu s-a rostogolit prea mult. Mă aşteptam măcar să se întoarcă şi să mai primească unul, aşa cum se întâmplase în cazul generălesei, dar a început să plângă şi a fugit. După câteva clipe s-a întors însoţit de un fuscubrah uriaş care, bălăbănindu-se pe trei picioare, ţinea gura căscată

şi-şi dădea ochii peste cap. Puiul a tras de el până l-a adus în faţa mea. Eram atât de sigur că n-o să păţesc nimic, încât am făcut un pas în faţă şi l-am întrebat:

— Care-i problema, mă?

Nici nu se uita la mine. Îi vedeam numai albul ochilor. Continua să dea din singura lui mână, să tropăie din cele trei picioare şi să mormăie.

— Care-i, mă, problema? am întrebat iar, împingându-l cu pumnul în piept.

Mi-a prins antebraţul şi m-a aruncat în peretele unei colibe. Izbucnirea asta violentă m-a uimit. Era mult mai puternic decât mă aşteptam. Mi-am recăpătat suflul, m-am ridicat în picioare şi m-am tras în lături chiar în clipa când s-a repezit orbeşte spre colibă şi a început s-o lovească. Puiul nu remarcase nici el că ajunsesem în spatele creaturii. Se învârtea doar pe lângă colibă şi zbiera: „Aşa este! da! Aşa este!“, în timp ce adultul continua să distrugă peretele de chirpici. M-am retras în celălalt capăt al taberei.

Seara a trecut, apoi a venit noaptea. Nici urmă de Grina. Am furat nişte pâini şi o sticlă cu apă, m-am retras dincolo de ultimele colibe şi, la lumina galbenă a lunii, am recitit „Învăţăturile către Masculi“. Într-o oră le ştiam pe de rost. Dacă aveam de gând să încep o strategie, ăsta era primul pas.

— SCOALĂ, AMĂRÂTULE.

Ceva rece m-a lovit în cap. Am deschis ochii şi n-am înţeles nimic: păreau să fie nişte tentacule. O mână cenuşie le-a apucat repede.

— Ah, domnule. Ce bine. Satisfacţia.

Nu mă trezisem cu totul din vis şi probabil amestecam realitatea cu lucrurile pe care le văzusem ieri. Eram totuşi convins că trecuse multă vreme, pentru că lumina părea să fie alta decât atunci când mă culcasem. Mi-am frecat ochii. În urmă cu câteva clipe (îmi aminteam cu cea mai mare claritate), stăteam la umbră sub un brusture din pădurea Haşin. Aveam pantalonii în vine şi-mi goleam maţele. Eram foarte mulţumit. Un fior îmi străbătea şira spinării. Acum stăteam pe spate şi parcă aveam în mână nişte hârtii. Mi-am recunoscut scrisul pe trei din ele. Le-am strâns la piept, chiar dacă nu înţelegeam nimic. Probabil erau importante.

— Scoală.

Era Grina. Am dat la o parte restul de hârtii cu care mă acoperisem pe timpul nopţii şi m-am ridicat. Fuscubrahii se îngrămădiseră în apropierea câtorva saci uriaşi de unde scoteau pâini, caracatiţe congelate şi sticle de apă. Coloscatoida generălesei, care transportase mâncarea, urmărea cu dispreţ frenezia creaturilor. Alături era şi Grina, sprijinită de o piatră. Fuma o ţigară şi mă privea. Îmbrăcase o uniformă pe care nu i-o cunoşteam. Nu mai avea plăcile grele de oţel pentru tibii şi antebraţe; coada subţire a unui dragon i se plimba pe sâni, burtă şi şolduri, iar capul animalului, cu un ochi închis şi o limbă aurie bifurcată, îi acoperea sexul. În picioare avea nişte cizme uşoare din piele vişinie. În afară de zgarda neagră cu însemnul Cledudiei (pe care n-o dădea jos niciodată), îmbrăcămintea nu i se potrivea deloc. Ar fi fost mai nimerită pentru una din consilierele Elisabetei Rakowicz, nu pentru un grad militar. Şi nu

înţelegeam de ce continua să zâmbească aşa. Am simţit un frison şi mi-am dat seama că tremuram.

— Vai de capul tău, a râs Grina. Aşa vrei tu să intri în Cledu?

M-am acoperit cu hârtiile.

— Ia şi tu o caracatiţă.

— Vă mulţumesc mult. Vă mulţumesc foarte mult.

În timp ce mulţumeam, căutam în minte o scuză cât mai bună ca să pot refuza. Am prins ghemul de tentacule aruncat de Grina. Era rece şi slinos. Stomacul mi s-a strâns. Aş fi vrut să beau un pic de apă şi să fumez o ţigară.

— Doamnă, îmi daţi voie să caut ceva cu care să mă acopăr? am întrebat.

— Nu. Caută un sac gol şi bagă-te în el.

Am alergat către un grup de fuscubrahi ceva mai calmi şi am încercat să trag de ţesătura răpănoasă în care fuseseră sticlele de apă şi mâncarea. Două creaturi masive călcaseră pe marginea sacului gol. M-am opintit mult până i-am determinat cei doi să se îndepărteze. În înghesuială, după ce m-am asigurat că nu sunt văzut, am aruncat caracatiţa. M-am întors la Grina.

— Am adus sacul, doamnă. Să mă bag în el?

— Păi nu aşa ţi-am zis?

— Da. Iertaţi-mă. Imediat.

M-am ghemuit şi am tras peste mine sacul. Mirosea îngrozitor. Mi-am acoperit nările şi am respirat pe gură. Generăleasa a venit mai aproape şi, cu un fel de ghiduşie forţată, a întrebat:

— Unde eeeeeşti?

— Sunt... înăuntru.

— Gura!

Din felul cum a rostit ultimul cuvânt mi-am dat seama că se încordează şi m-am aşteptat la o lovitură. I-am simţit piciorul călcând cu violenţă sacul. Nu mă nimerise.

— Te joci cu mine, băi?

— Nu mă joc, doamnă.

— Ia arată unde ţi-e capul.

Am împuns sacul cu degetele, indicându-i. Cizma ei mi-a apăsat ceafa.

— Aha. Deci ăsta ţi-e capul.

— Da, doamnă.

— Ştii ce-o să-ţi fac acum?

O înţepătură chiar în creştet. Cuţitul.

— Nu mă omorâţi, doamnă.

— De ce să nu te omor?

— „Legea cledană e sublimă şi se aplică tuturor. Din păcate, eu sunt mascul, nu cledană. Aceste învăţături mi se dau prin inteligenţa şi empatia Elisabetei Rakowicz, ca să împlinesc cât de cât legea cledană şi să pot trăi printre colegii mei masculi“, am spus pe nerăsuflate.

— Ce să zic... Mare lucru.

Am continuat să turui:

— „Pilonii mei în relaţie cu cledanele sunt admiraţia şi supunerea necondiţionată. Nu înţeleg toate aceste învăţături, dar mă voi strădui să le înţeleg cândva. Mulţumesc încă o dată.“ Vreau să servesc cledanele. Vreau să vă servesc, doamnă. Daţi-mi această şansă!

Cuţitul ei îmi apăsa tot mai mult capul. Am început să strig:

— N-o să vă dezamăgesc! O să aveţi numai avantaje de pe urma mea. Vă garantez. Binele făcut nu se uită! O să vă dau orgasme, o să vă asigur prosperitate şi o să vă îndeplinesc orice dorinţă!

Grina a izbucnit în râs şi şi-a retras de pe capul meu piciorul şi cuţitul. A fluierat, după care a spus:

— Hai puţin, te rog.

Vorbea cu coloscatoida. Aveam inima cât un purice când am auzit-o şoptindu-i:

— Frumoaso, uite ce vreau să faci pentru mine. Ia sacul ăsta şi hai să ne întoarcem acasă.

Un fornăit.

— Ştiu că nu vrei să iei sacul. Dar fă-o pentru mine, da? Şi te rog să nu fii agitată pe drum. Fii cât mai liniştită. Poţi să fii liniştită? Ştiu că poţi.

Auzeam un râcâit. Probabil generăleasa îi mângâia gâtul plin de solzi şi-i spunea lucrurile astea în ureche. Fornăitul animalului a lăsat loc unui gungurit puternic, pe care l-am simţit în coşul pieptului.

— Bravo, frumoaso, a felicitat-o Grina. Cine e războinica mea? Cine e frumoasa mea? Tu eşti. Ia sacul ăsta şi hai să ne întorcem acasă. Vrei să mergem acasă? Hai să mergem acasă.

M-am ghemuit şi mai mult şi am fost tras în sus. Am auzit bătaia aripilor şi urletul obişnuit de plecare. Am atârnat în sac câteva minute, timp în care mă gândeam cum urma să mă pregătesc pentru aterizare. Mi-am tras picioarele sub mine şi am sperat să pot anticipa momentul bazându-mă pe ce aveam să aud. Întâi am auzit bolboroselile din ce în ce mai îndepărtate ale fuscubrahilor, apoi salutul generălesei către santinelele din vârful turlei, şi, în sfârşit, larma oraşului: cledane care strigau, claxoane, un fragment dintr-un discurs, aplauze, câteva gemete. Apoi, brusc, toate s-au stins. Au rămas doar bătăile aripilor. De undeva de jos a răsunat o voce groasă:

— Daţi-i drumul, că-l prind eu!

Şoapta Grinei:

— Gata, frumoaso, aruncă-l.

Şi m-am prăbuşit în gol. Mi s-a părut o veşnicie. În cădere, fără să vreau, m-am răsucit pe partea stângă, şi dacă distanţa ar fi fost ceva mai mare, aş fi atins pământul cu spinarea; am fost norocos că nu mi-am luxat decât o gleznă. Mai multe perechi de mâini au tras sacul de pe mine. Am văzut nişte creaturi grase, cu pantaloni negri şi cămăşi albe fără mâneci. În picioare aveau cizme de cauciuc. Eram într-un fel de curte, închisă din trei părţi cu ziduri înalte. În spatele creaturilor se

vedea o clădire de mai multe etaje, cu o uşă din metal şi sticlă.

— Vai, cum mai pute... Unde l-aţi găsit, doamnă? a întrebat una din ele. Avea o faţă foarte lungă şi dizgraţioasă, aşa cum nu văzusem la nicio consilieră sau militară. Buza de sus i se răsfrângea peste dinţii asimetrici şi mari; sub gură avea două pungi de grăsime. Arăta de parcă se pregătea să scuipe dintr-o clipă în alta. Părea să fie o cledană (avea sâni şi şolduri, dar proporţiile ei nu semănau nici pe departe cu cele ale militarelor şi consilierelor). Era urâtă.

— Ce te uiţi aşa, speriatule? N-ai mai văzut croace?

Grina a descălecat şi s-a apropiat:

— N-a văzut o croacă în viaţa lui. E de la o Cabananoastră.

— Am înţeles, a răspuns creatura, făcând cu ochiul. Vreţi să-l torturaţi. Foarte bine. Îl ducem noi în beci şi-l pregătim.

Generăleasa a înaintat şi mai mult, punându-se între mine şi aşa-numita croacă.

— Dacă întreabă cineva, l-aţi dus în beci. Numai că voi o să-l spălaţi şi o să-l duceţi în debara. Aţi înţeles?

— Am înţeles, doamnă. De asta am şi făcut cu ochiul.

O croacă mai scundă şi-a înăbuşit un râset. Timp de o clipă, pe gâtul Grinei au devenit vizibile o mulţime de tendoane.

— Trei Nouă... Faci pe deşteapta?

— Nu, doamnă. Iertaţi-mă.

A urmat un moment de pauză. Grina părea că nu ştie cum să răspundă.

— Am şi eu răbdarea mea, a spus în cele din urmă. Şi când n-o să mai am răbdare, o să... vedeţi voi... Da?

Cea numită Trei Nouă a plecat fruntea. Abia se abţinea să nu zâmbească. N-am înţeles dacă Grina îi ignoră obrăznicia sau chiar nu i-o vede. În

orice caz, ar fi trebuit s-o lovească numai ca să-i arate cine e şefa. Am fost surprins că a lăsat-o în pace şi a intrat în clădire pe uşa din spatele croacelor. Nu era încurcată în faţa acestei Trei Nouă; avea doar o problemă cu impunerea autorităţii. Mi s-a părut o observaţie foarte importantă, de care trebuia să profit.

Cancelaria Elisabetei Rakowicz
Comentariu asupra Pruţului maioresei Clazomena Nikola. Alcătuit azi, Golé 29, în Sala Lucioasă,
de însăşi Elisabeta Rakowicz

MI-A VENIT CICLUL. Vreau să omor pe cineva. Mă învârt prin Sala Lucioasă şi urlu de durere, iar Olga se plimbă după mine cu un carneţel şi stenografiază tot ce spun. I-am ordonat să editeze urletele, pentru că am şi eu dreptul la o fărâmă de demnitate. În rest va consemna absolut tot. Te urăsc, Olga. Eşti proastă. Stai în genunchi. Ridică-te. Olga mă ascultă. Eşti aşa de proastă, Olga.

E seară. Nu vreau să vorbesc despre cum mi-am petrecut ziua. Nu e nimic de povestit. M-a durut burta. O durere egală, încăpăţânată. Parcă s-a îngrămădit ceva în burta mea şi a început să-mi ronţăie nervii.

Nimic nu e bine. Nimic nu e bine. Nimic nu e bine. Olga, eşti cea mai mare imbecilă pe care am văzut-o vreodată. Dă-te cu capul de podea. Aşa. Loveşte podeaua cu fruntea. Încă o dată. Te doare? Cât de tare te doare? Mă plictiseşti.

De ce, Olga? De ce trebuie să doară aşa? Nu merit atâta nefericire, Olga mea. Îmi vine să mă omor. Sau să omor pe cineva. Ah. Vreau o pungă de chirunţi. Cheam-o pe Alina şi spune-i să-mi aducă o pungă de chirunţi. Repede.

Sfântă Cledudie, tu ştii cât de tare mă doare? Pe tine nu te doare aşa tare, Olga. Te-am văzut săptămâna trecută. Te comportai ca şi cum nu se întâmplase nimic. Dereticai după mine, îmi dădeai documente, îmi serveai masa. Ce înduioşător. Te prefăceai foarte bine, pe altele le-ai fi prostit, dar nu pe mine. Erai la ciclu. Vedeam asta după cum strângeai din dinţi când te aplecai, după cum încordai nările, după o mulţime de alte semne pe care le credeai ascunse. Când te-am întrebat dacă

eşti la ciclu, ai răspuns cu seninătate: nu. Mincinoaso.

Ah, chirunţii, au venit chirunţii! Dă-mi punga. Sau mai bine desfă-o tu şi împrăştie-i pe masă. Vezi să nu-i dai pe jos. Ah. Sunt nişte chirunţi foarte buni. Exact cum trebuie: nu mai mari de o palmă, cu braţe şi picioare musculoase, cu privire dârză şi dinţi impecabili. Şi frizura e perfectă. Şi lungimea sexului. Nişte masculi adevăraţi. Ce bucuroasă sunt! Singurul lucru care nu-mi place e că nu stau locului. Se mişcă un pic. Chirunţii de ieri erau ceva mai urâţi, dar măcar rămâneau exact cum îi puneam. Ăla pe care l-am purtat la gât mi-a plăcut foarte mult. L-am pus să stea într-o poziţie aşa de comică... I-am găurit pe urmă gâtul şi l-am prins pe un lănţişor. Nu i-a curs sânge. A rămas în poziţia aia vreo patru ore, până a început să se înmoaie.

M-a mai lăsat durerea.

Ba nu. Iar m-a apucat.

Ajută-mă să merg la masă. Vreau să-i strivesc pe toţi. Să le storc maţele printre degete. Ce scârbos. Şi nici măcar nu ţipă. Pot să-i strivesc şi ei nu spun nimic. Nişte păpuşi vii. Dar n-o să mai fie vii. Uite, îi omor. Măcar dacă ar face un pic de scandal. Dacă s-ar apăra un pic. Nicio reacţie. Aşteaptă să-i zdrobesc. Cum poţi să respecţi aşa ceva?

M-am murdărit pe mâini, Olga. Şi tot mă doare burta îngrozitor. Adu-mi apă să mă spăl. Mulţumesc. Eşti aşa bună cu mine. Iartă-mă că te supăr. Nu vreau să te supăr. Hai să facem ceva împreună. O evaluare de pruţ. Cine ne-a adus azi pachet? maioreasa Clazomena? Lasă-mă să mă sprijin de tine. Du-mă la pruţ. Unde e? Vai, l-ai aşezat pe pervaz... L-ai şi desfăcut?

O, ce pruţ minunat... Olga, nu-mi vine să cred... E cel mai frumos pruţ pe care l-am văzut vreodată. Are braţele lungi şi neregulate... Şi ce irizaţii... Stai să-mi revin.

Cum a putut să iasă aşa ceva din atelierul maioresei? Ia uite cum aruncă lumina peste tot... Eram aşa de preocupată de durerea mea că nici n-am remarcat reflexele astea sublime. Nu, nu vreau să tragi perdeaua. Îmi dau seama cum ar străluci în întuneric. Gra 19 până la Gra 22. Extraordinar. Şi duritatea braţelor e ieşită din comun. E o lume de filamente şi de jocuri explozive de lumini. Aici nu e niciun fel de subtilitate. Pruţul Clazomenei e intempestiv şi solar. Are şi o parte întunecată, care ar apărea uşor la iveală dacă ai trage perdelele, dar nu vreau să tragi perdelele, pentru că sunt mulţumită cu ce văd. Să scrii următoarele cuvinte cu litere mari: NU ŞTIM NICIODATĂ DE UNDE SARE IEPURELE. Ai scris? Bine. Viaţa ne învaţă că, dincolo de durere, există frumuseţe şi căldură. Scrie şi asta cu litere mari, pentru că mi se pare foarte important: DINCOLO DE DURERE, EXISTĂ FRUMUSEŢE ŞI CĂLDURĂ. Aşa. Şi chiar dacă mă doare burta foarte tare, am să ataşez acestui pruţ calificativul „aproape perfect clasa 1“. Cinste maioresei. Trimiteţi-i lucruri de preţ. Daţi-i o pungă cu cei mai buni chirunţi.

Nu-mi mai pasă de durerea mea, Olga. E o durere absurdă, pentru că oricum nicio cledană nu poate să rămână însărcinată. Îmi dau seama că e o rămăşiţă a unor vremuri de mult apuse şi că, dacă nenorocitele de croace de la maşină ar munci mai bine, ne-ar putea da tratamente şi n-am mai avea povara asta inutilă în fiecare lună. Însă nimic nu mai contează când vezi ceva atât de frumos.

S-o chemi pe maioreasă. Vreau s-o îmbrăţişez şi să dorm în seara asta cu ea. Acum mă duc să mă culc. Cheam-o repede.

Te pup, Olga,

Pe mâine.

CLEDU

LA CABANANOASTRĂ, Solomon nu mă lăsa deloc să fiu singur. Degeaba mă plimbam pe platou sau mă închideam în depozit; îl simţeam mereu prin preajmă. Puteam să-i spun orice îmi trecea prin cap, însă, pentru că-l ştiam limitat, tăceam şi-mi ţineam gândurile pentru mine; în reşedinţa Grinei m-am simţit totuşi cu adevărat singur. A fost bine. Zece zile n-am văzut decât două camere: o baie de serviciu, cu cadă, chiuvetă şi closet, şi o debara goală cu linoleum pe jos, unde croacele îmi pregătiseră nişte pături pe care să dorm. Îmi aduceau mâncarea în timpul nopţii, aşa că nu le vedeam niciodată. Mă trezeam dimineaţa având alături o pungă de plastic cu pâine şi apă. O singură dată mi-au pus un măr stricat şi un borcan de smântână. N-am putut să mănânc mărul şi nici să beau zeama albă şi groasă.

Probabil că Grina nu ştia cât de încântat eram de pături. Îmi plăceau păturile. La Cabananoastră nu aveam niciuna şi trebuia să mă acopăr cu hârtii sau cu haine vechi şi zdrenţuite. Cum am rămas singur, mi-am frecat spinarea de ţesătura aspră şi curată până a început să mă doară, apoi m-am învelit şi am rămas nemişcat mai multe ore. N-am dormit, dar a fost foarte plăcut.

Existau două ferestre, câte una pentru fiecare cameră. Singurele lucruri care se întrezăreau de cealaltă parte a geamurilor din sticlă mată erau nişte gratii. Ferestrele nu mai fuseseră deschise de multă vreme. Un strat gros de vopsea se întindea peste încuietorile înţepenite. Oricât am tras, n-am reuşit să le deschid.

Dimineaţa, baia se umplea cu o lumină aurie, care se făcea albă în timpul zilei, apoi slăbea pe măsură ce soarele apunea. Niciodată nu era cu adevărat întuneric. Ştiam că acest lucru se datora statuii de cristal din piaţa centrală care, la lăsarea nopţii, împrăştia peste întregul oraş o lumină palidă, ca un fel de ceaţă argintie.

Cele câteva zile de linişte m-au mulţumit. Inima nu m-a mai durut. Era minunat să nu ai nimic de făcut şi să nu te temi de nimic. Singurul lucru pe care nu-l înţelegeam era cum reuşeau croacele să intre la mine şi să-mi lase mâncarea doar în timpul când dormeam (fiindcă aveam un somn agitat şi mă trezeam des, la intervale neregulate). În rest, mi-am masat glezna rănită, am repetat „Învăţăturile către Masculi“ şi am încercat să schiţez în minte nişte planuri. Ultima parte nu mi-a reuşit, aşa că, încet-încet, m-am obişnuit să nu mai plănuiesc nimic şi să fiu doar atent. De exemplu, în a opta zi am observat un păianjen ieşind din gura de scurgere a căzii; păianjenul a traversat baia, a intrat în debara şi a urcat peretele, dispărând sub pervazul geamului. Aşa am descoperit un mic bilet împăturit, înfipt într-o crăpătură din perete. Nu l-am putut citi, pentru că mi s-a fărâmiţat în mâini când l-am desfăcut. Era foarte vechi şi oricum scrisul nu se mai vedea bine. Această descoperire m-a făcut să iau în calcul varianta că poate nu eram primul sclav personal al generălesei; poate că, înaintea mea, un alt mascul fusese luat dintr-o Cabananoastră şi ţinut aici. Mă miram totuşi că Grina întârzie să apară. Ce fel de sclav personal stă liniştit într-o cameră cu baie, unde e hrănit şi lăsat să doarmă pe o pătură? Sau poate tocmai asta încerca? Să mă facă să-mi pun cât mai multe întrebări?

Cam în a noua zi m-am gândit că, prin izolare, generăleasa intenţiona să-mi arate că sunt la cheremul ei şi că poate să-mi facă absolut orice. Cunoscându-i firea, ipoteza stătea în picioare. Chiar credea că mă distruge dacă mă închide undeva, mă hrăneşte şi mă lasă acolo câteva zile? Bineînţeles că atunci când aveam s-o văd trebuia să par cât mai nervos şi mai frământat. Am aşteptat cu mare interes momentul reîntâlnirii.

În a zecea zi, devreme, o cizmă mi-a atins fruntea. „Tare le mai place să vină când dorm,“

mi-am zis. M-am smuls din somn. Generăleasa. Era proaspăt rasă în cap; chelia îi strălucea, iar buzele îi erau date cu ruj. Avea pe ea o pelerină neagră, croită dintr-un material lucios, care se încheia cu un şiret sub bărbie. Pe dedesubt nu purta nimic. Arăta foarte vulgar, mult mai vulgar decât atunci când o văzusem ultima oară.

— Treci, mi-a zis.

M-am ridicat în picioare şi mi-am dat jos cămaşa lungă pe care o primisem de la croace. Am rămas gol. Mi-am încovoiat spatele şi am început să-mi rotesc ochii prin cameră, retrăgându-mă din calea ei. M-am lipit de perete.

— Bună ziua... am spus cu o voce tremurătoare şi subţire.

— Nu te mai preface, că nu ţine! s-a răstit Grina şi pentru o clipă chiar am crezut-o, dar zâmbetul prostesc care i-a înflorit pe figură m-a convins că nu-şi dădea seama de teatrul pe care-l jucam; chiar avea impresia că sunt speriat. A ridicat o mână şi mi-am protejat capul din reflex. A coborât mâna şi a râs.

— Vrei o ţigară? m-a întrebat. Apoi, fără să-mi aştepte răspunsul, mi-a aruncat un pachet şi o brichetă. S-a aşezat pe una din păturile mele şi a rămas să privească tavanul. Mi-am aprins o ţigară. Fumul m-a ameţit.

— Croacele ar trebui să muncească mai mult, a spus generăleasa. Nu sunt în stare nici măcar să cureţe prin casă. Croacele mele sunt cele mai proaste din Cledu. Mi-aş lua altele. Dar nu e uşor.

Am dat încet fumul afară. Grina continua să vorbească pe un ton egal:

— Credeam că o să fie mai bine după ce-mi iau croace. Nu e bine. Trebuie să treci prin atâtea consilii. Consiliul Filip, consiliul Ké, pe urmă consiliul suprem. Şi numai atunci te lasă să-ţi iei croace. Şi croacele ce fac? Curăţenie. Au grijă să fie masa pusă, te spală, îţi fac haine. Se ocupă de tot. Dar se uită urât la tine. Şi te vorbesc pe la

spate. Fac şi glume... numai glume proaste. Ar vrea să mă vadă moartă. Ştiu. Mai ales Trei Nouă s-ar bucura foarte mult. Parcă le şi văd cum s-ar aduna în beci şi ar începe să râdă şi să zică iar glumele lor de căcat. Pe urmă ar face un chef. Ar bea şi ar vrea să fumeze. Dar nu le dau ţigări. Mi-au cerut ţigări şi nu le-am dat. Le-am interzis! Nu merită. Le-am spus că, dacă le prind vreodată că fumează, o să fie rău de ele. Le interzic, le interzic să fumeze! Încă n-am ajuns să râdă de mine nişte jegoase...

Deşi fumam, simţeam aroma vinului de bastrac venind din direcţia generălesei. Oricum, chiar şi fără miros, era clar că e beată. Niciodată nu vorbise atât de mult.

— Şi mai e şi treaba cu chirunţii, a oftat Grina. Sunt atât de mici... şi nu mişcă. Multă lume preferă chirunţii care nu mişcă. Eu nu. Să se mişte un pic. Dacă erau mai mari nu mă deranja că nu puteau să se mişte. Îi aşezam eu. Dar croacele care lucrează la maşină nu sunt în stare să-i facă mai mari de o palmă. Poţi să pui şi biciul pe ele. „Păi, ce să facem, doamnă, niciun chirunţ nu iese mai mare de o palmă“... Proastele naibii. Şi mă enervează şi maşina aia nenorocită, cu motorul ei cu tot... Dar nu e enervare, e ură. Până de curând n-am simţit ură. Vine şi pleacă, şi când vine se aşază cumva şi locuieşte în tine. Tu stai şi te uiţi, dar nu mai ai control. E ca şi cum... deci te pui pe coloscatoidă, da? — şi ea te ascultă. Ba nu, nu e chiar aşa, că aia e nervoasă, trebuie să-i vorbeşti frumos. E ca şi cum... deci tu eşti ura şi eu sunt coloscatoida şi tu mă conduci pe mine. Înţelegi?

Ţigara mi se terminase. Am aruncat-o pe podea şi am strivit-o cu călcâiul. Am spus fără să gândesc:

— Da. Înţeleg.

— Înţelegi un căcat. Nu înţelegi nimic. Adică eu vin la tine...

Muşchii mi s-au încordat, iar amintirea bătăilor trecute mi-a contractat stomacul. Pulsul a început să-mi crească. Totuşi, Grina rămăsese în aceeaşi poziţie, culcată pe spate. Nu părea că vrea să se ridice.

— Vino.

M-am apropiat tremurând. De data asta nu mă mai prefăceam. Îmi era frică şi nu înţelegeam de ce; doar mai luasem bătaie şi altădată. Generăleasa stătea tot pe spate. Mâna ei uriaşă, ridicată în aer, îmi ajungea până la nivelul capului. Făcea cu palma o mişcare de chemare care parcă îmi adormea mintea. Am înaintat până am ajuns foarte aproape. Palma imensă cu degete răsfirate avea unghiile îngrijite, curbate şi ascuţite. Simţeam alcoolul din respiraţia ei şi un miros dulceag răspândit de palmă. Se dăduse cu cremă. Mişcarea repetitivă s-a oprit, palma s-a răsucit spre mine şi am văzut brazdele de carne, linia vieţii, linia inimii şi o mulţime de alte linii mai mici, dintre care unele dispăreau şi reapăreau încet. Falangele mi-au cuprins capul, în timp ce podul palmei mi-a strivit buzele şi nasul. Am rămas aşa multă vreme, respirând pe gură. Nu se întâmpla nimic. Nu era nicio tresărire în degetele uriaşe. Mi-am amintit de strânsoarea coloscatoidei şi, ca şi atunci, fără să-mi dau seama de ce, m-am calmat. Am împins foarte uşor bărbia în faţă şi mi-am apăsat şi mai mult nasul în palma Grinei. Simţeam nevoia să mă mişc sub mâna aceea, ca şi cum m-ar fi cuprins dintr-odată o mâncărime puternică. Dar nu m-am mişcat.

— Îţi place cum arăt? a întrebat Grina.

— Da, doamnă. Foarte mult.

— Îţi place pe bune sau zici numai aşa?

— Nu zic numai aşa.

Şi-a retras mâna. A zâmbit din nou.

— Ce-ţi place? Ia zi.

— Dumneavoastră nu sunteţi ca celelalte.

— Adică?

Am tras aer în piept şi m-am concentrat:

— Aveţi nişte sâni foarte frumoşi, dar şi o personalitate extraordinară. Aveţi un cap cu o formă impecabilă. Îmi place mai ales strălucirea ochilor dumneavoastră. Se spune că ochii sunt oglinda sufletului. Înseamnă că ochii dumneavoastră ascund un suflet deosebit.

Şi-a desfăcut pelerina, rămânând goală de tot. Zâmbea.

— Mai spune.

— Când v-aţi milostivit de mine, la Cabananoastră, m-am uitat la o venă pe care o aveaţi pe frunte. Mi-a plăcut mult. O venă extraordinară. Am văzut o grămadă de lucruri atunci. Am văzut ce frumos vă strălucea armura în lumina dimineţii. Aveaţi din când în când un reflex pe obraz, de la sutienul de metal, şi din cauza asta ţineaţi un ochi mai strâns decât celălalt. Vă dădea un aer foarte copilăresc, dar şi foarte incitant. Sunteţi cea mai incitantă persoană pe care o cunosc.

— Aşa crezi?

— Da.

— Crezi că sunt frumoasă?

— Sunteţi foarte frumoasă.

— Îţi plac lucrurile frumoase?

— Întotdeauna mi-au plăcut. Dar eu sunt un mascul. Noi, masculii, nu ne pricepem la lucrurile frumoase. După cum spune şi Elisabeta Rakowicz, nu ne pricepem la nimic. Simţim uneori o mică plăcere când vedem ceva strălucitor, iar atunci mintea noastră, oricât de puţină e, începe să lucreze. Însă de cele mai multe ori se blochează. E copleşitor pentru oricine să stea în prezenţa unei cledane. Mai ales în prezenţa dumnea-voastră.

Grina a ridicat repede braţul şi m-a împins în peretele din spate. N-am apucat să mă întorc sau să amortizez cu mâinile, aşa că m-am lovit la spinare şi la cap. Mi s-a tăiat răsuflarea şi era cât pe ce să

leşin. Ea a aşteptat să-mi revin şi să mă ridic, apoi a chicotit:

— Treci aici şi lasă prostiile.

După o jumătate de oră, generăleasa a plecat satisfăcută. O croacă mi-a adus obiecte de toaletă şi haine noi. Mi-a spus să fac un duş, să mă tund şi să-mi dau jos barba. A rămas să mă supravegheze în timp ce mă bărbieream şi mă spălam, glumind şi râzând în legătură cu barba şi lungimea sexului meu. Vorbea mult şi fiecare cuvânt părea s-o amuze teribil; îşi plesnea coapsele, scutura umerii şi clătina din cap. M-am uitat la ea pe furiş. Dinţii îi erau neregulaţi, şi din cauza asta i se aduna multă salivă în gură. Avea cearcăne şi mătreaţă. Nasul îi era strâmb. Cred că era şi răcită, pentru că tuşea foarte des. Purta o cămaşă cu mâneci scurte şi nişte pantaloni negri, roşi la genunchi, iar în picioare papuci de casă.

Nu m-am grăbit. Am lăsat-o să se impacienteze şi să-mi zică de mai multe ori că trebuie să mă mişc mai repede; voiam să văd dacă îndrăzneşte să mă agreseze cumva. A înţeles imediat ce urmăream. După o oră şi jumătate în care mă tunsesem, îmi dădusem jos barba şi mă săpunisem de câteva ori pe tot corpul, a vrut să mă tragă afară din cadă, dar m-am smiorcăit când mi-a prins mâna, aşa că mi-a dat drumul. Am gemut şi mi-am frecat braţul acolo unde mă apucase. Croaca a închis uşa băii, asigurându-se că n-o să se audă nimic pe coridor şi a venit spre mine:

— Bă, ştii ce? Te îmbraci acum şi taci!

Am gemut mai departe. M-am ghemuit în cadă şi am lăsat duşul să-mi picure în cap.

— Vaaaai, ce mă doare, am spus. Mă doare mâna...

— Bă, tu n-auzi ce-ţi zic? N-ai nimic la mână.

Am continuat să scâncesc. Croaca m-a apucat de păr şi m-a ridicat în picioare.

— Vrei... ţigări? am rostit printre dinţi.

— Poftim?

— Ţigări. Vrei?

Mi-a dat drumul şi m-a privit surprinsă.

— Ai ţigări?

Mi-am frecat capul şi mi-am aranjat părul, apoi am început să mă îmbrac.

— Spune-mi cum te cheamă, am zis. Ce număr ai?

Siguranţa mea părea să crească pe măsură ce croaca devenea tot mai neliniştită. Nu mi-a răspuns la întrebare. Am ieşit din cadă, am luat de sub un prosop pachetul lăsat de Grina, i-am oferit o ţigară, i-am aprins-o, apoi mi-am aprins şi eu una. M-am aşezat pe marginea căzii.

— Poţi să scrumezi în chiuvetă sau în veceu, i-am zis.

Croaca a tras din ţigară cu mare poftă, ca şi cum nu mai fumase de ani de zile. A făcut câţiva paşi, lipăind din papucii ei de casă, şi mi-a suflat fumul în faţă.

— Noi nu suntem proaste, mi-a spus aplecându-se şi privindu-mă în ochi. Croacele nu sunt proaste. Aşa că ai grijă, băiete. Mare grijă. Am mai văzut din ăştia pe aici. Ştii ce s-a întâmplat cu ei? Au crezut că sunt prea deştepţi.

Am mai scos două ţigări din pachet şi i le-am oferit. Mi-am relaxat muşchii feţei. Vorbele mele trebuiau să fie nici dispreţuitoare, nici servile. Am zis:

— Trebuie să duc pachetul înapoi la generăleasă. Dar o să-ţi mai dau ţigări când fac rost. Bine?

Croaca mi-a apucat fălcile cu mâna dreaptă. Se pregătea să-mi dea un pumn. Buzele îi fremătau.

— O să ai mari probleme, băiete. Îţi promit.

În loc să mă lovească, a luat cele două ţigări şi a făcut un pas în spate.

— Acum mişcă-te. Te aşteaptă.

Am terminat repede de fumat şi am aruncat ţigara în veceu. Am tras apa.

TRECEAM PRINTR-UN CORIDOR fără ferestre. Când venisem, în urmă cu zece zile, eram înconjurat de croace, aşa că nu remarcasem becurile legate între ele cu cabluri puternice, care aruncau o lumină slabă pe pereţii de beton. Pereţii erau decoraţi cu o mulţime de linii, spirale, semne şi litere. Fiecare clădire din Cledu era plină cu asemenea mâzgăleli. Se ştia că Elisabeta Rakowicz decorase ea însăşi fiecare zid din oraş, dar niciodată n-am crezut o astfel de poveste. Era imposibil ca mulţimea de linii din Cledu să fi fost creaţia unei singure persoane. În plus, păreau şi foarte vechi. Zeci de ani n-ar fi fost de ajuns cuiva pentru atâta mâzgăleală. Uneori liniile de pe pereţii beciului formau animale, peşti, flori, creaturi ţinându-se de mână, sau chiar grupuri de litere, dar majoritatea erau numai linii care urmăreau suprafaţa plană a pereţilor şi începeau s-o ia razna şi să formeze spirale sau pânze de păianjen când descopereau o adâncitură sau o umflătură în zid. Din cauza asta, toate imperfecţiunile suprafeţelor păreau scoase în evidenţă, aruncate cumva în ochii celui care privea. Pereţii coridorului aveau multe neregularităţi, şi de aceea liniile negre ba se învârteau cu furie în jurul unor pietricele care ieşeau prea mult din masa greoaie şi cenuşie, ba indicau prin săgeţi groase îmbinările a două plăci de beton.

Coridorul a cotit la dreapta. Liniile au încetat. În faţă erau două uşi din metal având fiecare un fel de roată în mijloc, păzite de o croacă care stătea la o masă, citind la lumina unei lămpi almanahul Elisabetei Rakowicz. Părea foarte plictisită. Imediat ce ne-a văzut, ochii i-au sticlit. S-a ridicat în picioare. Avea aceeaşi îmbrăcăminte ca şi celelalte: cămaşă albă cu mânecă scurtă şi pantaloni negri. A spus:

— Aha, ne-am dat jos barba... Şi primim vizite de la A Bătrână... Şi acum mergem noi în vizită la A Bătrână... Frumos, frumos. Ia zi,

mititelule, cum ne simţim? Ne-a plăcut pâinea? Apa ne-a plăcut?

Croaca însoţitoare s-a întors spre mine cu un zâmbet:

— Ea e Doi Unu. Ţi-a dat să mănânci zece zile. Ţi-a pregătit pâine şi apă.

— De izvor, a completat-o cealaltă. Zi mulţumesc.

Am plecat capul.

— Mulţumesc foarte mult. Pâinea a fost foarte bună. Apa a fost foarte bună.

— Doi Unu, a spus prima croacă după ce a tuşit de câteva ori, să nu pui botul la ce zice ăsta. E un recalcitrant.

— Pe bune, Cinci Opt? Ei, nu pot să cred. Aşa mic şi recalcitrant?

— Da. E al dracului. I se pare că e deştept.

— Deci nu pot să cred.

— Ţi-am zis că nu-i învaţă nimic la institutul ăla? Ţi-am zis sau nu ţi-am zis?

— Cinci Opt. Sunt convinsă că te-a făcut să suferi. Dar dă-i o şansă, a încheiat Doi Unu. Şi-a scărpinat o clipă nasul, a râs scurt, apoi a prins roata primei uşi cu o mână şi a învârtit-o. O bară de oţel aşezată de-a curmezişul suprafeţei de metal s-a retras cu un zgomot sec, iar uşa s-a dat în lături. Nu remarcasem la venire aceste mecanisme. Oare câte lucruri îmi scăpau doar pentru că nu eram destul de atent?

— Doi Unu, tu nu eşti normală, a spus Cinci Opt.

— Lasă că nici tu nu eşti normală.

Cinci Opt m-a împins spre uşă. Am intrat într-o încăpere atât de luminoasă că ochii au început să mă doară şi să-mi lăcrimeze. I-am închis. Până să mă obişnuiesc, am remarcat prezenţa a două mirosuri: unul mai puternic, de parfum, şi altul mai slab, asemănător cu rahatul. Prin încălţările de pâslă pe care le primisem simţeam o suprafaţă dură şi alunecoasă, ca de gresie. M-am gândit că sunt în

altă baie, mai ales că, atunci când am tuşit, am auzit ecoul. În câteva clipe, cu toate că ochii îmi erau încă împăienjeniţi de lacrimi, am reuşit să văd o cameră înaltă, cu pereţii acoperiţi de plăci albe de faianţă. Lumina venea din tavanul înclinat, unde atârnau patru reflectoare de mari dimensiuni. În mijlocul camerei se afla un covor rotund în două culori, roşu şi galben, având ca model nişte zig-zag-uri. În jurul covorului se ridicau mai multe suporturi albe şi subţiri, iar la capătul fiecărui suport am văzut câteva forme dintr-un material transparent, ca nişte jerbe sau tentacule de sticlă. Lumina de sus era reflectată de aceste forme sticloase, creând pe pereţi nişte tipare complicate.

— Ce-s alea? am întrebat timid, arătând spre obiecte.

— Pruţ.

— Ce e... pruţ?

— „Ce e pruţ?“ m-a imitat Cinci Opt. Treci mai departe şi taci din gură.

Am ocolit obiectele şi, îndemnat de croacă, am deschis o uşă care aproape că se confunda cu peretele. În următoarea cameră se găsea, chiar lângă intrare, un pat imens, apoi o altă uşă care dădea spre o baie. În capătul opus, ridicat pe un fel de scenă, trona un birou încărcat de fel de fel de obiecte lucitoare al căror sens nu-l înţelegeam (tuburi, căldări, fire şi cutii). Un geam foarte mare, albăstriu, era acoperit de nişte perdele transparente, brodate cu forme vegetale, având ciucuri în partea de jos. Pe pereţi, din loc în loc, se vedeau desene în stilul Elisabetei Rakowicz. Mi-am închipuit că asta e camera generălesei şi m-am uitat în toate părţile, căutând să anticipez locul de unde avea să-şi facă apariţia. Ar fi putut să iasă din spatele unui paravan auriu, sau să se ridice dintr-un fotoliu roşu de piele, care era întors cu faţa la perete. A ieşit până la urmă din baie. Era îmbrăcată într-un halat scurt şi-şi curăţa o ureche cu un

beţigaş. Băuse probabil încă o sticlă de vin, pentru că se clătina şi abia putea să vorbească.

— Uitaţi, doamnă, vi l-am adus, a spus Cinci Opt şi, după ce a tuşit de câteva ori, a plecat trântind uşa.

— Ha. Barba. Ai dat-o jos. Bine... a spus Grina. Pe urmă a întrebat: Ţigările?

Am scos pachetul din buzunar şi i l-am întins. Generăleasa l-a luat şi a pornit spre birou.

— Ai fumat multe?

— Nu multe, doamnă.

S-a oprit şi s-a întors.

— Croacele mele. Ce părere ai?

— Sunt rele.

Asta a făcut-o să pufnească.

— Hă... te-au bătut?

— Nu m-au bătut. Dar sunt rele.

Grina a clătinat din cap. Colţul stâng al gurii i s-a ridicat.

— „Învăţăturile către Masculi“. Care sunt pilonii tăi... pentru cledane?

— Admiraţie şi supunere necondiţionată.

— Păi da. Şi croacele? Nu-ţi plac?

— Cledanele adevărate, consilierele şi militarele sunt frumoase. Îmi plac. Dar croacele sunt urâte. Deci croacele nu sunt cledane. Nu-mi plac.

Generăleasa a izbucnit în râs şi a continuat să râdă până a ajuns la fotoliul roşu. S-a trântit în el şi s-a răsucit spre mine. Era un fotoliu cu un singur picior, a cărui parte superioară se putea roti; am rămas oarecum surprins, pentru că nu mai văzusem aşa ceva. Grina şi-a ros o unghie câteva clipe, uitându-se în podea. Era pierdută în gânduri. Într-un târziu, a spus:

— Urâte. Rele. Mă enervează. Cinci Opt trânteşte uşa. I-am zis: nu mai trânti uşa, eşti proastă... Ea trânteşte uşa.

— Iertaţi-mă că vă întreb, doamnă. Dar de ce aveţi croace dacă nu vă plac?

Grina şi-a păstrat poziţia şi a răspuns pe acelaşi ton molcom:

— Să-mi bag picioarele, nu înţeleg... de ce stau la discuţii... cu ăsta...

Eram mai mult plictisit decât iritat. Mă săturasem de improvizaţii spectaculoase, concepute numai ca s-o impresionez şi s-o liniştesc temporar. De asemenea, aveam tot interesul să mă feresc de bătăi şi să-mi păstrez sănătatea. Piciorul luxat mi se vindecase destul de bine în timpul detenţiei; trebuia să am grijă ca fiecare parte a corpului meu să fie funcţională, fiindcă nimeni n-avea nevoie de un olog. Am hotărât să fie ultima oară când aveam să spun o banalitate precum:

— Pot să vă ajut. Încă nu ştiu cum, dar pot să vă ajut. Şi vreau s-o fac, fiindcă vă datorez viaţa.

Am spus asta şi am făcut câţiva paşi spre ea. M-am aşezat în fund pe podea, mi-am îndoit picioarele şi m-am aplecat în faţă:

— Vă rog, povestiţi-mi despre croace şi despre Cledu. Nu ne-au învăţat nimic la institut. Nu ştiu ce sunt fuscubrahii. Nu ştiu ce e un burbac. Nu ştiu nimic.

— Dar ce v-au învăţat acolo?

— Ne-au învăţat tehnici de başkiya, ne-au învăţat cum să nu avem încredere în ceilalţi masculi şi cum să hrănim burbacul. Atât.

— Bine v-au făcut, că nu meritaţi... hăhă... nimic...

Un fir de salivă i s-a strecurat printre buze; s-a şters la gură, dar saliva i s-a agăţat de mână fără ca ea să-şi dea seama. M-am uitat la fibra lunguiaţă care i-a atârnat de deget aproape un minut. În timpul ăsta, Grina a continuat să vorbească pe un ton din ce în ce mai împleticit:

— Militarele şi... astea... consilierele, da? Noi am ieşit din cerc. Numai chestiile inferioare... rămân în cerc. Apar din maşină. Voi apăreţi din maşină. Croacele apar de acolo. Fuscubrahii apar de acolo. Chirunţii apar. Numai burbacii nu. Nu

ştiu cum au apărut porcăriile alea de burbaci... în vârf de munte... unii peste alţii... ce naiba fac acolo, păzesc... mi se pare o prostie... Elisabeta Rakowicz i-a pus. Ea a făcut oraşul. A făcut desene. Scatoide. Coloscatoide. Totul din maşină. Dar nu era maşina ei. Şi nu mai ştia... nu mai ştie... pe ce butoane să apese. A pus croaca să studieze... Croacele sunt deştepte, e drept, dar sunt urâte, pfu... Ce contează mintea dacă eşti urâtă? Uită-te la mine. Am un corp perfect. Sunt generăleasă... sunt nemuritoare. Am pruţ...

Bălmăjeala ei nu mă ajuta deloc. Ar fi trebuit să insist şi să culeg mai multe informaţii, dar nu cred că era indicat; se îmbătase prea rău. Am fost curios doar în cazul unui singur cuvânt, mai ales că văzusem obiectele strălucitoare din camera vecină:

— Ce este pruţul?

— Aaaa, pruţul, aaaa... frumos. Nu există mai frumos pe lume... ca pruţul... Atelierul meu... un pruţ pe lună. Atelierul ambalează... trimite la Elisabeta Rakowicz. Frumuseţea! Lucru divin, gândacule... M-ai murdărit tu la burbac... dar acum putem... hehe... să ne reluăm...

S-a aplecat mult în faţă. Voia să se ridice din fotoliu, însă nu-şi mai putea controla muşchii. Capul i se bălăbănea în piept, iar corpul i se înmuia tot mai mult. A căzut la loc şi, după un suspin neajutorat, a început să sforăie.

M-am apropiat de birou. Am luat pe rând fiecare obiect, l-am ţinut în mâini şi am încercat să-mi dau seama la ce foloseşte. Un cilindru auriu, plin de clape şi butoane; la un capăt era ascuţit, la celălalt foarte larg. Am apăsat un buton şi nu s-a întâmplat nimic. M-am uitat prin el, dar nu era un ochean sau un binoclu, fiindcă n-avea lentile. Putea să fie un instrument de suflat sau o armă, caz în care n-ar fi trebuit să apăs pe nimic. Am pus cu grijă cilindrul la locul lui. Creioane, hârtii, cabluri, şuruburi, alţi cilindri, o claviatură murdară, mai multe cutii goale din plastic, mecanisme metalice

cu indicatoare. Am rămas multă vreme la birou, încercând să înţeleg rostul acelei grămezi de tehnologie formată, pe cât se părea, doar din bucăţi incomplete ale unor dispozitive pe care oricum nu le înţelegeam bine. Claviatura cu fir trebuia să fie ataşată undeva. Cutiile de plastic de diferite dimensiuni ar fi trebuit să aibă un conţinut. Cilindrul cu butoane era prea complex ca să zacă printre atâtea maşinării care, cu siguranţă, îndeplineau funcţii cu totul diferite. Poate că Grina le aşezase acolo doar pentru că arătau bine şi nu se preocupa de utilitatea lor. Într-adevăr, de îndată ce m-am gândit la asta, obiectele mi-au apărut în altă lumină. Metalul era grupat cu metal. Plasticul era grupat cu plastic. Lemnul era grupat cu lemn. Am văzut câteva indicatoare rotunde, din care plecau fire colorate, cu mufe la capăt. Astfel, pipăind şi examinând obiectele, apoi punându-le cu atenţie la loc, m-am convins că nici Grina nu avea idee la ce foloseau. M-am aşezat în alt fotoliu de lângă birou (care se rotea şi el) şi m-am uitat pe geam. Nu se vedea mare lucru din cauza perdelelor de dantelă. Am hotărât să le trag în lături şi să privesc oraşul numai după ce mi-aş fi dus la bun sfârşit raţionamentul pe care-l începusem: o militară colecţionează obiecte ciudate pe care le admiră şi de care e mândră; de ce? Dacă nu găseam un răspuns, măcar acum ştiam ceva despre pasiunile Grinei: colecţia de obiecte de pe birou, împreună cu jerbele transpa-rente numite „pruţ“, care păreau să fie foarte importante pentru generăleasă. Din nou, informaţiile veneau spre mine şi nu ştiam cum să le interpretez. M-am ridicat şi am tras perdeaua. M-am uitat pe geamul albastru care diminua lumina naturală. Am văzut blocuri nu prea înalte, din beton, decorate de sus până jos cu aceleaşi mâzgăleli pe care le observasem pe coridor. Strada era goală, cu trotuare strâmte, din piatră cubică, pline şi ele cu desene şi linii. Uneori, trotuarele erau peticite cu bucăţi de asfalt pe care

fuseseră trasate cu creta figuri zâmbitoare. Fire de iarbă şi plante subţiri răzbeau ici şi colo din îmbinările pietrelor. Unele plante fuseseră chiar încurajate să crească, fiind legate de nişte araci. Nu intrasem niciodată atât de adânc în Cledu, dar nu-mi închipuiam că aveam să găsesc aşa ceva: oraşul era în ruină, însă părea să fie o ruinare intenţionată. Cel puţin în cazul trotuarelor şi străzii, imperfecţiunile erau puse acolo cu bună ştiinţă. Pietrele cubice plesneau sub apăsarea rădăcinilor care creşteau în legea lor şi îngreunau cu siguranţă traficul (asta dacă era vreun trafic, pentru că nu văzusem pe nimeni). Poate aşa le plăcea cledanelor să-şi înfrumuseţeze oraşul: cu desene şi plante, fără să le pese de utilitate.

Eram bucuros să descopăr că mintea îmi funcţionează atât de bine, dar mi-am dat seama că poate exagerez, cuprins de frenezie. De la geamul Grinei se vedea doar o parte din oraş, probabil nişte blocuri periferice, care nu semănau cu clădirile pe care le văzusem când locuiam la institutul de puericultură sau când atârnam în ghearele coloscatoidei. Trebuia să-mi păstrez concluziile pentru mai târziu. Şi trebuia să mă liniştesc. Devenisem surescitat. De când intrasem în camera generălesei pulsul îmi crescuse, transpirasem şi respiram tot mai zgomotos. Cu ochii la Grina, care dormea dusă, am luat pachetul de ţigări pe care-l pusese pe un taburet. Am trecut în camera alăturată, unde am privit filamentele străvezii de pe suporturi. „Am pruţ“, fuseseră cuvintele Grinei. Şi Cinci Opt vorbise tot despre „pruţ“, când o întrebasem „ce sunt alea?“. Niciuna nu spusese „pruţuri“.

Filamentele nu erau din sticlă sau plastic, aşa cum crezusem la început. Păreau fragile, cu toate că aveau o oarecare elasticitate. Am descoperit că tremură uşor dacă le ating. Erau ca o mulţime de şerpi transparenţi, de grosimea unui deget, pornind din centrul grămezii şi răsucindu-se în toate

părţile. Capetele filamentelor erau tăiate cu multă grijă, dar încă se mai vedeau urmele tăieturilor, ba chiar câteva crăpături fine ce se întindeau de-a lungul formelor diafane. Miroseau a ceva foarte greţos. Am încercat să mă conving că n-are cum să fie rahat, dar era acelaşi iz de latrină ca la Cabananoastră, acelaşi miros violent care-ţi contracta stomacul şi-ţi aducea voma în gât, oricât de obişnuit erai cu duhoarea. Mai exista şi un parfum, un amestec dulceag de caise şi bastrac, care însă nu reuşea să înlăture impresia. Judecând după mirosul fetid, pruţul fusese un lucru viu, un animal sau o plantă. M-am gândit că poate era recoltat de undeva, apoi curăţat şi modificat.

M-am întors în camera Grinei. Generăleasa se răsucise în fotoliu până îşi desfăcuse halatul. Îi vedeam sânii mari şi rotunzi, striviţi între braţele încrucişate. Din cauza poziţiei picioarelor, sexul îi rămânea totuşi ascuns.

Am decis să cotrobăi peste tot, în linişte. Voiam să găsesc documente pe care să le citesc indiferent de importanţa lor. M-am uitat încă o dată la Grina. Avea s-o doară gâtul la trezire, poate chiar să-i înţepenească. Trebuia să-i pun o pernă sub obraz şi s-o acopăr cu o pătură.

Cancelaria Elisabetei Rakowicz
Comentariu asupra Pruţului Generălesei Mirelia Aubaxiade. Redactat azi, Paté 4, în Sala Lucioasă,
de însăşi Elisabeta Rakowicz

N-AM AVUT CHEF MULTĂ VREME să mă dau jos din pat. Am visat ceva foarte frumos, mai frumos decât orice aş putea vedea în Cledu, în muzeul meu, în bibliotecă sau în depozit. Nu mai ţin minte ce. Ştiu doar atât: că era un vis dureros de frumos. Am alungat-o pe Olga când, de dimineaţă, a încercat să mă îmbrăţişeze şi să mă mângâie. I-am zis că sunt extrem de deprimată şi că nimic nu mă poate scoate din această stare, deoarece am visat un lucru sublim şi l-am uitat. Am izbucnit: „Oare tu, Olga, care ai un trup ideal şi o figură simetrică, îndrăzneşti să te consideri mai frumoasă decât un vis care m-a făcut să plâng? Crezi că nu există altceva în afară de perfecţiunea proporţiilor tale?“ Figura i s-a schimonosit şi a plecat suspinând, nu înainte de a aşeza cu grijă micul dejun pe măsuţă. Îi stă bine când e supărată.

Am luat tava în pat. 1 carafă cu suc de rodii, 3 felii de pâine prăjită unsă cu untură de scatoidă şi presărată cu busuioc, 1 cârnăcior din soia, 4 rondele de banană învelite în muşchi,2 ciuperci gratinate. Am băut un pic de suc şi, pradă unui impuls inexplicabil, am vărsat restul carafei în aşternut. Senzaţia exotică de umezeală şi răcoare mi s-a părut interesantă şi m-a remontat. Am împins tava spre marginea patului, de unde, în câteva secunde, s-a prăbuşit pe podea. M-am uitat la dispunerea aleatorie a alimentelor şi a fragmentelor ceramice. Departe de a mă remonta şi mai mult, imaginea mi s-a părut tristă şi mi-a prilejuit o meditaţie cu privire la futilitatea existenţei. Am realizat că, vărsând carafa în pat, nu am înfăptuit ceva spontan, gratuit şi frumos, ci doar am bravat inutil. Nu era nimic frumos în

acţiunea mea. Mi s-a făcut ruşine, dar mi-am revenit imediat aprinzându-mi o ţigară. Nu mă mai atinsesem de ţigări de aproape un an. Am lăsat fumul să mi se plimbe prin gură ridicând vârful limbii spre palat, aşa încât papilele să fie cât mai stimulate. Gustul mi-a reamintit două învăţăminte importante: primul, că VIAŢA E AMARĂ, al doilea, că TOTUL CURGE. Nu depăşisem starea de depresie, dar am decis să merg totuşi în camera pruţului. Era mult curaj în hotărârea mea: voiam să fac o evaluare în ciuda faptului că nu mă simţeam deloc bine din punct de vedere emoţional.

Acolo am descoperit un pachet trimis de generăleasa Mirelia Aubaxiade. Era învelit într-o cârpă flauşată de culoare verde. O fundă de mătase trebuia desfăcută cu o singură mişcare, dezvăluind astfel un pruţ cafeniu, cu zeci de braţe netede şi semitransparente. Era cel mai frumos pruţ pe care-l văzusem vreodată. Avea acea calitate rece, dură, specifică generălesei, dar şi o candoare indescriptibilă, dată de contrastul dintre braţele exterioare şi cele interioare, care, în centru, formau o sferă aproape perfectă. L-am luat în mâini şi, fiindcă mă simţeam atât de bine, am început să dansez cu el prin cameră. Ce sentiment plăcut! Lumina schimbătoare (căci treceam pe lângă fereastră, pe lângă fotoliu, pe lângă rafturi) nu modifica aproape deloc indicele de culoare, care se menţinea la Gra 5, dar tocmai asta mi-a plăcut: nu era nevoie ca acest pruţ, acest comentariu mucalit şi plin de spirit la adresa vieţii, să fie prea strălucitor sau prea bogat în nuanţe, căci VIAŢA POATE AVEA O INFINITATE DE CULORI, DAR DIN COMBINAŢIA LOR REZULTĂ ÎNTOTDEAUNA UN CAFENIU MURDAR.

La un moment dat, învârtindu-mă cu pruţul, am ameţit, m-am împiedicat de covor şi am căzut. Din fericire, pruţul nu m-a rănit, pentru că l-am scăpat înainte să ating podeaua. M-am julit însă la cot şi mi-am strivit sânul stâng. Încă mă doare

pieptul. Sfârcul e foarte roşu şi întărit. Simt orice atingere în zona areolei ca şi cum aş fi împunsă cu un ac fierbinte, cu toate că au trecut multe ore de la întâmplarea asta. Mă întreb câtă vreme va persista durerea. Olga nu a aflat nimic despre căzătură. Am chemat-o doar să strângă resturile pruţului, care acum era fărâme. Nu mă aşteptam să fie chiar atâtea cioburi. De-abia puteam gândi din cauza durerii, dar am continuat evaluarea, conchizând că un pruţ bun nu trebuie să fie atât de casant. Asta era clar. De altfel, nici nu se potrivea cu caracterul său fundamental ironic. Am ezitat un pic, gândindu-mă că poate tocmai asta era ironia finală: lipsa de concreteţe a unui mesaj atât de subtil. NIMIC NU RĂMÂNE, TOTUL NE SCAPĂ.

Atunci am început să plâng. A fost un plâns care m-a surprins şi pe mine. Eram foarte, foarte supărată. Ţinusem prea mult la acest pruţ ca să nu mă înfurii pe fragilitatea lui.

Acum nu mai plâng. Mi-a trecut. Olga a făcut curat şi m-a sărutat pe frunte. Calificativul meu e „imperfect clasa a 6-a“. Să nu mai primesc doi ani niciun pruţ de la generăleasa Mirelia. M-ar deprima îngrozitor. Mă duc să mă culc

cu inima uscată,

Elisabeta Rakowicz

FRITZ

ÎN URMĂTOARELE SĂPTĂMÂNI petrecute în reşedinţa Grinei, programul meu a constat în pregătirea micului dejun, curăţarea hainelor şi asigurarea igienei personale a generălesei, precum şi satisfacerea ei sexuală ori de câte ori avea chef. Vedeam aceleaşi încăperi ca în ziua sosirii şi dormeam tot în debaraua mea, având baia alăturată. Plecând din debara, parcurgeam coridorul păzit de croacă, apoi treceam prin camera pruţului până în camera generălesei. La asfinţit făceam cale întoarsă, dând ochii din nou cu Doi Unu. Mi se părea că biroul şi scaunul ajunseseră nişte prelungiri ale corpului ei gras, astfel încât mă întrebam dacă s-a ridicat de la masă în tot acel timp. În plus, eram nevoit să-i ascult înjurăturile care se complicau odată cu trecerea fiecărei zile. Între altele, mi-a spus că sunt „o vomă“. În ziua următoare am devenit „o vomă de fuscubrah“, apoi, în decursul săptămânii, „o vomă de fuscubrah bătrân“, „o vomă de fuscubrah bătrân uscată la soare“, „o vomă de fuscubrah bătrân uscată la soare cu ochi“ şi „o vomă de fuscubrah bătrân uscată la soare cu ochi şi gură“. În a şaptea zi a izbucnit într-un râs isteric strigându-mă „vomă de fuscubrah bătrân uscată la soare cu ochi şi gură fără bani“.

— Vomă care... n-are bani! a spus printre hohote. De unde să aibă... haha... bani... o vomă?

— Aşa e. Sunt o vomă şi n-am bani, am încuviinţat.

Doi Unu râdea tot mai tare pe măsură ce rememora gluma:

— Vomă de fuscubrah... ce prostie... ha-ha... fără bani... ha-ha-haaa...

— Într-adevăr, nu am bani, am repetat cu seriozitate, ridicând un pic tonul. Nu am bani. M-am uscat la soare, am ochi şi gură, dar nu am bani.

Hohotele croacei s-au rărit. Şi-a şters lacrimile. Încă mai chicotea când m-a întrebat:

— Ce spui, mă?

— M-am uscat la soare, dar nu am bani.

Am tăcut amândoi. Doi Unu se uita la mine şi nu ştia cum să reacţioneze. Când am simţit că a trecut destul timp, am adăugat:

— Bineînţeles, în realitate nu sunt o vomă, ci un mascul. Masculii nu au bani, dar pot măcar să vorbească despre bani. Însă, dacă eram o vomă, n-aş fi putut să vorbesc despre bani, pentru că voma nu are gură şi nu vorbeşte. Chiar aşa, Doi Unu. Ce idee amuzantă ai găsit.

Croaca şi-a muşcat buza de jos, a ezitat o clipă, s-a ridicat icnind de la masă şi mi-a tras o palmă. N-a fost o palmă adevărată. Mişcarea mâinii a fost violentă, anunţând o lovitură mult mai puternică decât cea pe care am simţit-o atunci când am închis ochii. Era ca şi cum Doi Unu a realizat în ultimul moment că nu trebuie să mă rănească şi s-a abţinut. Degetele ei abia mi-au atins obrazul.

— Iartă-mă, am spus.

Niciun fel de adversitate nu trebuia să mi se citească pe faţă. Acest lucru se obţinea, aşa cum învăţasem, prin relaxarea completă a muşchilor şi prin evitarea contactului vizual. Dar evitarea trebuia făcută în mod corect — am avut grijă să nu întorc capul într-un gest care putea fi considerat agresiv. Am fixat colţul mesei, aflat la o distanţă destul de apropiată de Doi Unu. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu aveam de gând să mişc privirea. Relaxarea muşchilor. Colţul mesei. Era suficient. Nu avea ce să-mi reproşeze, pentru că nu-i dădeam niciun motiv.

— Zice bine Cinci Opt, a strecurat printre dinţi. Ai numai ură în tine. Şi te crezi tare deştept. Lasă că te rezolvăm noi.

— N-am vrut să te supăr.

— „N-am vrut să vă supăr, doamnă“!

— Îmi cer scuze. Instrucţiuni de la generăleasă. Trebuie să tutuiesc croacele şi să nu le numesc „doamne“. Însă dacă n-ar fi aceste

instrucţiuni, fii sigură că nu te-aş tutui şi te-aş numi în mod natural doamna Doi Unu.

Croaca era pe cale să izbucnească iar, dar s-a potolit la vreme. A inspirat adânc şi s-a aşezat la masă ca şi cum nimic nu s-a întâmplat.

— Bine, a spus. Foarte bine.

A deschis almanahul Elisabetei Rakowicz şi a citit cu o voce monotonă:

— „Dacă vom petrece destul timp cu gândul la pruţ, ne vom preschimba noi înşine în pruţ, sau pruţul se va preschimba în noi înşine?“

M-a privit pe sub sprâncene:

— Explică-mi ce-a vrut să zică Elisabeta Rakowicz.

— Nu ştiu.

— A, nu ştii? Credeam că eşti deştept. Să-ţi explic eu.

A întrebat dacă există un echilibru între dorinţa noastră de a avea pruţ şi capacitatea noastră de a-l produce.

S-a lăsat pe spate. A zâmbit. Nu înţelegeam nimic. Asta era şi ideea.

— Bravo, Doi Unu. Eşti deşteaptă, am spus şi am pornit pe coridor spre debaraua mea. Am auzit-o foindu-se în scaun şi mormăind ceva, dar n-am înţeles ce-a spus. În noaptea aceea m-am odihnit foarte bine.

Cunoşteam textele din almanah. În sertarele Grinei, pe care le verificasem în timp ce generăleasa dormea, am găsit câteva înscrisuri oficiale de mică importanţă (un număr de exerciţii tactice pentru patrulele de coloscatoide), dar şi ultimul almanah al Elisabetei Rakowicz. L-am citit din scoarţă în scoarţă. Era plin de formulări misterioase, întrebări fără răspuns şi raţionamente atât de complicate, că nu mai înţelegeai nimic. „Cine suntem noi? Pruţul sau gândurile pe care le avem despre pruţ? Dar este gândul altceva decât pruţul? Sigur că nu. Totul e atât de complicat. Mai bine să ridicăm din umeri cu fascinaţie.“ Copiasem

fragmentul pentru că mă atrăgea felul în care Elisabeta Rakowicz putea să se plimbe printre cuvinte.

După un timp, mi-am dat seama cât de plăcut e să faci duş. La Cabananoastră mă spălam o dată la două zile, dar numai pentru că respectam ordinul doamnei Vé, care ura mirosul transpiraţiei de mascul; în plus, dacă eram prea murdar, Grina şi Atira m-ar fi snopit în bătaie când veneau să mă violeze. Pe atunci aş fi putut sta luni în şir fără să fac baie, fiindcă nu simţeam nicio plăcere să umplu butoiul cu apă şi să mă frec cu peria răpănoasă pe care trebuia s-o împart cu Solomon. Dar acum eram singur, mă ghemuiam în cada din baie, lăsam duşul să-mi curgă în cap şi rămâneam acolo zeci de minute fără să mă gândesc la ceva. Stropii calzi îmi atingeau pielea, mi se scurgeau în gură, îmi intrau în urechi şi mă moleşeau de tot. În cele din urmă, aţipeam în cadă. Asta nu era bine. Mă durea spatele când mă trezeam. O noapte de dormit pe podea îmi era de ajuns ca să-mi revin.

Într-o seară, întorcându-mă în debara, am remarcat prezenţa unui dreptunghi argintiu pe un perete din baie. Am rămas locului. În urmă cu câteva ore Grina spusese că nu e mulţumită de felul în care mă bărbieresc. Răspunsul meu, pe care acum îl regretam, fusese: „e greu să te bărbiereşti fără oglindă“. O croacă primise probabil însărcinarea de a monta oglinda deasupra chiuvetei. Am înaintat fără chef. Grina avea suficiente oglinzi în camera ei şi le evitam întotdeauna. În ultimul an îmi văzusem chipul reflectat accidental într-o băltoacă şi în cuţitul pentru sacrificarea scatoidelor; trăsăturile nu mi se distingeau clar. Când unghiul dintre mine şi oglindă a devenit aproape drept, inima a început să mi-o ia razna. Se oprea, bătea foarte repede, după care se oprea iar. M-am smucit de lângă perete şi m-am oprit brusc chiar înaintea dreptunghiului lucitor. O figură oarecare. Un mascul fără barbă,

cu păr scurt. Ochii de o nuanţă incertă, ceva între un verzui închis şi maroniu; cel stâng era mai deschis la culoare decât cel drept. Un nas de mărime medie. Buze mici. Piele netedă, străvezie pe lângă arcade, unde apăreau vinişoare. Fire crescute ici şi colo pe obraz, unele mai scurte, altele mai lungi — firele care o deranjau pe Grina. N-am avut deloc sentimentul că sunt eu însumi. Putea să fie oricine. Nici măcar atunci când m-am strâmbat şi mi-am atins faţa n-am simţit că-mi privesc cu adevărat reflexia. Aş fi putut să mă înfurii sau să râd, iar cel din oglindă să râdă cu mine. Aş fi putut să vorbesc, să urlu, să fac orice altă prostie care s-o determine pe Doi Unu să-şi părăsească scaunul, să-şi târâie corpul greoi pe coridor şi să intre îngrijorată în debara. Chipul din oglindă rămânea moale. Ochii clipeau rar. Şi nu era ca şi cum ştiam că pe dinăuntrul celui din faţă există o mulţime de gânduri camuflate sub un obraz calm. Nu exista aproape nimic. Dar era totuşi ceva, acelaşi lucru pe care-l simţisem când îl chinuiam pe Solomon — o stare care nu voia să se desfăşoare şi care se încăpăţâna să rămână ascunsă.

— În două minute să fii gata, m-a anunţat Cinci Opt într-o noapte, apoi a trântit uşa. De pe culoar răzbătea o discuţie însufleţită şi atmosfera părea să fie tensionată. M-am ridicat buimac în cot. Nu visam. Am recunoscut vocile mai multor croace, printre care şi cea a lui Doi Unu. Niciodată nu fusesem chemat în timpul nopţii. Voiau să se răzbune pe mine, aşa cum promiseseră? Avea generăleasa nevoie de un orgasm urgent? Ultima variantă părea puţin probabilă, aşa că trebuia să mă aştept la ce era mai rău.

M-am sculat şi am îmbrăcat pantalonii albi de pânză şi cămaşa largă. Am mestecat nişte gumă aromată, am scuipat-o în coşul de gunoi, m-am spălat pe mâini şi pe faţă şi mi-am pieptănat părul. Hotărâsem să nu mă uit în oglindă, însă până la

urmă m-am uitat. Nu mă pieptănasem bine. Mi-am refăcut cărarea şi m-am îndreptat spre ieşire.

Pe culoar mă aşteptau toate croacele din reşedinţă. Orice discuţie a încetat. Primul meu gând a fost să scot din buzunar pachetul şi să ofer câte o ţigară fiecăreia. Ar fi fost o prostie, pentru că nu mai aveam decât trei. M-au înconjurat şi suita s-a pus în mişcare. Figurile lor erau încruntate şi severe, ca şi cum se pregăteau pentru un eveniment important. Am scos până la urmă o ţigară din pachet, am aprins-o şi am început să fumez. Niciuna nu s-a uitat la mine. Am intrat cu toţii pe uşa care dădea în camera pruţului, ceea ce m-a surprins. Până la urmă, mă duceau la generăleasă? Înainte să ajungem în apartamentul Grinei, Doi Unu s-a apropiat şi mi-a spus pe un ton grav:

— Stinge ţigara.

Mi-a întins un şerveţel de hârtie mototolit. Am înfipt ţigara în el şi am aşteptat ca suita să intre pe uşa albă care se confunda cu peretele. Doi Unu rămăsese în spate, strângând în pumn şerveţelul şi băgându-l în buzunarul de la piept al cămăşii. Totul se desfăşura după un ritual tacticos, de o seriozitate aproape ridicolă. De cealaltă parte a uşii, croacele formaseră un semicerc.

— Intră, m-a îndemnat Doi Unu.

Am trecut pragul. Cineva a rostit următoarele cuvinte ca pe o incantaţie:

— L-am adus după cum ne-aţi ordonat, doamnă.

Probabil că vorbise Cinci Opt, dar nu eram sigur. Ţineam privirea în podea şi mă străduiam să respir cât mai normal. O voce cunoscută, care însă nu era a Grinei, a spus:

— Bine. Plecaţi.

Croacele s-au retras una câte una dincolo de uşă, apoi au închis-o fără zgomot. Am ridicat capul şi am văzut-o pe doamna Vé aşezată pe canapea. Alături de ea era Grina. Am înlemnit. Totul fusese

deci compromis; un cadru militar încălcase legea şi introdusese ilegal un mascul, iar doamna Vé, membră a înaltului Consiliu, era prezentă în reşedinţa generălesei pentru anchetă. Totuşi, după expresia de pe figurile amândurora, situaţia nu părea deloc să fie gravă. Doamna Vé, zâmbitoare, era îmbrăcată într-un voal rozaliu transparent, prins la mijloc cu o centură neagră. Grina, în uniforma obişnuită de ceremonie, stătea tolănită pe spătarul canapelei şi-şi mângâia craniul pleşuv cu unghiile. Abia atunci am observat că, la picioarele lor, culcat pe o parte, râdea un mascul cu ochi mari şi urechi clăpăuge, purtând o salopetă albastră din piele. Masculul avea alături o carafă cu vin de bastrac pe jumătate goală, din care turna în paharele cledanelor. El şi doamna Vé m-au privit în timp ce Grina a spus, sorbind din vin:

— N-am avut alte haine cu care să-l îmbrac.

— Albe. Simple. Mi se par în regulă, a comentat doamna Vé.

— Ei, căcat, cum să fie în regulă? a râs masculul.

Doamna Vé i-a atins obrazul cu un deget şi l-a împins uşor:

— Taci, măi, Fritz.

Cel numit Fritz a continuat, vorbind mai tare decât era nevoie:

— Pe bune, doamnă Vé, hainele nu-s deloc în regulă. Îl îmbătrânesc. Şi părul... Ce face, se tunde singur?

— Da, a răspuns Grina.

— Ha! E varză.

— Aşa-i că-i varză? a râs generăleasa. Eşti varză!

Nu trebuia să spun nimic. Nici măcar nu-mi permiteam să zâmbesc. Fritz a strigat:

— Eu cred că are o grămadă de gânduri acum, dar i-e frică să le arate! Uite ce serios e... Nu e deloc aşa pe dinăuntru, vă garantez.

— Da? Ia spune, Fritz, că tu le ştii pe toate. Ce-i în mintea lui?

Masculul a luat o gură de vin din carafă, s-a ridicat şi s-a apropiat. M-a privit multă vreme. Mijea ochii şi apoi dădea din cap, ca şi cum gândurile îi erau confirmate de ceea ce vedea pe figura mea.

— Îi e frică, pentru că nu ştie la ce să se aştepte, a spus. Vede un mascul puternic şi e debusolat. Pare că se ţine tare, dar în sinea lui se zvârcoleşte. Acum mai degrabă s-ar arunca la picioarele voastre şi ar zbiera: „Sunt depăşit de situaţie, îndurare, aveţi milă, explicaţi-mi unde am nimerit...“. Dar e prea speriat, aşa că n-o să avem parte de spectacolul ăsta penibil. Ştiţi cât de tare ar vrea s-o dea pe porcării sentimentale? Aoleu, doamnelor, vă zic... Ne-am sufoca dacă l-am auzi. Poate că doamnele ar dori să ştie cum îmi dau seama de asta. Iată o întrebare legitimă: „Cum îşi dă seama Fritz de atâtea lucruri?“ Ei bine, aşa cum am subliniat în diverse alte ocazii, răspunsul e: prin puterea observaţiei. Remarcaţi cum îi tresare buza de jos. Acolo e sediul porcăriilor sentimentale. Dacă luăm un ac şi-i înţepăm buza, o să-i spargem buboiul cu porcării sentimentale, care se vor revărsa în cameră şi ne vor îneca. Vă închipuiţi ce moarte oribilă? Porcăriile sentimentale duhnesc şi sunt slinoase şi vor să ne intre pe gât şi pe urechi. Ei bine, noi zicem „nu“! Nu ne interesează câtuşi de puţin porcăriile tale, băiete. Noi suntem nişte cledane serioase, delicate şi sensibile.

Doamna Vé şi Grina se prăpădeau de râs. Figurile li se congestionaseră. Fritz a luat notă de efectul vorbelor lui, a aşteptat ca râsul să scadă un pic şi a continuat:

— Hopa! Ia staţi un pic. Îl mai frământă ceva. Se întreabă: dar cine e acest Fritz şi cum de-şi permite să fie atât de... care e termenul... nonşalant, nu-i aşa?, în prezenţa unor cledane?

Cum de nu se ghemuieşte ca un şoarece şi cum de nu chiţăie speriat, în stilul oricărui mascul standard? Pentru că Fritz nu e standard.

— Nu e deloc standard, a întărit doamna Vé trăgându-şi sufletul după atâta râs şi ştergându-şi lacrimile. Fritz e un poet, săracul de el...

— Săracul de mine, sunt poet! Foarte bine, doamnă Vé. Îmi vine să te pup pe gură şi aşa mai departe.

— Dar ce porc eşti, Fritz.

— Auzi, Fritz? Mie ce mi-ai face? a întrebat Grina.

Am remarcat o uşoară ezitare pe figura lui. Şi-a revenit imediat:

— Pe tine, generăleaso, vai şi amar, te-aş mesteca bucăţică cu bucăţică, dar tu nu eşti din alea, eşti o floare plăpândă, nu ca vrăjitoarea asta bătrână...

Cu un gest brusc al mâinii, doamna Vé l-a oprit. A spus:

— Exagerezi.

Fritz a tăcut puţin, apoi a emis un „ăăăă“ aproape imperceptibil. Doamna Vé, încruntată, rămăsese cu mâna întinsă spre el, într-un gest de oprire. După câteva clipe, degetele i s-au strâns în pumn. Numai arătătorul îl indica pe Fritz.

— Eeeee? a făcut ea pe un ton jucăuş, zâmbind cu gura până la urechi.

Fritz a înţeles, umerii i-au coborât şi a izbucnit în râs. Cledanele au râs şi ele.

— Uf... Mi-ai copt-o, doamnă Vé...

— Nu-i aşa? Credeai c-ai încurcat-o.

— Credeam că sunt cu un picior în groapă, dar uite că acum sunt cu picioarele... nu sunt în groapă... cu picioarele... hehe... şi aşa mai departe. M-am încurcat. Nu mai ştiu ce să zic.

— Ce prost eşti, Fritz. Vino încoace.

Fritz a lăsat carafa de vin, s-a dus la canapea şi a întins gâtul. Era de aceeaşi înălţime cu doamna Vé, care stătea aşezată. Ea l-a prins de gât şi,

ţinând ochii deschişi, şi-a plimbat limba pe toată faţa lui.

— Mârâie, Fritz.

Masculul a început să scoată nişte sunete guturale.

— Îngrozitor mă excită când face aşa, a suspinat ea. Mai toarnă-ne vin, ştrengarule.

Când Fritz s-a aplecat să ia carafa, doamna Vé i-a pus o mână între picioare şi l-a strâns bine.

— Hopa! a strigat el.

— Ce s-a întâmplat, Fritz?

— Ei, un disconfort temporar. Nimic important.

Micile glume au continuat multă vreme. Nimeni nu mi-a dat vreo instrucţiune şi nici nu a aşteptat ceva de la mine. Totuşi, observasem că Grina îmi arunca nişte priviri ciudate, pe care nu ştiam cum să le interpretez. Nu eram sigur dacă trebuia să-l imit pe Fritz şi să fiu volubil, aşa încât ezitam şi nu aveam curajul să fac vreo mişcare. Era neclar cât de mult trebuia să forţez limitele. Poate că Grina ar fi fost mai flexibilă decât mi-aş fi putut imagina, sau, dimpotrivă, poate că s-ar fi dovedit agresivă dacă l-aş fi copiat pe Fritz. Întâlnirile mele cu ea se desfăşurau după un tipar riguros, lipsit de momente imprevizibile; ştiam când era vremea băii, vremea satisfacţiei sexuale, vremea ştergerii prafului în zona biroului. Acum însă eram complet nepregătit. Am făcut câţiva paşi şi am acţionat în cel mai neutru fel cu putinţă: am întrebat-o pe generăleasă dacă-mi permite să-i torn vin. Masculul şi doamna Vé erau prea ocupaţi unul cu celălalt ca să audă întrebarea. „Toarnă“, a spus Grina. Acest cuvânt, rostit nici prea tare, nici prea încet, nici prea agresiv şi nici prea calm, a declanşat ceva ciudat în creierul meu. Am simţit o apăsare insuportabilă, o masă greoaie şi gelatinoasă care parcă mi-a coborât peste ochi, întunecându-mi vederea timp de câteva momente. Mi-am revenit, am luat carafa şi am turnat vin

generălesei. În timp ce lichidul se apropia de buza paharului, m-am uitat cu coada ochiului la Fritz. Saliva abundentă a doamnei Vé îi strălucea pe faţă, iar el mârâia mulţumit sub limba fremătătoare şi uriaşă. Ajunsese prin propriile merite la această aparentă libertate de a vorbi şi de a se comporta? Sau doamna Vé, pe care nu o credeam în stare să tolereze independenţa unui mascul, avea pur şi simplu o slăbiciune pentru Fritz?

— Şi ăsta mic vorbeşte bine, a spus deodată Grina.

Doamna Vé s-a întors:

— Poftim?

— Şi ăsta mic vorbeşte bine.

— Ei, na. Nu cred. La Cabananoastră era disperat şi smucit.

— Aşa era. Dar acum face complimente. A crescut.

Fritz a pocnit din palme, apoi şi-a schimonosit faţa umedă într-un rânjet:

— Ia să facă nişte complimente! Pe bune, doamnelor! Eu unul mor să-l aud...

Doamna Vé a oftat:

— Căcat, Fritz... O să ne plictisim...

Peste ochi mi-a trecut iar lucrul acela alunecos şi întunecat. Am făcut un pas în faţă şi am spus:

— Doamnă Vé, de unde aveţi centura asta? N-am mai văzut-o până acum. Cunosc multe din centurile dumneavoastră. Purtaţi centuri verzi, galbene şi roşii, dar niciodată negre. Ce alegere inspirată. Voalul roz vă dă un aer nepământean şi fermecător, pe câtă vreme centura neagră e un lucru brutal şi violent, aproape ca un ţipăt.

Am făcut o plecăciune în direcţia Grinei şi am continuat:

— De asemenea, daţi-mi voie să remarc un fapt nu atât ieşit din comun, cât încântător: ochii generălesei au căpătat din nou minunata lor strălucire care apare în momentele de relaxare.

Fără îndoială, datorăm asta prezenţei inedite a lui Fritz, însoţitorul doamnei Vé. Aforismele şi vorbele sale pătrunzătoare ne-au descreţit frunţile, ne-au smuls hohote de râs şi, mai mult decât atât, ne-au făcut să exclamăm în forul nostru interior: unde am ajunge dacă n-am avea umor? Fritz, poţi să-mi torni şi mie un pic de vin?

S-a făcut linişte. Nimeni nu schiţa un gest. Am luat carafa şi mi-am turnat singur vin într-un pahar. Înainte să-l duc la buze, Grina a întins piciorul şi m-a lovit peste mâini. Am scăpat paharul pe podea, iar generăleasa şi-a încovoiat spinarea, îngropându-şi obrazul în palme. Nu s-a ridicat. Probabil aştepta un semn de la doamna Vé. Reacţia acesteia a venit imediat:

— Grina. Nu înţeleg de ce a trebuit să-l loveşti.

— Nici eu, a spus masculul.

— Fritz, tu să taci. Explică-mi, Grina. Vreau să înţeleg. De ce a trebuit să-l loveşti?

— Păi, cum de ce... Şi-a permis prea multe, e nesimţit... cum să-şi toarne vin...

— Mie nu mi s-a părut nesimţit. Ţie cum ţi s-a părut, Fritz?

— Mi s-a părut foarte în regulă.

— De fapt, nu... a murmurat doamna Vé ridicând privirea în tavan şi lovindu-şi delicat buzele cu degetul. Cred că greşesc. Acum îmi dau seama că a fost nesimţit. Nu crezi c-a fost nesimţit, Fritz?

— Ba da, a fost. Dar în general...

Nu se putea şti dacă doamna Vé glumea sau vorbea serios. Părea foarte interesată de opinia lui Fritz.

— Te ascult, Fritz, nu te inhiba, spune mai departe. În general ce?

— În general, da, a fost... destul de...

Masculul a tăcut. Era cazul să intervin. Am spus:

— Nu, doamnelor, nu am exagerat. Mi-aţi cerut să vă fac complimente şi m-am supus. Apoi l-am rugat pe Fritz să-mi toarne un pahar de vin. Probabil că el nu m-a auzit, aşa că mi-am turnat singur.

— Bă, tu vrei să mori? a lătrat la mine Grina. Ce vorbeşti acolo? Eşti nebun? Cum îţi permiţi aşa ceva?

— Iertaţi-mă. Am crezut că asta aşteptaţi de la mine. Să fiu ca Fritz.

Grina a devenit de-a dreptul furibundă. S-a ridicat şi a început să înjure. Gesticula, făcea un pas în faţă, apoi revenea la canapea. Nu după multă vreme, din cauza enervării, cuvintele i-au scăpat de sub control şi s-a poticnit în mulţimea înjurăturilor, aşa încât ultimele ei vorbe, înainte să fie întreruptă de doamna Vé, au fost doar o colecţie de „bă“-uri şi „ă“-uri .

— Grina, dar ce s-a întâmplat, dragă? a întrebat amuzată doamna Vé. Am senzaţia că te pierzi cu firea. Stai jos.

— Nu stau niciun jos, că uite...

— Stai jos când îţi zic.

Grina s-a aşezat.

— Fritz, a oftat doamna Vé. Ia să facem noi puţină ordine. Explică-i băiatului cum stă treaba.

A fost prima oară când l-am văzut pe Fritz cu adevărat încurcat. Părea foarte nemulţumit de sarcina primită.

— Eu?... Lui?

— Da.

— Ce să-i explic?

— Adevărul. Dar ai grijă cum formulezi. N-aş vrea să mă superi. Ai destulă minte ca să formulezi adevărul cum trebuie.

Fritz a venit până în mijlocul încăperii, a înghiţit în sec şi a spus:

— Trebuie să explic relaţia corectă dintre masculi şi cledane. Nu e deloc uşor. E un lucru cu adevărat dificil, întrucât eu, ca mascul, mă aflu sub

codul Elisabetei Rakowicz. Dacă aş putea să evit această explicaţie, aş face-o...

— Nu poţi, a zâmbit Grina. Dă-i înainte.

— Bine. Voi începe cu observaţia că masculii sunt crescuţi la institutul de puericultură, unde o educaţie sănătoasă, bazată pe învăţăturile Elisabetei Rakowicz, îi învaţă să hrănească burbacii, acele creaturi respingătoare, dar şi foarte utile protejării oraşului cledan. Masculii sunt instruiţi în prealabil în arta başkiyei, iar apoi plasaţi la Cabananoastre, unde au ca sarcină pregătirea unei fierturi de scatoidă, nuferi şi gulii. Viaţa e uşoară pentru ei. Respirând aerul curat al înălţimilor, nu au altceva de făcut decât să gătească pentru burbac şi să se distreze. Ce viaţă comodă. Darul inestimabil al başkiyei, al uimitoarei satisfacţii trupeşti pe care orice mascul şi-o poate permite cu mâna oriunde şi oricând, este un exemplu de grijă şi atenţie din partea institutului, iar pregătirea mâncării — singura lor muncă — o activitate de-a dreptul relaxantă. Uneori, câte un mascul de la Cabananoastră e selectat de o cledană de frunte, fie ea militară ori consilieră, pentru a îndeplini un număr de sarcini mai complexe în reşedinţa acesteia.

— Până aici cred că a înţeles şi singur. Spune-i ceva ce nu ştie.

Fritz s-a scărpinat la nas şi a adăugat cu voce scăzută:

— În Cledu se păstrează tăcere asupra acestor practici, nu neapărat dintr-un sentiment de vinovăţie sau ruşine, cât din modestie şi bună creştere şi aşa mai departe. Nimeni nu zice dacă are vreun mascul acasă.

— Bine. Mai departe. De unde vin masculii?

— Masculii, alături de fuscubrahi, burbaci şi chirunţi, apar din dispozitivul cunoscut sub numele de „maşină“. E un aparat vechi şi foarte mare, întreţinut de câteva croace, care produce în mod automat materie organică vie şi perfect structurată.

— Perfect structurată? a făcut doamna Vé.

— Îmi cer scuze. Din moment ce scoate numai produse secundare, e departe de perfecţiune. Am uitat să menţionez că şi croacele tot de acolo apar. Bineînţeles, până acum s-a remarcat elementul comun ce există între speciile pe care tocmai le-am descris. Inferioritatea lor e un lucru nefericit, iar Elisabeta Rakowicz a abandonat de mult timp proiectul de a repara maşina, aşa încât aceasta să producă forme acceptabile. Câteva croace surprinzător de inteligente lucrează la îmbunătăţirea produselor organice, dar fără succes. S-au făcut mici progrese asupra unui număr nesemnificativ de fuscubrahi, dar cam atât. Şi dacă nici Elisabeta Rakowicz n-a reuşit, nimeni n-o să reuşească.

Doamna Vé era încântată de aceste explicaţii:

— Bravo, măi, Fritz. Şi noi apărem tot din maşină?

— Spre marea lor cinste, militarele şi consilierele nu apar de undeva. Ele există dintotdeauna. Au trăit atât de mult, încât zeci de ani li s-au şters din minte. Amintirile doamnei Vé se întind pe o perioadă de... cât, 300-400 de ani?

— 516.

— 516, scuze. Însă, după cum vezi, corpurile lor sunt perfecte, adolescentine, neatinse de boli, regenerabile şi aşa mai departe...

— Mai spune.

— Frumoase dincolo de cuvinte, adorabile, dulci...

— E suficient. Dar n-ai ajuns la miezul problemei. Cum trebuie să se comporte băiatul?

— Ei bine, consider că băiatul trebuie să-şi înveţe lungul nasului şi să cunoască mai temeinic „Învăţăturile către Masculi“. Se aşteaptă de la el un puternic spirit de independenţă, dar şi responsabilitate, onestitate, cinste şi devotament. Fără a fi servil, trebuie totuşi să demonstreze o cunoaştere profundă a dorinţelor şi nevoilor gazdei

sale. Va trebui să fie docil, dar gata oricând să producă un spirit de glumă, atât de necesar relaxării după o zi plină de probleme administrative. În niciun caz nu se va tolera alunecarea spre obrăznicie sau delăsare. Fireşte, el nu cunoaşte suferinţele generălesei, care a făcut totul pentru a-i asigura un cămin şi o situaţie lipsită de griji, aşa cum mărinimoasa mea gazdă a suferit enorm de pe urma mea, mai ales în primele zile în care am fost adus de la Cabananoastră. Îmi amintesc cu jenă de perioada mea de ucenicie. Ah. Lipsa mea de cumpătare şi, de ce să n-o spun, prostia mea fără limite, toate acestea au provocat doamnei Vé o incalculabilă pierdere de imagine. Nu pot decât să-mi manifest pentru a mia oară regretul de a nu fi reuşit să mă ridic mai repede la înălţimea aşteptărilor. Era chiar aşa de greu să mă achit de obligaţiile mele fără a greşi în nenumărate instanţe? Iartă-mă încă o dată, doamnă Vé. Abia după ani şi ani îndrăznesc o aproximare a cotelor juste de recunoştinţă. Dacă-mi dai voie, cad acum în genunchi şi-ţi recit o strofă pasională.

— Ţi s-a spart buba cu porcării, Fritz? a întrebat doamna Vé, deşi părea încântată de cuvintele masculului.

— E o vreme pentru raţionalizare, şi o vreme pentru exprimarea liberă a sentimentelor, a spus Fritz cu seriozitate. Să nu încurcăm borcanele.

— Mare căcănar eşti.

— Ce mă făceam fără tine, doamnă Vé? s-a lamentat el. Că-mi vine să şi plâng...

— Vai de mine, să nu plângi. Termină.

Fritz m-a privit.

— Mi-e frică de cutremur, a spus.

Am răspuns încurcat:

— Nu trebuie... să-ţi fie frică.

— Vedeţi, doamnelor? Un exemplu de responsabilizare. Prima lecţie a fost însuşită. Ai făcut un lucru bun, generăleaso, aducându-l aici. Are empatie. Are rigoare. Ce băiat, a încheiat el

punându-mi o mână pe umăr. Apoi, ca şi cum discursul i-ar fi secat ultimele rezerve de energie, a oftat adânc şi s-a întors la locul lui de pe covor, unde s-a ghemuit pe o parte.

Cancelaria Elisabetei Rakowicz
Comentariu asupra Pruţului Generălesei
Tonga Dreyfuss
Mihalcea. Redactat azi, Paté 7, în Grădină,
de însăşi Elisabeta Rakowicz

OLGA A SEMĂNAT IARBĂ în parcela de lângă salcie. A fost necăjită toată ziua din cauza unor vrăbii care i-au mâncat seminţele răspândite pe sol. Mi-a servit masa de prânz fără ceremonialul ei tacticos care-mi place atât de mult. În loc să mă irite, acest lucru mi s-a părut amuzant.

După masă m-a apucat o durere ascuţită de dinţi, ceea ce a fost cu atât mai cumplit cu cât eram în grădină şi-mi făceam siesta tăvălindu-mă în iarbă. Totuşi n-am fost supărată, ba chiar am fost recunoscătoare forţelor obscure ce lucrează în organismul nostru, întrucât am realizat că PLĂCEREA NU ARE SENS ÎN ABSENŢA DURERII. Mi-am spus: „Data viitoare când voi simţi plăcere o voi savura cu atât mai mult!“. Ştiam că durerea avea să treacă după câteva zile. M-am întors pe burtă şi am privit o gâză care urca pe un fir de iarbă. Încet de tot, insecta punea un picior în faţa celuilalt. Avea foarte multe picioare şi părea că face un efort uriaş ca să ajungă în vârful firului. Ce putea să caute acolo? am întrebat-o pe Olga. Ea plivea nişte tufe de trandafiri. A ridicat din umeri, iar în acea clipă dintele a început să mă doară şi mai rău. Am simţit cum din gingie îmi pleacă o undă de foc, o vâlvătaie care-mi ajunge în creştetul capului şi apoi se întoarce în obraz. A doua măsea după canin, în dreapta sus; mă mai duruse şi altădată, însă nu atât de tare. De ce nu eram furioasă? De ce nu mă răzbunam pe Olga? De ce zâmbeam ca şi cum mă bucuram de suferinţă? Era ceva frumos în durerea mea? Poate că da. La urma urmelor, de ce n-ar fi şi durerea frumoasă? Am întrebat-o pe Olga:

— Ce anume face viaţa demnă de a fi trăită?

— Pruţul, a răspuns ea repede, fără să se oprească din plivit trandafirii.

— Eşti proastă.

Olga a plecat capul şi nu i-am mai văzut ochii. O jignisem şi acum îmi părea rău. Nu doream asta câtuşi de puţin. Ar fi trebuit ca vocea mea să fie una jucăuşă, iar ea, care mă cunoştea atât de bine, să înţeleagă că voiam doar s-o necăjesc un pic; iată însă că din cauza durerii tonul meu sunase autoritar şi agresiv. Îmi părea atât de rău... Dar nu puteam să-mi cer scuze. Ar fi trebuit să-i explic că mă dureau dinţii, că voiam să glumesc, că nu eram supărată şi că la mijloc se strecurase o neînţelegere — şi totuşi n-aveam nicio garanţie că m-ar fi crezut. Ar fi mimat doar înţelegerea, rămânând în sinea ei convinsă că inventez scuze. Am spus după un timp:

— Contrastul, conflictul, fluctuaţia perpetuă — astea fac viaţa demnă de a fi trăită. Bagă la cap, Olga.

Comunicarea dintre două cledane e un lucru previzibil. Olga a inspirat zgomotos pe nas. Se lupta să nu plângă. De obicei îmi plac smiorcăielile ei, însă nu şi de data asta. M-am întors pe burtă şi am compus un poem:

Iarbă şi insecte, gâdilaţi-mă;
Atingerea voastră mă cheamă în vis,
Eu vin în grădină şi vă las să mă
Ciuguliţi uşor.
Ah, politică şi planificare,
Ce mă enervează birocraţia...
Dar frumuseţea tăcută mă arde
În pruţ şi iarbă.
De ce fură vrăbiile sămânţa?
Plantezi iarbă şi n-ai linişte deloc;
Trebuie să le goneşti în loc să priveşti
Miracolul vieţii.

Şi mă cufund în misterul pruţului,
Când închid ochii, văd fulgere albe...
Oare pot să-mi revin după ce-am văzut
Azi-dimineaţă?
Am văzut cel mai curat pruţ din lume,
Ajută-mă inimă, ceasornic furios;
Mai vreau să trăiesc după ce-am întâlnit
Suprema valoare!

Am pus deoparte stilusul şi mapa de hârtii. Dimineaţă, devreme, înainte să înceapă durerea de măsea, Olga îmi adusese un pruţ pe un platou de metal, în mijlocul unei legături de fructe de ananas, rodii şi lămâi unite între ele prin ceea ce credeam că e un singur fir roşu şi lung. Pruţul era ascuns în cel mai mare ananas şi, ca să ajung la el, trebuia mai întâi să înlătur restul de fructe, cu firul care le înconjura. N-a fost deloc uşor; mă aşteptam să găsesc capătul firului şi să trag de el, iar aranjamentul să se desfacă uşor, într-un tipar simetric. Am descoperit cu neplăcere că erau mai multe fire pe care trebuia să le desfac, şi că niciun tipar nu se forma din masa bucăţilor de fructe eliberate din strânsoare. Alături de fragmentele de ananas cădeau alandala coji de lămâie şi seminţe de rodii; în câteva clipe, mâinile mi s-au acoperit cu un suc rozaliu. Abundenţa de pulpă, culorile, amestecul de mirosuri — toate astea erau atât de exagerate! Însă atunci când firul a fost îndepărtat şi am ridicat jumătatea superioară a ultimului ananas (o tăietură îmbietoare te făcea să ghiceşti că înăuntru se ascunde ceva), m-am simţit transfigurată. Nici în cele mai nebuneşti vise nu mi-am închipuit că poate să existe un pruţ atât de frumos. Un pruţ mic, sidefiu, cu filamente subţiri, strălucind discret la adăpostul cărnii aurii şi zemoase a ananasului... L-am privit multă vreme

înainte să-l ating. Culoarea lui albă şi rece era în completă opoziţie cu avalanşa de tonuri calde ale fructelor. Cu toate astea, după minute de contemplare, mi s-a părut limpede că mesajul generălesei Tonga nu se referă nici la alianţa, nici la opoziţia dintre natură şi pruţ. Generăleasa nu voia să spună că opera de artă şi lumea înconjurătoare sunt aliaţi sau duşmani. Care e, deci, relaţia corectă dintre cele două entităţi? Consumul, batjocura, nepotrivirea esenţială? Am fost geloasă pentru subtilitatea şi profunzimea mesajului, al cărui sens încă îmi scăpa. Multă vreme mi-am ţinut faţa în mâini, mânjindu-mi obrajii cu sucul fructelor. Pufneam admirativ şi exclamam: „nemaipomenit“. Apoi, dintr-odată, am înţeles. Nu era vorba de lume şi nici de soarta operei de artă. Era vorba de cantitate şi calitate, ca două concepte distincte şi, în acelaşi timp, indivizibile. Da! Succesul unei vorbe de duh e o combinaţie între dimensiunea prozaică oferită de Cantitate şi dimensiunea spirituală a Calităţii. În poezia mea am numit inima un „ceasornic furios“. „Ceasornicul“ reprezintă Cantitatea, dar ea nu are valoare dacă nu i se ataşează un concept din altă lume; această lume e plină de subiectivitate, ba nu, reprezintă însăşi subiectivitatea. A fi amar, săritor, bolnav, moale sau, în cazul poemului meu, „furios“ — nişte stări create de mintea mea, simplificări, traduceri imperfecte ale unei realităţi pe care, altfel, creierul n-o poate cuprinde. Ah, ce flux de gânduri am în cap... Ba nu! De fapt poate s-o cuprindă, însă doar pentru un scurt şi incomunicabil moment, după care năvălesc alte lucruri ce vor să fie traduse. Sunt atât de multe, încât mintea oboseşte şi până la urmă renunţă la traduceri sofisticate, preferând să folosească vorbele obişnuite, pe care le înţelege toată lumea. Dacă stau să mă gândesc bine, un „ceasornic furios“ ascunde la fel de multă substanţă ca şi momentul când am jignit-o fără să vreau pe Olga!

Mă simţeam atât de mândră de descoperirile mele intelectuale, încât mi-am sărutat umărul şi am început să-mi mângâi sânii şi picioarele. Toată plăcerea pe care eram capabilă să mi-o ofer era o recompensă prea mică pentru performanţa mea mentală; descifrasem cel mai dificil şi mai frumos pruţ de până acum şi meritam să fiu răsfăţată, fiindcă una e să gândeşti frumos cu propria ta minte, şi alta e să pătrunzi în mintea frumoasă a cuiva, având pe deasupra şi puterea de a o citi. ÎNŢELEPCIUNEA MEA ESTE UIMITOARE ŞI ETERNĂ.

Meditasem atât de profund, încât ignorasem gravitatea durerii din măsea. Acum o simţeam din nou, pulsând cu şi mai multă violenţă. I-am dat ordin Olgăi s-o cheme pe una din cele mai urâte croace pe care le avem în casă. Am fost foarte mulţumită că a adus-o pe Şaizeci Şapte, care nu e respingătoare sau hidoasă (ca de pildă cea fără un ochi, i-am uitat numele), ci pur şi simplu imperfectă, asimetrică, neinteresantă, grasă, cu o figură incapabilă să exprime ceva mai nobil decât o atenţie plină de respect. Obrajii îi atârnă de nas şi de colţurile gurii de parcă sunt prinşi cu piuneze, iar atunci când vorbeşte buzele îi sapă canale adânci în grăsimea de pe faţă. A dezvoltat pachete substanţiale de carne la marginea ochilor, la bărbie, la guşă, la partea interioară a braţelor, la burtă şi la coapse. Există în ea un fel de armonie perversă a grăsimii şi a formelor ratate, ceva care, deşi e în mod clar aleatoriu, pare cumva voluntar. Asta o face amuzantă. Ca personalitate nu e nici măcar subversivă, aşa cum stă bine unei croace. E supusă, strânge din buze şi ridică din umeri atunci când nu ştie ceva — lucru care se întâmplă foarte des.

Am privit-o îndelung şi m-am simţit mai bine, iar durerea mea a devenit din nou ceva neimportant. M-am dus deci cu inima uşoară să-mi continui siesta în dormitor.

Însă înainte de asta, am acordat pruţului calificativul „superb 8“ şi am semnat

Elisabeta Rakowicz

ATELIERUL

A DOUA ZI DUPĂ ÎNTÂLNIREA CU FRITZ ŞI DOAMNA VÉ am fost trimis să lucrez la atelierul de pruţ. Am fost însoţit până acolo de o croacă pe care o chema Trei Trei şi care a fost foarte grijulie cu mine; m-a întrebat dacă sunt sănătos şi dacă am fost bine hrănit. Răspunsurile mele politicoase şi prudente au făcut-o să clatine din cap, ca una care ştie foarte bine cum stă de fapt treaba. După părerea ei, era degradant ca cineva, fie şi un mascul, să-şi ţină zilele numai cu pâine şi apă; pe lângă faptul că acest lucru constituie o ruşine, nici măcar nu e eficient, întrucât organismul are nevoie de vitamine. Oare nu-mi dau seama că, în lipsa unei alimentaţii corecte, mă expun la tot felul de boli? a întrebat ea cu amărăciune. A adăugat apoi că e conştientă de lipsa mea de opţiuni şi că, tocmai din acest motiv, are să-mi aducă în fiecare vineri o bucată de carne fiartă.

Coboram o scară îngustă de cărămidă, luminată foarte slab. Desenele Elisabetei Rakowicz tremurau sub pâlpâirile becurilor. Duhnea din ce în ce mai tare a excrement proaspăt, chiar dacă pe jos era curat. Ne-am oprit în faţa unei uşi unde erau aruncate coşuri de răchită, bucăţi de vată şi o mulţime de umeraşe. Trei Trei s-a uitat la mine, mi-a aranjat părul şi a spus că sunt drăguţ. Pe urmă a scuipat în palme şi mi-a frecat tâmplele cu salivă, ca să nu mă deoache cineva.

Am intrat într-o încăpere uriaşă, înţesată de becuri ce atârnau ca ciorchinii de tavanul boltit şi care-şi răspândeau lumina peste câteva mese lungi, prevăzute cu chiuvete şi braţe metalice. Pe mese fuseseră aruncate ustensile, ţevi şi cuburi de diferite mărimi. Era cald. În lumina puternică şi apăsătoare mi s-a părut că disting nişte vapori aurii plutind la câţiva metri de podea. Mirosul pestilenţial era atât de intens, încât stomacul mi s-a

încordat de câteva ori şi a trebuit să mă forţez ca să nu vomit.

— Of, sărăcuţul de tine, m-a compătimit Trei Trei. E îngrozitor, dar ce să-i faci? Uite unde o să dormi.

Mi-a arătat o saltea de paie aşezată pe un postament de lemn. Cineva se odihnise aici de curând. Paiele şi cuvertura în dungi aruncată peste ele păstrau încă forma unui corp.

— Să le ceri lămâi. Lămâile au vitamine. Să le storci în apă. Şi să notezi în blocnote, ca să-ţi treacă timpul mai uşor. Să nu uiţi de blocnote, da? Te pupă Trei Trei. O să mă întorc cu carne.

Ar fi trebuit s-o mai întreb câte ceva înainte să plece. Nu ştiu de ce n-am făcut-o. M-am uitat la corpul ei burduhănos care se legăna la fiecare pas în timp ce se apropia de ieşire. Avea pantalonii suflecaţi deasupra genunchilor şi era desculţă. Şchiopăta de un picior. Partea din spate a celor două gambe îi era acoperită cu vase de sânge; unele i se spărseseră. La pulpa stângă i se vedea o bubă maronie, de parcă sângele se închegase şi atârna ca într-o pungă. Din grija ei faţă de mine, din vorbele prea molcome, ca şi din murdăria pantalonilor sau a cămăşii am înţeles că Trei Trei avea un rang inferior, poate cel mai de jos din ierarhia croacelor. Era ceva atât de neputincios în compătimirea ei, încât nu m-aş fi mirat să uite de mine în clipa în care ieşea pe uşă.

Oricât am strigat, nu a venit nimeni. Am cercetat echipamentele de pe mese. Chiuveta, ustensilele şi un fel de furtun legat la un aparat acţionat cu o pedală păreau materiale de primă necesitate. În rest am văzut multe cutii pline cu resturi ciudate. M-am aşezat pe un taburet acoperit cu cârpe şi am început să mă rotesc. După aproape o oră, cu toate că am schimbat de multe ori direcţia rotirii şi am respirat doar pe gură, am simţit că mi se face rău. M-am aşezat pe patul de paie.

După încă o oră, în peretele opus a apărut o linie verticală de lumină. Linia s-a mărit tot mai mult, în timp ce trapele uriaşe s-au dat în lături şi au lăsat să pătrundă lumina zilei. Pe fundalul curţii prăfuite şi scăldate în razele soarelui s-a decupat forma unei coloscatoide cu aripile strânse. O siluetă schiloadă o ţinea de căpăstru, iar alte două se agitau în jurul ei. Erau masculi, îmbrăcaţi cu toţii în salopete albastre. Cel din faţă a înaintat trăgând animalul după el. A spus: „Ai grijă, proasto, să nu te loveşti de prag“. Ca şi cum mai făcuse asta de o mie de ori, coloscatoida şi-a aplecat supusă capul şi a intrat în sală balansându-şi şoldurile. Cel care o trăgea de căpăstru era Fritz. Cum m-a văzut, a început să turuie:

— Vai, ce întâlnire surprinzătoare, mai tânărul meu prieten, dar ce zic eu surprinzătoare, poate nu ştii că eu am insistat să fii trimis aici, dar te rog, nu-mi mulţumi, nu e cazul, trebuie să ne ajutăm între noi, că vorba aia, dacă noi nu ne ajutăm, cine să ne ajute? Stai jos, animalule.

Coloscatoida s-a trântit în mijlocul sălii, clămpănind plictisită din cioc. Ceilalţi doi masculi s-au retras fiecare la câte o masă şi au început să lucreze; puneau cap la cap un fel de lopeţi. Nu-mi dădeam seama la ce serveau, dar părea să fie ceva foarte important. Fritz a venit repede spre mine şi mi-a pus din nou o mână pe umăr, fără să dea drumul căpăstrului. A spus:

— Viaţa e foarte simplă, băiete. O să descoperi lucrul ăsta cât de curând. Poate că n-o să-l înţelegi imediat, fiindcă eşti un pic mai tolomac (şi, făcându-mi cu ochiul, mi-a dat un cot), dar o să ţi se clarifice totul mai devreme sau mai târziu. Până şi lui Caragea i s-a clarificat. Caragea! a strigat el.

— Da, a răspuns unul din cei doi masculi, aplecat peste masa cu instrumente.

— Ţi s-a clarificat?

— Da. Mi s-a clarificat.

— Cât de tare ţi s-a clarificat?

— 85%.

— E tare glumeţ, a spus Fritz pe un ton confidenţial, apoi a strigat iar: Habar n-ai despre ce vorbesc, nu?

— Habar n-am, dragă.

— Vezi ce simpatic e? Şi ironic. Trebuie să fii şi tu mai ironic. Să-ţi vând un secret. Trebuie să faci în fiecare seară baie în suc de tomate, ca să nu-ţi intre în piele mirosul de rahat. Uite, Caragea face baie în apă obişnuită, şi tot degeaba. Acum nu mai scapă de duhoare. Aşa-i, Caragea?

— Ce vrei, mă? Am treabă.

— Ţi-am dat tomate, Caragea. Ce faci cu ele?

— Le mănânc.

— O să te omoare lăcomia. De aia nu te suportă nimeni. Eşti lacom şi puţi. Fă baie în tomate, Caragea.

— Lasă-mă în pace. Bine că pe tine te suportă lumea.

— Normal că mă suportă. Eu nu put.

— Tu nu mănânci toată ziua numai pâine şi apă.

— Un motiv în plus să mă placă.

— Mă plictisiţi, a bombănit celălalt mascul, care până atunci lucrase în linişte la masa lui.

— El e Roger, a spus Fritz. E foarte tăcut şi neinteresant. Dar face un pruţ remarcabil.

Cuvintele celorlalţi şi introducerea făcută de Fritz păreau la fel de false ca şi acţiunile croacelor atunci când mă aduseseră cu mare ceremonie înaintea Grinei şi a doamnei Vé. Aici nu era vorba totuşi de solemnitate, ci de o precizie nefirească în pronunţare. Fritz vorbea şi se mişca foarte repede, aproape fără să respire, iar graba cu care dădea replicile şi primea răspunsurile mă ducea cu gândul la un text învăţat pe de rost. Dar putea să fie doar o impresie falsă.

— Hai, animalule, fă-ţi treaba mai repede. O donaţie... Cât de greu poate să fie? a bombănit el

spre coloscatoidă, apoi mi-a pus pentru a doua oară mâna pe umăr apăsându-mi puternic clavicula şi continuând surâzător: O să fii ucenic, băiete. Discipol. Nici nu ştii ce binecuvântare a dat peste tine. Ucenicia e un lucru sfânt. Cât de tare te invidiez. Tu eşti o foaie curată, pe când noi suntem nişte hârtii mâzgălite şi mototolite, nişte bieţi cinici care au epuizat de mult etapele şi au ajuns la concluzii întunecate. Însă dacă noi am ajuns la concluziile astea, nu înseamnă că şi tu vei ajunge la ele. Nu! Tu vei zbura peste piscuri, am încredere în tine, tu poţi mai mult şi aşa mai departe. Ah, Caragea, melancolic mai sunt. Gândul îmi zboară. Ce tineri eram pe atunci, Caragea. Ce încrezători.

— Exact. Lumea era a noastră, a spus celălalt.

— Nu-i aşa? Piepturile ne erau pregătite pentru orice adversitate. Ne adăpam din apa discipolatului ca însetatul într-o oază. Duşmanii se temeau de noi.

Coloscatoida a fornăit.

— E gata, a spus Roger ridicând cu amândouă mâinile lopata pe care o asamblase. A trecut pe lângă Fritz şi i-a şoptit pe un ton suficient de tare încât să aud şi eu: Eşti cabotin. Termină.

S-a uitat la mine şi mi-a zis:

— Tu, ăsta nou, hai să te uiţi.

L-am urmat. Roger s-a apropiat de coloscatoidă şi mi-a făcut un semn vag, care putea să însemne că nu trebuie să mă tem sau că totul e în regulă. Animalul părea într-adevăr foarte relaxat, chiar satisfăcut. Ţinea pleoapele verzui pe jumătate închise şi nu-i păsa de Caragea sau de Roger, care-i dădeau târcoale şi învârteau nervoşi lopeţile în mâini. Când Fritz a comandat „hai sus!“, coloscatoida s-a ridicat în picioare. Sub ea rămăsese o masă rozalie şi moale. Era un rahat. Fritz a întrebat:

— Ce ziceţi, băieţi, o să i se facă rău lui ăsta mic?

— Nu, am răspuns hotărât. N-o să mi se facă rău.

— Foarte bine. Eram îngrijoraţi.

Fritz a început să zbiere spre animal, în timp ce înfăşura pe mână lesa şi se îndrepta spre ieşire:

— Hopa! Ia hai, tu, împuţito. Hai că te duc acasă. Hai-hai!

Uriaşa creatură s-a întors scuturându-şi fundul, lăsând să-i cadă încă patru fragmente roz. Caragea şi Roger au inspectat fiecare urmă de excrement şi, cu o oarecare nemulţumire, s-au întors către cel mai mare. Caragea a spus că măcar de data asta se aştepta la o donaţie mai consistentă. Celălalt l-a aprobat printr-un oftat în timp ce, cu ajutorul lopeţii, împingea bucata mare într-o formă cât mai compactă. Lucrau foarte repede. Rahatul a căpătat aspectul unei sfere înainte ca animalul condus de Fritz să iasă pe porţile imense, care s-au închis imediat. Judecând după mişcarea sacadată a celor două uşi, acestea erau acţionate de un grup destul de mare de persoane împingând de cealaltă parte.

Am privit cum cei doi au mânuit lopeţile, ataşându-le încă două elemente metalice. Acestea i-au ajutat să ridice materialul şi să-l transporte până la cea mai apropiată masă, unde Roger şi Caragea l-au depus cu delicateţe. Au fost atenţi să nu piardă pe drum nici măcar o fărâmă. În momentul în care au scos lopeţile de sub sferă, aceasta s-a revărsat sub presiunea propriei greutăţi. S-a auzit un sunet care semăna cu un suspin şi, în acelaşi timp, cu un balon care se dezumflă.

— Se strică prea repede, a spus Roger.

Caragea a introdus un tub transparent în mijlocul masei de excrement şi a acţionat cu piciorul pompa de sub masă. Un lichid gălbui a început să circule prin tub.

— O să bag mai mult. E sensibil.

— Cu grijă, da?

Caragea şi-a suflat nasul într-o batistă. A băgat-o la loc în buzunar.

— Eu întotdeauna am grijă. Te uiţi, băiete?

— Mă uit, am spus.

Cu o spatulă, Roger a început să înlăture fragmente din excrement. Caragea era lângă el, apăsând din când în când pompa cu piciorul şi întinzându-i celuilalt o cutie de lemn pentru resturi. Activitatea era lungă şi migăloasă, fiindcă procedau cu multă atenţie, ca şi cum s-ar fi temut ca masa vâscoasă să nu se destrame dintr-o clipă în alta. Pe fruntea lui Roger apăruseră broboane de sudoare; pieptul gol al lui Caragea transpirase sub bretelele salopetei.

Atunci, printr-o uşă din spatele lor, a intrat Fritz. Pufăia şi-şi ştergea fruntea ca un om care a alergat, deşi se vedea că exagerează. Şi-a aprins o ţigară şi a început să se plângă:

— Proaste mai sunt animalele astea, domnule. Dobitoaca m-a umplut de praf când şi-a luat zborul. Bine că s-a cărat. Ah, băieţi! Habar n-aveţi cum îmi creşte inima când vă văd. Sunteţi nobili, cu adevărat nobili. Dacă nu v-aş fi învăţat tot ce ştiu, aş fi muncit acum cot la cot cu voi, dar pentru mine deja nu mai are farmec şi aşa mai departe... Băiete. Hai să-ţi explic principiile fundamentale. Vezi tu, pruţul e năbădăios şi are nevoie de o mână de fier pentru creştere, dar şi de un ochi atent şi de o atingere delicată. Putem compara pruţul cu un cocor.

— Data trecută ziceai că seamănă cu o frunză, a comentat Caragea.

— Tu taci şi lucrează. Pruţul seamănă cu multe lucruri. Băiete, să ne plimbăm.

Mi-a pus o mână pe după umeri şi m-a forţat să-l urmez prin atelier. Îmi frământa cu degetele cămaşa, ceea ce mă irita şi mă neliniştea. Începea să mi se facă foarte cald. Respiram pe gură ca să nu mă îngreţoşez.

— Fiecare lucru de aici are un scop precis. Nimic nu e în plus, şi băieţii au ajuns la performanţa asta după mulţi ani. Vai, dac-ai şti câte prostii aveau în cap... La început credeau că e nevoie de pile şi de o grămadă de lăzi cu nisip. Auzi, nisip... Roger a insistat să-i fac rost şi de pene de gâscă pentru finisaj, până l-am lămurit eu că nu e nevoie; trebuia doar să taie la momentul oportun. Foarte greu s-a obişnuit cu asta. Caragea, săracul, era obsedat după cârpe, cleşti şi detergenţi vechi. Îi plăcea să tragă de filamente, să le răsucească şi să le spele până străluceau de-ţi luau ochii. I-am spus: lasă-le dracului de cârpe şi detergenţi, e suficient dacă sufli în momentul solidificării. Şi nu trebuie să chinui filamentele; e o greşeală de începător să împopoţonezi tot. Bineînţeles, când am aflat de unde vine mi-am pus mâinile în cap: de la atelierul generălesei Famke. Aoleu, zic, ce mi-aţi adus? Sunt de-a dreptul bolnavi acolo. N-au linişte până nu colorează fiecare filament. Îţi dai seama? Ies nişte pruţuri în toate culorile pământului şi ei se mândresc cu asta şi aşa mai departe. De aia m-am şi certat cu Caragea. Dar l-am disciplinat până la urmă. Aşa-i, Caragea?

Caragea n-a răspuns. Nu cred că auzea. Ajunseserăm lângă poarta pe care ieşise coloscatoida. Am observat că solul de beton era puţin lăsat în acea zonă, probabil din cauza greutăţii animalelor.

— Principiile, să nu uit principiile, a spus Fritz. Trebuie să te îndoctrinez. Ştii de ce te-am adus aici?

— Ca să mă îndoctrinezi.

— Nu, dragă. De ce te-am adus lângă perete. Nu ştii. Păi, ia să vedem. Există vreo urmă din desenele Elisabetei Rakowicz undeva în atelierul ăsta?

— Nu.

— Corect. Aici noi suntem stăpânii. Facem ce vrem, atâta timp cât livrăm pruţul la termen, care de altfel nici nu e fix. Vrei o ţigară?

— Nu, mulţumesc. Le am pe ale mele.

— Ţi-a dat Grina?

— Da.

— Cum au unii noroc... Eu n-am primit ţigări decât după un an. Dar divaghez. Deci, principiile. Până te specializezi, asculţi de Roger şi de Caragea. Sunt datori să te înveţe. Ai o problemă, vii la mine. Poţi să-mi spui orice, eu sunt umărul pe care o să plângi, sfătuitorul, maestrul tău şi aşa mai departe. O să-ţi dau toate informaţiile de care ai nevoie. După un timp o să-ţi evaluez calitatea pruţului. Grijă mare, că sunt al dracului, hi, hi. Ce să-ţi mai zic... Croacele. Deci n-ai treabă cu ele. Procedura zice că dacă te enervează vreuna, îmi raportezi mie. Eu trebuie să mă plâng oral doamnei Vé, doamna Vé trebuie să înainteze un memoriu scris la Seniorie, se face o comisie, pe urmă, după deliberări, comisia o să mă însărcineze pe mine cu investigaţia, iar eu va trebui să cercetez şi să fac un raport... E tare plictisitor. Aş prefera să te descurci singur cu croacele, că eşti băiat mare. Una peste alta: te-ai născut cu o stea în frunte. Ia citeşte cartea asta. Eu am scris-o. Mă duc să mănânc.

MANUALUL PRIMIT DE LA FRITZ era alcătuit din foi de proastă calitate, scrise la maşină şi prinse cu sfoară între două coperţi de piele. Am citit câteva paragrafe în timp ce Roger şi Caragea lucrau.

Uneori, pruţul brut se află în interiorul unei bucăţi voluminoase de excrement, dar un ochi antrenat identifică pruţul chiar şi în mijlocul unei bucăţi mărunte dintr-un grup mai numeros; acest lucru necesită o bună cunoaştere a animalului donator, a hranei şi a condiţiilor atmosferice dintre donaţii, deşi lucrătorul poate recunoaşte un excrement valabil bazându-se numai pe intuiţie artistică. Identificarea în timp util a fragmentului cu pruţ e un lucru extrem de important, fiindcă solidificarea naturală apare imediat ce donaţia a fost efectuată. Cu cât timpul de recoltare e mai mic, cu atât cresc şansele ca filamentele din interior să rămână vii şi, deci, maleabile. [...]

După înlăturarea crustei şi a straturilor succesive de material, modelatorul ajunge să simtă o mişcare în miez. Din acest punct, cantitatea de anticoagulant trebuie crescută exponenţial. Pe măsură ce filamentele sunt scoase la iveală unul câte unul, pompa devine indispensabilă, întrucât contactul cu aerul cauzează întărirea rapidă a acestora şi, implicit, pierderea oricărei valori estetice.

Atelierul lui Fritz folosea o echipă compusă din doi masculi: unul modela, iar celălalt prevenea coagularea. Până la curăţarea finală, aceştia puteau schimba între ei rolurile de câteva ori. Acţionarea pompei cerea un efort considerabil, însă lucrurile nu erau mai uşoare pentru modelator, supus unei presiuni foarte mari, căci orice mişcare greşită a spatulei putea dăuna filamentelor.

Aşa cum am aflat mai apoi, celelalte ateliere foloseau patru, cinci sau chiar şase masculi pentru un singur pruţ. În manual, Fritz lua în derâdere această practică:

Unii au senzaţia că dacă îşi murdăresc degetele şi scormonesc un pic în rahat au dreptul să se numească modelatori. Ce prostie. Nu dau nume, dar mă refer la majoritatea atelierelor, dacă nu chiar la toate.

Fiecare act al curăţării se desfăşura după trei etape precise: decartarea, decartarea compusă şi decartarea totală. Împreună, acestea alcătuiau revelarea. La sfârşitul revelării, pe masă rămânea un ghem roşiatic de filamente, care s-au dovedit a fi nişte creaturi ca un fel de viermi sau şerpi crescând dintr-o mică sferă aflată în centru. Cu siguranţă nu erau tentacule, pentru că fiecare filament avea la capăt un ochi negru şi o mică gură cu dinţi. Atunci mi-am dat seama de ce filamentele din camera pruţului se terminau toate cu o tăietură: Roger şi Caragea aveau să le taie capetele la un moment dat. Deocamdată, formele complicate şi cristaline pe care le văzusem în camera pruţului nu semănau nici pe departe cu ceea ce mişuna pe masă, şi-mi era greu să-mi imaginez că ghemul de viermi purpurii şi mişcători, scăldat în anticoagulant, se va transforma într-un obiect solid, străveziu şi plin de irizaţii delicate.

Să râdem de ucenicul care, văzând pentru prima oară pruţul crud, se sperie. Pruţul crud nu este altceva decât o colonie de paraziţi care utilizează tranzitul intestinal al coloscatoidei, precum şi al altor animale. Lăsată nesupravegheată în apropierea unei mlaştini, colonia iese din excrement şi dă naştere unui arici-de-sânge. Mănunchiul de capete creşte până la o dimensiune impresionantă (aproximativ înălţimea unei cledane), devenind un adversar redutabil, atât pentru faptul că se hrăneşte cu bastracul de pe plantaţii, cât şi pentru că are capacitatea de a comunica în mod chimic cu alţi arici, de a se organiza în grupuri şi de a lansa atacuri împotriva oraşului nostru. Precum vedem, aricii-de-sânge sunt o eroare a naturii şi trebuie stârpiţi. Dacă li

se permite să crească şi să se dezvolte, ei lasă în urmă doar haos şi distrugere. Să luăm notă de înţelepciunea Elisabetei Rakowicz, care a transformat forţa brută în obiect estetic, schimbând astfel decrepitudinea în ordine şi frumuseţe.

Un alt capitol vorbea despre „principiul subtil al ştiinţei“:

Modalitatea cea mai corectă de a crea un pruţ valoros stă în aplicarea principiului subtil al ştiinţei. Cât de important este el. Principiul vine şi pleacă, râde şi plânge, este şi nu este şi aşa mai departe. Totuşi, la fel cum unu şi cu unu fac doi (şi, în contextul potrivit, trei), vom considera ştiinţa un instrument vital pentru arta pruţului. Dacă lucrătorul nu ştie ce conţine un excrement de coloscatoidă, să clipească din ochi. Dacă lucrătorul nu are talent la decartare, să fumeze o ţigară. Dacă nu ştie să coaguleze, să fluiere. Şi dacă primeşte ceva imposibil de făcut, lucrătorul să vorbească mult, foarte mult, fiindcă atunci problema se va prăbuşi sub mulţimea vorbelor şi totul va fi în regulă şi aşa mai departe, cine are urechi de auzit să audă, în general e bine să purtăm salopete albastre.

În text apăreau destule pasaje de acest fel. Nu m-am gândit prea mult la ele, fiindcă eram mai interesat de procesul de creare a pruţului decât de filosofia lui Fritz.

Odată ce revelarea a fost încheiată, Roger a luat ghemul şi l-a aşezat în chiuvetă. Caragea, epuizat după pomparea continuă, a învârtit o manivelă şi a pornit un robinet cu alcool. Sub lichidul străveziu, pruţul a început să devină din ce în ce mai roz, în timp ce filamentele se zbăteau şi şuierau. Era etapa purificării, în care capetele trebuiau ameţite şi pregătite pentru tăiere. L-am întrebat pe Roger dacă pot să fumez. Au părut surprinşi că am ţigări şi s-au uitat unul la altul. „Pruţul nu e afectat“, a rostit sec Caragea. Mi-am

aprins o ţigară şi am observat schimbarea apărută pe figurile lor: inspirau cu plăcere aerul încărcat de fum. Asta m-a făcut să suflu discret în direcţia lor de câteva ori. N-au îndrăznit să-mi ceară ţigări, ceea ce mi s-a părut că-mi oferă un anumit avantaj. Nu le-am oferit niciuna.

Contează cât alcool folosim, în ce concentraţie, de unde facem rost de el şi cum îl păstrăm. Sau putem să ne bazăm doar pe talent.

De la această etapă, textul lui Fritz se pierdea în tot felul de principii complicate despre „talent, intuiţie şi speculaţie infinită“, compuse fără îndoială în stilul Elisabetei Rakowicz şi care păreau să-i producă o mare plăcere. Am renunţat să mai citesc.

Alcoolul încă mai picura de pe filamentele ameţite când Caragea a apucat un mic cleşte şi l-a ridicat deasupra capului, schimonosindu-şi faţa şi scoţând un urlet. Filamentele s-au întors în direcţia lui, atrase de sunetul puternic, moment în care el a coborât repede braţul şi a secţionat cu cleştele un cap. Activitatea mănunchiului a redevenit haotică; celelalte filamente se împingeau în marginea chiuvetei, încercând să scape, iar Caragea continua să le distragă atenţia strigând „ho“ şi „he“ în timp ce tăia mereu alte şi alte capete. Roger menţinea ghemul în chiuvetă împingându-l înapoi cu un burete legat de capătul unui băţ. Filamentele tăiate rămâneau nemişcate; se făceau tot mai albe, apoi tot mai transparente.

— Vezi, băiete, a spus Caragea, asta se numeşte compoziţie.

— Lasă că-i explici pe urmă, l-a admonestat Roger. Îţi pierzi concentrarea.

Cancelaria Elisabetei Rakowicz
Comentariu asupra Pruţului Generălesei
Marie-Jeanne Belcin. Redactat azi, Paté 33,
în Sala Lucioasă,
de însăşi Elisabeta Rakowicz

ÎN CAMERĂ A INTRAT O PISICĂ ŞCHIOAPĂ. Avea o rană proaspătă la piciorul drept din spate. Laba îi era aproape sfârtecată, dar pe faţa ei nu se citea nicio urmă de suferinţă. Cu urechile ciulite, pisica s-a uitat la pereţii Sălii Lucioase, apoi la mine. S-a apropiat mişcând vârful cozii. Am luat arcul din raftul cu arme, am pus în el o săgeată şi am tras, dar n-am nimerit-o. Pisica m-a privit mirată, îngustându-şi ochii, după care a început să adulmece podeaua, ceea ce m-a enervat îngrozitor. Am luat altă săgeată şi am tras iar. De data asta am nimerit-o în gât. N-a scos nici măcar un mieunat. S-a aşezat pe o parte ca şi cum s-ar fi pregătit să se culce; respira regulat şi părea oarecum plictisită. Am chemat-o pe Olga s-o arunce afară şi să facă curat. I-am atras atenţia că prezenţa pisicii era cu totul inacceptabilă şi că semnifica o importantă breşă în securitate, dacă nu chiar un atac perfid din partea croacelor, atac care trebuia pedepsit cu asprime şi fără întârziere. Bâlbâindu-se, m-a asigurat că nu era decât o neînţelegere. Am ordonat o investigaţie urgentă şi întocmirea unui raport în maximum două ore, subliniind că, în caz contrar, ea, Olga, avea să sufere consecinţele. A înghiţit în sec, a băgat pisica într-un sac de plastic, a curăţat sângele de pe podea şi a luat-o la fugă să investigheze.

E aşa de proastă uneori. Nici nu ştiu dacă trebuie să râd de ea sau să mă supăr. Am clătinat din cap şi am început să zâmbesc, dar mi-a venit să oftez, ceea ce mi-a semnalat că sunt mai degrabă deprimată decât amuzată. M-am aşezat la masă şi am întins braţele în amândouă părţile cu un gest brutal, fără să-mi pese dacă lovesc ceva. Am

împins pe podea o tavă cu chirunţi, o farfurie cu resturi uscate de portocală, câteva tacâmuri şi, după sunetul cristalin şi ascuţit pe care l-am auzit (ca şi cum s-ar fi ridicat deasupra sunetelor barbare ale porţelanului şi tăvii), un pruţ. Era pruţul generălesei Jeanne-Marie Belcin. „Ce neatentă sunt“, mi-am zis. „Trebuia să evaluez acest pruţ şi acum nu mai pot. Iată, s-a spart.“

Şi atunci, când totul părea distrus, când nu vedeam nicio posibilitate de a alunga întunericul care începea să mă înconjoare, aceste cuvinte mi s-au întipărit în minte, iar eu le-am rostit ca şi cum le-aş fi citit: „Curaj, Elisabeta, nu e nimic pierdut. O minte ca a ta nu se împiedică de Timp, căci tu vei întoarce Timpul în loc folosind puterea Memoriei“. M-am simţit copleşită de iubire. Era iubirea faţă de mintea care îmi adresa o încurajare atât de caldă. Mi-a părut rău că nu am cum să-mi deschid craniul şi să-mi mângâi carnea delicată a creierului; am adresat totuşi minţii câteva vorbe duioase înainte să-i cer să facă exerciţiul dificil al rememorării; apoi am închis ochii, iar creierul meu şi-a amintit.

Văzusem pruţul pentru câteva clipe atunci când Olga mi-l adusese de dimineaţă. Nu fusesem prea atentă, fiindcă era un pruţ neambalat, aşezat la întâmplare direct pe faţa de masă. Mă luptam atunci cu alte probleme: pe de o parte, eram intrigată de mirosul neplăcut al urechii mele drepte, spre deosebire de cealaltă, care nu mirosea deloc. Îmi băgam degetele în ambele urechi, le miroseam şi constatam surprinsă diferenţa — eram oare bolnavă? Pe de altă parte, compusesem o nouă poezie în monorimă, însă ultimul vers prezenta dificultăţi. Ce anume rimează cu „cloacă“? „Joacă“ sau „toacă“ nu aveau sens în context. Variantele „seacă“, „treacă“, „freacă“ şi „pleacă“ nu sunau nici ele bine, pentru că poemul cerea păstrarea „o“-ului din mijloc. Cât despre colocvialele „moacă“ sau „troacă“, numai gândul

că le-aş fi putut utiliza îmi provoca silă. În aceste condiţii nu e de mirare că pruţul n-a reprezentat preocuparea mea de bază. Îmi aminteam totuşi ceva legat de o nuanţă verzuie. Da, da, ceva verde. Era un pruţ verzui. M-am uitat din nou la grămăjoara de fragmente de pe podea. Absolut nimic nu mai putea fi reconstituit. Bucăţelele erau atât de fine, încât ai fi zis că e nisip. Dar mnemotehnica mea trebuia să iasă învingătoare. VICISITUDINILE SE ÎNVING PRIN TĂRIE DE CARACTER. CÂND UNIVERSUL NE DUŞMĂNEŞTE, SĂ NU-I DĂM SATISFACŢIE. Ce senzaţii am experimentat atunci când l-am văzut, fie şi cu coada ochiului? Ţin minte că anticipam cu plăcere momentul evaluării. Plăcere. Admiraţie. Ăsta era cuvântul pe care-l căutam: admiraţie. Era deci un pruţ nobil, a cărui nobleţe izvora din însăşi simplitatea prezentării. Era ca şi cum ar fi spus: iată, eu nu mă impun, stau liniştit pe masă, aşteptând evaluarea ta.

Văd acum totul cu şi mai multă claritate. Un pruţ verde şi modest, probabil cu indice de culoare între Gra 2 şi Gra 6. O lucrătură superbă. Un mănunchi de filamente având fie o calitate acvatică (ierburi marine), fie una ecvestră (evident, mă refer la coama unui cal). Dinamic. Nărăvaş. Nu vreau să mai scriu; nu ţin să conving pe nimeni; eu ştiu ce am văzut şi mi-e de ajuns. Era cel mai frumos pruţ pe care l-am văzut vreodată. Calificativ „bun 19“.

Gata. Mă ridic şi plec. Pe drum, remarc cât de privilegiată sunt. Frumuseţea mă înconjoară în permanenţă, ca o ţesătură pufoasă şi caldă. Nicio cledană nu a avut atâtea privilegii. Însă ştiu că merit toate acestea. Câte n-am făcut eu pentru ele. Semnez

Elisabeta Rakowicz

PS: Olga a venit gâfâind cu raportul când eram în baie. Părul transpirat îi cădea atât de

drăguţ pe frunte. I-am spus că nu mă mai interesează investigaţia ei. Am chemat-o în cadă.

PPS înainte să mă culc: Azi m-a vizitat gândul sinuciderii, precum şi alte gânduri la fel de apăsătoare, aşa că am mimat jovialitatea din zilele mele bune, însă n-am reuşit s-o păcălesc pe Olga. Săraca de ea, a înţeles imediat cum stau lucrurile.

ZIUA DE LAUDĂ

A DOUA ZI M-AM POMENIT TREZIT DIN SOMN, luat pe sus de două croace, scos din atelier pe uşa laterală şi adus în curte. O altă croacă a deschis o mică poartă de fier care dădea în stradă.

— Plimbă-te şi tu, mi-a zis, după care a plecat în urma celorlalte.

Bineînţeles, am rămas pe loc. Am aşteptat să vină cineva cu o mai mare autoritate sau măcar cineva mai credibil. Putea fi un truc, la urma urmelor. M-am aşezat pe o lespede, am căscat şi m-am uitat la curtea circulară, împrejmuită cu un gard înalt de beton. Într-o parte se vedea hala atelierului şi, dincolo de ea, blocul cu cinci etaje al Grinei. Atunci am înţeles că ea locuia la etajul întâi, în vreme ce croacele ocupau camere la etajele superioare. Blocul acoperit cu plante agăţătoare era foarte dărăpănat. Desenele Elisabetei Rakowicz abia dacă se mai vedeau sub frunze; bucăţi de tencuială căzuseră sau rămăseseră prinse în cârceii de iederă. Cele mai multe geamuri erau sparte sau acoperite cu bucăţi de plastic şi cartoane. Pe acoperiş se vedea un fel de statuie ca un cilindru turtit, sprijinit pe patru picioare metalice. Alte câteva construcţii din Cledu aveau pe acoperiş acelaşi cilindru. Obiectul era totuşi prea urât ca să fie decorativ, iar dacă era un instrument care pe vremuri servise la ceva (ca aparatele nefuncţionale de pe biroul Grinei), nu cred că cineva îşi mai amintea la ce anume. Unul dintre picioare i se rupsese şi discul stătea într-o rână, gata să se prăbuşească.

Nu după multă vreme, tot scobind cu piciorul în grămada de nisip din curte, am dat de o bară metalică. De fapt nu era o bară, ci mai degrabă o şină. Paralelă cu prima, am descoperit o a doua şină. Traiectoriile păreau să indice că, demult, un cărucior sau un alt obiect pe roţi pleca din atelier, străbătea curtea, apoi o lua la stânga şi ieşea pe o poartă care acum nu mai exista. Poate fusese un cărucior pentru transportul excrementelor, mi-am

zis, deşi posibilitatea era destul de îndepărtată, întrucât distanţa dintre şine sugera un vehicul foarte voluminos. Existau două posibilităţi. Fie acest atelier fusese pe vremuri un mare centru de prelucrare a pruţului şi decăzuse până la starea modestă de acum (când putea funcţiona cu doar câţiva masculi), fie întreaga hală şi curtea cu şine avuseseră la origine un cu totul alt scop.

M-am uitat şi la porţile uriaşe care se dădeau în lături şi pe unde intrau coloscatoidele. Aşa cum am bănuit, nu erau acţionate automat. Ambele porţi se sprijineau pe mai multe roţi metalice şi aveau fixate cinci mânere la intervale egale. Probabil că nişte croace deschideau şi închideau uşile ori de câte ori era adusă o coloscatoidă pentru donaţie.

Nu mai văzusem de multă vreme lumina zilei. Ar fi trebuit să mă bucur de aerul curat pe care-l respiram. M-am întins pe nisipul rece. Cerul era verzui şi apăsător. Nu-mi dădeam seama în ce parte se afla soarele, fiindcă umbrele lucrurilor erau palide. Cu siguranţă, era foarte devreme. Am aţipit câteva minute. M-am ridicat la auzul unor paşi şi mi-am scuturat haina. În faţa mea erau Caragea şi Roger. Mă priveau cu neîncredere şi curiozitate, o privire pe care începeau s-o aibă de fiecare dată când mi se adresau. Se îmbrăcaseră cu cămăşi albe şi pantaloni negri, exact ca nişte croace, însă cămăşile lor păreau croite altfel, fiind mult mai strânse pe corp.

— Nu ieşi? m-au întrebat.

— Unde să ies?

— Afară. Azi ieşim afară. Pune-ţi cămaşa.

— Trebuie să mă îmbrac ca voi?

— Ce zici, Roger, trebuie să se îmbrace ca noi dacă vrea să iasă afară?

— Absolut. Păi cum?

— Atunci să se îmbrace ca noi. Are cu ce să se îmbrace?

— Nu ştiu. Să-l întrebăm.

— Ia întreabă-l tu.

— Ai cu ce să te îmbraci?

— Am numai hainele de pe mine.

— Ce dilemă.

— Eheee, faceţi glume, vultanii mei, aşa vă vreau! a strigat Fritz ieşind dintr-un fel de şopron aflat într-un capăt al curţii. Purta şi el cămaşă albă şi pantaloni negri. În mână flutura o pungă de plastic pe care mi-a aruncat-o: Îmbracă-te, ucenicule, şi hai să mergem. O, ce zi minunată o să fie!

În pungă era o cămaşă curată şi călcată şi, desigur, o pereche de pantaloni de stofă. M-am îmbrăcat. Pantalonii îmi veneau bine, însă cămaşa îmi era prea mică şi mă strângea la gât şi la încheieturi. Cel puţin vechea mea bluză largă şi murdară, cârpită şi purtată, nu-mi provoca dureri. M-am străduit să-mi închei toţi nasturii, dar cu prima ocazie mi-am propus să mă deschei la guler.

— Staţi un pic, să vă miros, a spus Fritz şi a început să ne adulmece. Tu, Caragea, puţi a căcat. Tu, Roger, eşti în regulă. Tu, băiete, miroşi a transpiraţie. Aţi făcut baie azi?

— Acum ne întrebi, după ce ne-am îmbrăcat?

— Aţi făcut sau n-aţi făcut?

— N-am făcut.

— Ei, asta e, a oftat Fritz ridicând din umeri. Hai să mergem.

Am crezut la început că e o festivitate şi m-am aşteptat să întâlnesc multă lume. Aşa cum am aflat curând, era într-adevăr o festivitate publică, dar deocamdată nu vedeam pe nimeni. Smocurile de iarbă ce creşteau dintre pietrele cubice păreau să se fi înălţat de când le văzusem din apartamentul generălesei; la fel şi aracii care le susţineau. Fritz ne-a atras atenţia să nu cumva să stricăm aceste aranjamente. Am înaintat pe strada goală ocolind plantele şi lăsând în urmă blocuri de cărămidă şi de beton, curţi năpădite de ierburi, în care rugineau utilaje metalice mâzgălite de

Elisabeta Rakowicz, panouri acoperite de cuvinte ca SOCIALIZARE, PISICĂ, MOMÂIE, JENĂ, COLAC. Unul din aceste panouri mai păstra într-un colţ o imagine veche; era un fel de cledană firavă, din care se mai vedea doar o jumătate de figură zâmbitoare, cu păr lung şi machiaj intens.

— Ce-i aia? l-am întrebat pe Fritz arătând cu mâna.

— Elisabeta Rakowicz e o artistă desăvârşită! Nu-i aşa, Caragea? a exclamat Fritz întorcându-se spre ceilalţi.

— Artistă desăvârşită, l-a susţinut Caragea. Am fiori când văd un desen de-al ei.

— Fiori mistici?

— Exact.

— Şi sunt atât de multe desene... Tu ce părere ai, Roger?

— Am şi eu fiori mistici, a spus Roger cu vocea lui groasă.

— Cam la câte desene ai un fior mistic?

— La fiecare. Un desen, un fior mistic.

Au râs. M-am simţit obligat să adaug:

— Şi eu am fiori mistici.

— Acum habar n-ai despre ce vorbeşti, a zâmbit Fritz melancolic, dar nu face nimic.

— Nici voi n-aveţi habar despre ce vorbiţi, şi cu toate astea vorbiţi tot timpul.

— Luaţi-o înainte, băieţi, a spus Fritz.

Cei doi au zâmbit şi s-au îndepărtat. Fritz a aşteptat până când au dispărut după un bloc, apoi m-a luat iar pe după umeri şi m-a tras spre o construcţie din care rămăseseră în picioare doar două ziduri. Cabluri groase ieşeau din grinzile de beton; cărămizile căzute, grinzile şi cablurile erau şi ele pline cu desene şi cuvinte. Fritz m-a împins cu putere în singurul colţ al casei. Cu o mână îmi apăsa pieptul, iar cu cealaltă îmi mângâia faţa şi capul. Ţinea ochii închişi. Gura i se schimonosea, trecând de la zâmbet la rânjet. Semăna cu gura unui burbac. A spus:

— Vrea să se afirme... Vrea să ne încerce, să ne testeze... S-a săturat de gura lui Fritz, de sfaturile lui, de vorbele lui... Crede că noi suntem proşti pentru că spunem glume şi suntem plăpânzi, crede c-o să ne găsească punctele nevralgice... După un timp, poate că da, poate că nu, cine ştie, asta nu are importanţă... Dar nu pricepe că nu contează cine are puterea sau ce face cu ea. El trebuie să înţeleagă principiul subtil al ştiinţei, care este lipsa de înţelegere. Până la urmă, „Învăţăturile către Masculi“ sunt o porcărie. Şi nici de blocnote n-ai nevoie. Eu nu te înţeleg pe tine, tu nu mă înţelegi pe mine, ce relativ e, numai Elisabeta Rakowicz ne înţelege şi aşa mai departe. Dar nici ea nu ne înţelege. Se preface, pricepi? Are dreptul să se prefacă, pentru că şi-a făcut treaba mai demult. I-a fost milă de noi şi ne-a ajutat. Tu ce-ai făcut? Nimic. Dar acum totul s-a prăbuşit şi gata, ne descurcăm cum putem. Nu poţi să ceri mai mult de atât. Vrei să fii singur? N-o să te oprească nimeni. Vrei să încerci pe pielea ta unde ţi se termină mintea? Du-te şi încearcă. O să se termine foarte repede şi o să te întorci mai speriat ca o scatoidă. Pentru că nu se poate mai mult. Nu-se-poa-te! Hai, fă o glumă, ca să râdem. Fă un spirit. Nu faci? De ce tresari? Ţi-e frică de bătaie? Eu nu te bat.

La sfârşit a ajuns să-mi atingă obrazul cu buzele. Mirosea a usturoi şi a carne. Am vrut să-l lovesc, însă ochii lui închişi, gura tremurătoare şi sprâncenele ridicate nu aveau nimic agresiv; eram convins că dacă l-aş fi lovit n-ar fi ripostat. Asta m-a speriat şi mai mult. L-am împins încet şi m-am eliberat din strânsoare. Am ieşit din nou în stradă. El m-a urmat cu un surâs vesel şi a spus:

— Azi e sărbătoare. O zi de respect. Habar n-ai ce-i o zi de respect. Îţi arăt imediat. Să fugim.

S-a îndepărtat ţopăind. Am mers în urma lui şi am simţit cum pumnii şi muşchii feţei mi se încordează fără să vreau. Pentru o clipă m-a atras

ideea de a mă arunca în mijlocul unei grămezi de geamuri sparte, dar am văzut că pe fiecare bucată de sticlă era desenată, cu tuş, o steluţă. Elisabeta Rakowicz avusese grijă şi de cioburi.

I-AM REGĂSIT PE CEILALŢI pe o stradă mărginită de clădiri mohorâte şi scunde, cu balcoane. Stâlpi înalţi de beton se ridicau de-o parte şi de alta a drumului, înaintea caselor şi blocurilor părăsite. Din vârful stâlpilor coborau cabluri şi fire care se încolăceau în mijlocul străzii, unde se amestecau cu vegetaţia; foarte puţine cabluri mai făceau legătura cu alţi stâlpi. Vedeam discul soarelui plutind printre norii cafenii şi, cu fiecare pas, simţeam că temperatura creşte. Umbrele firave ale stâlpilor se întindeau peste balcoanele cu desene şi acoperişurile cu ţigle lipsă. Mă gândeam că trebuie să fie aproape zece dimineaţa. Chiar atunci, o durere ascuţită m-a oprit în loc. Am fost surprins. În ultimele zile neglijasem supravegherea obişnuită a durerilor din piept. Mi-am luat pulsul, am respirat adânc şi mi-am revenit. Îmi era puţin greaţă, dar în limite suportabile. „Să fumez“, mi-am spus. Uitasem pachetul sub saltea. La întoarcere trebuia neapărat să fumez. Am respirat încet, durerea mi-a mai trecut, apoi am grăbit pasul şi m-am alăturat grupului.

În capătul străzii am recunoscut aceleaşi zgomote auzite pe când atârnam în sacul cărat de coloscatoida Grinei: un fel de rumoare îndepărtată din care se distingeau voci vesele de cledane, un fragment dintr-un discurs, mai multe claxoane, apoi aplauze. După puţin timp, sunetele s-au repetat. Nu-mi dădeam seama de unde veneau. Se auzeau de undeva de printre blocurile goale, şi părea lipsit de noimă să se audă de acolo, findcă nu era loc pentru atâta lume.

— Te pomeneşti că acum ne întreabă de unde vine gălăgia, a spus Caragea.

— Lasă-l, se lămureşte el, a bombănit Roger.

Fritz şi-a trecut o mână prin păr:

— Hai, băieţi, că aproape am ajuns.

La capătul străzii era un grilaj de fier pe jumătate prăbuşit. Dincolo de el se vedeau copaci

şi tufe care crescuseră cu furie, împingând zăbrelele gardului şi ameninţând să-i provoace prăbuşirea. Sub atâta presiune, era de mirare că ţevile metalice rămăseseră întregi. Zgomotele auzite până acum păreau c-au să se stingă dintr-o clipă în alta. Fritz m-a îndemnat să sar gardul şi s-a distrat când am acceptat cu neîncredere, de parcă mă temeam să nu nimeresc în mijlocul unor lighioane ascunse în iarba înaltă. „Stai liniştit, nu sunt animale“, mi-a spus. „Poate doar nişte pisici“, a adăugat Roger. Caragea i-a tras o palmă peste ceafă.

Au sărit şi ei gardul în urma mea şi am mers câteva minute pe o potecă şerpuitoare. Se auzea doar foşnetul ierbii. Copacii erau subţiri, cu crengi bogate. De unele crengi atârnau panglici cu mâzgălituri şi cuvinte, care s-au înmulţit pe măsură ce am pătruns mai adânc în vâlcea. Înainte să ieşim din zona de vegetaţie, arborii deveniseră mai mult albi decât întunecaţi. Bucăţi lungi de hârtie pe care erau înscrise (printre stele, triunghiuri, spirale şi cercuri) cuvinte fără noimă ne îngreunau mersul, fiindcă, aşa cum a subliniat din nou Fritz, nu aveam voie să stricăm aranjamentele şi se cuvenea să arătăm respect; eram deci nevoiţi să călcăm cu grijă prin locurile cel mai puţin atinse de hârtii. Se făcuse foarte cald şi inima începea din nou să mă supere. Îmi doream să fumez.

— Gata! a strigat Fritz.

Roger, care o luase în faţă, a dat la o parte nişte ferigi cu un gest larg şi cam dramatic, dezvăluind astfel o piaţă plină de fuscubrahi cenuşii care se înghesuiau, căscau gurile şi, ca de obicei, se uitau în sus. La câţiva metri înălţime fuseseră ridicate nişte rampe din ceea ce părea a fi un plastic dur şi transparent. Rampele erau susţinute de stâlpi metalici înconjurând toată piaţa. Foarte puţine sunete răzbăteau din masa de creaturi, ca şi cum trăncăneala lor obişnuită fusese înlocuită de sfioşenie. Era, până la urmă, o

festivitate, o ocazie unică pentru ei de a fi primiţi înăuntrul zidurilor, iar asta îi stingherea în ultimul hal. Mi s-a făcut silă la gândul că, în urmă cu câteva săptămâni, fusesem şi eu la fel de încurcat ca ei. Pe figurile soioase şi timide se citea şi un fel de teamă. Fuscubrahii nu se simţeau bine în piaţa largă, în mijlocul unor clădiri gălbui cu geamuri sparte, pe un asfalt curat, fără crăpături prin care ar fi putut creşte plante. M-am întrebat ce scop aveau rampele. Poate fuseseră ridicate pentru supravegherea mulţimii, însă deocamdată nu era nimeni care să patruleze pe acolo; cât despre mulţime, părea docilă.

Fritz a luat-o la stânga, printre ultimii fuscubrahi. Aşa cum era de aşteptat, creaturile nu ne-au băgat în seamă, deşi una din ele ne mai arunca uneori câte o privire chiorâşă. Un pui s-a apropiat şi a spus, zâmbind prosteşte şi uitându-se în jos: „da desigur fireşte căci“. Cum eram ultimul din grup, a trebuit să ridic piciorul ca să nu-l calc. Puiul a înaintat la fel de hotărât şi s-a oprit în peretele unei case. A rămas acolo şi a dat încet din mânuţe.

— Te uiţi la toate prostiile, băiete, şi pierzi din vedere ce e mai important, a comentat Fritz. Nu te întrebi şi tu ce caută atâţia fuscubrahi aici? Ce aşteaptă?

Am decis că nu are rost să dau o replică inteligentă, aşa că am repetat molcom întrebarea lui: „Ce aşteaptă, Fritz?“. El a răspuns c-o să văd şi singur ce aşteaptă şi că nu voia decât să mă tachineze fiindcă sunt uşor de tachinat şi aşa mai departe.

Au trecut câteva ore în care nimeni n-a scos o vorbă. În căldura moleşitoare am încercat să recuperez somnul pierdut picotind pe câteva pungi de plastic găsite în curtea unei clădiri abandonate. Nu m-am odihnit bine. Mă uitam la un nor întunecat care înainta, apoi la un gândac cu spinarea lucioasă de lângă mine şi încercam să-mi

compar starea de la Cabananoastră, când mă jucam cu insectele şi şoarecii, cu starea de acum. În afară de două rânduri de haine şi de o muncă ceva mai uşoară nu puteam spune că era o mare diferenţă. Existau totuşi posibilităţi, pe care le fructificasem atunci când se iviseră, ca de pildă transferul de la un simplu sclav al Grinei la lucrător în atelierul ei de pruţ. Asta, cel puţin deocamdată, nu mi se părea un câştig evident, însă putea aduce avantaje pe termen lung. Mai aveam oare de îndeplinit obligaţiile obişnuite pentru Grina, adică s-o satisfac şi să-i curăţ prin casă? Nu trecuse decât o zi de la transfer şi n-o mai văzusem, aşa că n-aveam de unde să ştiu. Partea proastă era că acum trebuia să suport nu unul, ci trei masculi. Cu Roger şi Caragea n-aveam nimic, fiindcă erau mai mult tăcuţi, iar glumele chinuite pe care le făceau apăreau doar în prezenţa lui Fritz. În schimb, faţă de acesta din urmă ezitam. Nu ştiam dacă trebuie să-l respect, să-l desconsider, să-l imit sau să iau de bun tot ce spunea. Îmi era teamă de el. În plus, când îl văzusem prima oară părea favoritul doamnei Vé. Ce căuta în atelierul Grinei?

„Ce complicat e totul“, îmi continuam şirul gândurilor plescăind din buze şi schimbându-mi poziţia. De altfel, modul atât de lent în care se petreceau lucrurile era cumva pe dos faţă de cum mă aşteptasem să fie Cledu. Îmi închipuisem un oraş vibrând de viaţă, unde la fiecare pas aveam să descopăr lucruri minunate, şi când colo se dovedise o ruină fără culoare. Într-una din imaginile dezordonate care mi se perindau prin faţa ochilor obosiţi am văzut blocul Grinei fără iederă, nou, cu ferestrele întregi şi vopseaua proaspătă. Cum ar fi arătat dacă l-ar fi restaurat cineva? Dar chiar nu era cazul să-mi bat capul cu asemenea probleme.

Am început să mă gândesc la vorbele lui Fritz despre inutilitatea „Învăţăturilor către Masculi“, însă n-am apucat să intru în detalii. Fuscubrahii

începuseră să se agite. M-am sculat şi i-am regăsit pe Fritz, Roger şi Caragea. Lângă grupul nostru apăruseră câteva zeci de masculi la care m-am uitat bine câteva minute şi apoi i-am ignorat: aceleaşi tunsori scurte şi cămăşi albe cu pantaloni negri. Nici ei nu s-au arătat prea interesaţi de mine şi de ceilalţi. Probabil că munceau la alte ateliere.

Fuscubrahii se ghemuiau unii într-alţii, încercând să se apropie de una din clădiri. În faţa acesteia fusese ridicată o scenă care, de-o parte şi de alta, făcea legătura cu rampele din piaţă. O consilieră îmbrăcată într-o tunică aurie şi strălucitoare, cu paiete, a apărut pe scenă în cadrul unei porţi ale cărei balamale abia se mai ţineau. Consilierea zâmbea cât se poate de fals şi-şi plimba privirile peste gloată. Ţinea în mâini două talgere. A înaintat şi le-a lovit. La auzul sunetului, fuscubrahii parcă au înnebunit; au început să se calce în picioare, să tragă de stâlpii de susţinere, să urle şi să întindă mâinile spre cledană. Mulţumită, dar şi puţin îngrijorată, consiliera a strigat ceva ridicând capul. Din spatele clădirilor, peste acoperişuri, şi-au făcut apariţia două coloscatoide care au răcnit cu putere, aplecându-şi gâturile lungi spre viermuiala de dedesubt. Imediat, fuscubrahii s-au calmat şi au început să vorbească între ei; păreau să aibă discuţii cât se poate de pasionante, cu râsete, ridicări din umeri, căderi pe gânduri, gesturi, confidenţe, enumerări pe degete. Când consiliera a deschis gura şi a vorbit, dialogurile au scăzut în intensitate şi, treptat, fuscubrahii au tăcut.

— Începe Ziua de Laudă, a spus ea cu o voce ascuţită. Sunt nori, dar, prin bunăvoinţa Cledudiei, poate n-o să plouă. Senioria a montat anul ăsta o pasarelă din plastic. Am auzit destule plângeri cum că anul trecut n-aţi văzut mare lucru din cauza pasarelei de metal. Na. Am înlocuit-o cu una mai bună. Se vede prin ea. Vă place?

Consiliera a lovit alămurile. Fuscubrahii au înnebunit din nou. Am avut impresia că unii din

faţă s-au călcat în picioare. Nu s-au potolit decât atunci când coloscatoidele au urlat iar de pe acoperiş; ca şi prima oară, bilele cu ochi şi-au reluat dialogurile de parcă şi-ar fi amintit brusc că au de comunicat cu semenii lor lucruri urgente. Unii fuscubrahi de lângă mine spuneau:

— Trei sau mai mulţi, fără apă, că degeaba ieri.

— Noi, chiar dacă am fi, tot soare.

— Pe de altă parte, pâinea şi coloana.

— Hai lasă-mă. Cu nimeni. Da?

— Moare sila în capul vioi. Unde suntem azi?

— Piese.

Un zgomot de alămuri lovite.

— Să chemăm croacele muzicale! a strigat consiliera.

— Să chemăm! Să chemăm! Croace muzicale! Să chemăm croace! Muzicale! au zbierat şi fuscubrahii, însufleţiţi iar, dar cu ceva mai multă reţinere ca înainte. Se vedea că încearcă să se ia unii după alţii ca să scandeze un singur lucru, dar cum se înfiripa o strigătură, ca de pildă „croace mu-zi-ca-le!“, se găseau câţiva care strigau în acelaşi timp „să-chemăm!“ sau pur şi simplu „mu-zi-caaa-le!“, aşa încât rezultatul era tot o harababură. Am observat comportamentul masculilor din celelalte ateliere. Sprijiniţi de clădiri, erau calmi şi priveau cu dispreţ, ca şi noi, spectacolul bilelor cu ochi, cu toate că a fost unul care, dus de val, a agitat pumnii şi a strigat odată cu mulţimea. Privirile reci ale celorlalţi l-au potolit repede, iar el, ruşinat, a coborât bărbia şi şi-a încrucişat braţele pe piept, fixându-şi din ochi picioarele.

Pe scenă au apărut trei croace, având fiecare câte un instrument: una o tobă mare, alta un fus, iar ultima un cazan. Din câte îmi aminteam, la institutul de puericultură existau unii masculi care băteau la tobe şi vorbeau cu mândrie de performanţele lor. Roy Bechtel, de pildă, care era

cel mai lăudăros, spunea că poate ţine ritmul o zi întreagă fără să se încurce.

Croacele muzicale, care nu se deosebeau cu nimic de cele obişnuite, au montat instrumentele şi au ales la întâmplare trei fuscubrahi din primul rând. Bucuria apărută pe feţele lor când li s-a permis să urce pe scenă m-a îngreţoşat. Creaturile plângeau de fericire şi aveau pe faţă nişte zâmbete atât de largi, încât colţurile gurii le sângerau. S-au bulucit la instrumente. Unul a ales fusul şi părea mulţumit, dar ceilalţi se luptau pentru toba mare. Croacele i-au despărţit şi l-au forţat pe cel mai mărunt să stea înaintea cazanului. În câteva clipe fuscubrahul era absorbit de contemplarea instrumentului şi ai fi zis că nu dorise niciodată să cânte la altceva. Cei trei au primit nişte beţe albastre, iar croacele, după ce s-au convins că sunt toţi la locul lor, s-au retras.

— Ritmul! a strigat consiliera.

Fuscubrahii au început să bată la întâmplare. A durat câteva minute până s-au sincronizat. Era un ritm monoton: tobă-fus-cazan-fus. Se auzea surprinzător de tare şi n-am putut să înţeleg nimic din cuvintele lui Fritz, care, cu gâtul întins şi gesticulând puternic, îmi spunea ceva. Am clătinat din cap indicându-i că nu aud. El a dat din mână a lehamite şi apoi mi-a arătat scena.

Norul mare apărut de ceva vreme aruncase în umbră toată piaţa şi asta m-a făcut să remarc prezenţa unei lumini lăptoase, venite parcă de nicăieri. Trebuia să fie de la statuia de cristal; piaţa Cledudiei era deci pe aproape. Dacă mă concentram suficient asupra unei pâlpâiri surprinse pe zidul unei case nu mi se părea nimic nefiresc, însă dacă mişcam ochii simţeam o strălucire ciudată pulsând în lucruri. Totuşi, nu asta îmi arăta Fritz.

Acum defilau militarele. Ieşiseră toate pe scenă, îmbrăcate în cele mai strălucitoare şi mai minuscule costume de metal. Unele aveau chiar şi

becuri prinse pe epoleţi sau pe chiloţi. Expresia rigidă şi preocupată de pe figurile lor nu s-a schimbat deloc când, despărţite în două şiruri, au început să defileze pe rampele care înconjurau piaţa. Ţineau mâinile în şolduri şi, cu mişcări sacadate, puneau un picior înaintea celuilalt formând un X la fiecare pas. Am văzut-o şi pe Grina, într-o uniformă de ceremonie ornată cu beculeţe roşii. Erau câteva zeci de militare unse cu ulei, cu cărnurile închise în cupe şi chiloţi de metal. Picuri din uleiul proaspăt se scurgeau pe suprafaţa transparentă a rampei, iar când o militară călca pe una din aceste mici băltoace se dezechilibra un pic. Toate purtau încălţări din piele cu toc înalt, metalic; călcau în ritmul infernal al fuscubrahilor de pe scenă, care nu le aruncau nici măcar o privire, atenţia lor rămânând fixată pe instrumente. În schimb, cei din piaţă erau în delir. Întinzând mâinile după militare, se suiau unii peste ceilalţi, fluierau şi strigau probabil cele mai clare propoziţii din viaţa lor: „Păpuşa cât îmi place părul tău“, „Din toate numai pe tine te vreau“, „Te pup eşti o bomboană bravo“, „Cu aşa ochi tu eşti regina“, „Hai să-ţi zic ceva secret“, „Vai cum mă chinuieşti sunt bolnav“, „Nu vrei să vii la mine nu fi rea“. Fiecare fuscubrah turuia aceste şapte vorbe, apoi le relua împreună cu o cascadă de icnete, zbierete şi mârâieli. Cledanele împărţite în două şiruri au defilat unele pe lângă altele pe rampe, s-au reîntâlnit pe scenă şi au rămas cu mâinile în şolduri câteva clipe. Fuscubrahii din faţă o luaseră razna de tot; voiau să se urce pe scenă şi nu mai ţineau seama de ameninţările coloscatoidelor. Animalele şi-au aplecat gâturile şi au lovit cu ciocurile în bilele cu ochi. Câteva creaturi s-au prăbuşit, cu capetele sfărâmate.

Când m-am uitat din nou spre grupul meu, l-am văzut pe Caragea chemându-mă. Ocolind masa cenuşie care fierbea în mijlocul pieţei, masculii din

celelalte ateliere mergeau unii după alţii spre un culoar ce pătrundea într-o clădire.

— Mergem la masă, băiete! a strigat el. Hai cu noi.

— Unde e Fritz? am întrebat.

— Mişcă-te, că rămâi pe dinafară!

Mi-a mai zis ceva, dar n-am înţeles ce. L-am urmat.

Cancelaria Elisabetei Rakowicz
Comentariu asupra Pruţului Generălesei Carmen Azizi.Redactat azi, Paté 48, în Sala Lucioasă, de însăşi Elisabeta Rakowicz

CÂND NU PLÂNGE, Olga râde tot timpul, la cele mai banale glume, şi de obicei e un râs adevărat, nu unul de complezenţă. E drept, uneori râde doar ca să-mi facă mie plăcere, dar destul de rar. În general, e o fire veselă. Oare e posibil să se construiască un aparat cu ajutorul căruia să copiez şi să-mi bag în cap starea pe care o are Olga înainte de a izbucni în râs? Ce bine mi-ar prinde aşa un dispozitiv. Poate croacele o să-mi facă unul cadou. Sau poate o să construiască ceva mai simplu, ceva care să mă facă să râd din senin, fără stimuli exteriori. Cred că ar putea inventa nişte pastile vesele, dacă şi-ar da un pic silinţa. Ce mare lucru e să faci pe cineva să râdă? Chiar aşa. Nici nu ştiu de ce le ţin acolo, la maşină. În ultimul timp, tot ce-au fost în stare să producă au fost nişte pisici îmbunătăţite. Însă maşina, din câte îmi amintesc, tocmai pentru pisici a fost făcută, aşa că, din punctul ăsta de vedere, nu văd niciun progres. Sunt efectiv dezamăgită.

Nu mai spun că am încercat ieri să-mi recitesc micul dialog filosofic „Cine suntem cu adevărat“, scris acum trei ani. Concluzia la care am ajuns prin personajul Poliandreea m-a întristat mai rău, dar mi-a oferit şi o consolare, căci ADEVĂRUL DOARE, DAR CE SĂ-I FACI. De asemenea, o altă consolare mi-a fost dată de stilul fluent şi elegant pe care l-am utilizat, stil menit să capteze atenţia şi gândirea folosind procedee literare oneste, din cea mai pură sevă creatoare. Cu toate că, pe la jumătate, discuţia dintre Pensiera şi Poliandreea se complică şi poate deveni oarecum superfluă, atingând subiecte precum estetica moralei, noţiunile interşanjabile de bine şi rău, explicaţia strălucirii stelelor şi arta pruţului ca

topos al fiinţării, efortul cititoarei se răscumpără, căci lectura e condusă în mod abil şi necesar spre un deznodământ exploziv, invalid logic, dar just din punct de vedere sufletesc. Cu alte cuvinte, ca în viaţă.

Am fost informată că începe ziua de laudă. Chiar aşa. Uitasem, şi pe bună dreptate. Afirm cu tărie că ziua de laudă a devenit o sărbătoare inutilă. La început, când am inventat-o, exista cu adevărat nevoia unei astfel de zile. Era un prilej de relaxare, distracţie şi etalare. Admiraţia pură, exprimată cu sinceritate de masculi şi fuscubrahi, era necesară împlinirii sufleteşti a cledanelor, dar în prezent nu se poate nega faptul că festivitatea a degenerat într-un ritual mecanic, fără nicio strălucire. Nu cred că există vreo cledană care să ia în serios ce se întâmplă acolo. Fuscubrahii sunt strânşi în piaţă şi înaintea lor defilează militare pe pasarele; bilele cu ochi trebuie incitate cu zgomote de alămuri lovite, cu ritmuri asurzitoare şi cu beculeţe, pentru că altfel ar cădea în apatie; în fine, când sunt suficient de întărâtaţi reuşesc să urle şapte fraze, aceleaşi de aproape o sută de ani. Cât de bucuroasă aş fi dacă aş remarca cea mai mică schimbare în urletele astea sau vreo urmă de interes adevărat din partea lor. Dar fuscubrahii şi-au pierdut de mult dorinţa pentru corpurile militarelor. Dacă ar fi lăsaţi în pace, nici n-ar observa unde sunt. Pe de altă parte, masculii, care trebuie să participe şi ei la eveniment, manifestă o oarecare dorinţă, dar ea e suprimată din cauza Învăţăturilor şi a rivalităţilor de grup. Îmi manifest totuşi pe această cale respectul cuvenit pentru un ritual străvechi, încurajând totodată cledanele să ia parte la eveniment, pentru că eu nu mai inventez alte ritualuri şi, în lipsa unui suflu nou, osificarea e preferabilă absenţei.

Mai departe, aş vrea să spun câteva cuvinte despre higiena intimă, absolut necesară în condiţiile în care unele cledane dorm alături de

mine. Generăleasa Carmen Azizi mi-a adus seara trecută un pruţ pe care-l voi descrie imediat, dar deocamdată e important să subliniez că, spre bucuria mea, a venit însoţită de căpităneasa Yura, pentru care, aşa cum se ştie, am avut mereu o slăbiciune. După ce am degustat nişte chirunţi fripţi şi am băut mai multe pahare de vin, am petrecut noaptea desfătându-ne în mângâieri şi sărutări. Pe la ora patru dimineaţa, un vis ciudat, din care nu-mi amintesc mare lucru în afara unei găleţi cu sirop, mi-a tulburat somnul. Am deschis ochii şi m-am uitat în jur. În dreapta mea, generăleasa Azizi dormea pe burtă, dezvelită şi cu capul întors la perete. Fundul ei gol se ridica din faldurile albe ale aşternutului. În stânga dormea căpităneasa Yura, care-şi pusese capul pe umărul meu. Am zâmbit şi am vrut să le îmbrăţişez cu drag pe amândouă, dar atunci am simţit, ca o pală de vânt dinspre o groapă de gunoi, respiraţia căpitănesei. Gura aceea cu buze trandafirii, rotunde şi cărnoase trimitea un miros atât de respingător încât multă vreme nu m-am putut mişca şi am inhalat adânc aburii nevăzuţi, aducători de moarte. Încercam să înţeleg CUM E POSIBIL ca un corp divin să nască aşa o duhoare şi DE CE emanaţia se ridică tocmai acum spre nările mele. De ce mirosul ăsta, demn numai de o croacă sau de un fuscubrah, trebuie să vină de la una din cele mai dulci militare, într-un moment atât de intim şi de preţios? Am alcătuit în cap o epigramă cu un puternic caracter umoristic, în speranţa că o perspectivă comică mă va remonta şi voi putea râde, la rându-mi, de soartă sau, mai bine zis, de univers. Dar nu se poate râde acolo unde contrastul e absolut; se potriveşte numai crisparea, oroarea şi plânsul.

M-am ridicat încet din pat şi m-am aşezat pe un scăunel, lângă masa cu ceştile de cafea şi paharele de vin. La o examinare mai atentă, am văzut pe o ceaşcă amprenta buzelor Yurei, rujul ei

amestecat cu urma lăsată de lichidul negru pe marginea porţelanului. Oare dacă aş fi mirosit ceaşca aş fi simţit măcar o câtime din izul gurii ei? Şi, dacă mirosul era acceptabil, aş fi iertat-o? Mai eram dispusă să fac concesii după şocul prin care tocmai trecusem? Încurcate sunt căile iubirii. Da. Căci iubirea mea pentru Yura, împletită cu ambiţia disperată de a-i mai oferi o şansă celei care mi se părea — dacă nu cea mai frumoasă — atunci cea mai fragilă şi mai delicată dintre cledane, mă împingea să fac acest pas. Am vârât nasul în ceaşcă şi am inspirat.

N-aş putea spune dacă ce am simţit a fost o plăsmuire a imaginaţiei sau o corectă receptare a mirosului. Acum, când scriu aceste rânduri, nu mai are nicio importanţă. Forţele întunecate care mi-au sfâşiat inima m-au lăsat într-o stare cu totul deplorabilă şi, fiindcă nu au trecut decât douăsprezece minute de la nefericita întâmplare, încă arde în mine conştiinţa faptului că ceea ce voiam să fac merita să fie făcut. Bineînţeles, compasiunea se va instala curând, laolaltă cu părerea de rău, şi e mai mult ca sigur că voi scrie un autodafe plângăreţ, dar acum sunt încredinţată până în măduva oaselor că, în situaţia dată, acţiunea mea iniţială a fost bună şi trebuia dusă mai departe. Adaug un singur lucru: am mirosit şi altă dată guri nespălate, dar nici chiar aşa.

În ceaşcă am simţit iar, spre marea mea dezamăgire, duhoarea Yurei. Un fior îngheţat mi-a trecut pe şira spinării.

Am luat arcul din Sala Lucioasă, am revenit în dormitor şi am îndreptat săgeata spre figura drăgălaşă a căpitănesei Yura, care dormea acum pe partea stângă, cu obrazul uşor deformat din cauza poziţiei capului. O singură mişcare a degetului mare — coarda ar fi zvâcnit, săgeata i s-ar fi implântat în ochi şi ar fi rămas aşa, adormită pe veci, iar eu aş fi fost răzbunată pentru insulta venită din măruntaiele ei. De data asta era limpede,

trebuia dau drumul săgeţii. Prea des încercasem să trag în Olga, în zilele mele întunecate, când simţeam că mă sufoc... Mă opreau ochii ei mari şi rotunzi, ca ai unui animal blând; încercasem şi când dormea, dar nu ştiu cum anume (poate de la umbra săgeţii sau de la răsuflarea mea întretăiată), Olga se trezea mereu chiar când îmi făceam curaj şi deschidea nişte ochi leşinători, de pisică. Nu tresărea şi nici nu dădea semne de nelinişte. Când am întrebat-o odată de ce nu iubeşte viaţa spunea că, dimpotrivă, o iubeşte. Mai spunea că s-a obişnuit cu nemurirea şi regenerarea continuă şi că nu vrea deloc să moară; înţelegea foarte bine că o săgeată în creier e fatală şi că din aşa ceva nu-ţi mai revii, însă, dacă doream atât de mult s-o văd moartă (continua coborând încet pleoapele), ea acceptă cu bucurie să fie ucisă de mâna „scumpei sale Elisabeta“. Asta m-a făcut să-i jur: o să te omor într-o zi, Olga, pe cuvântul meu. Bine, a zis ea mulţumită şi s-a culcat la loc.

Proasta nu ştia şi nici acum nu ştie ce-i moartea. De aia îi vine atât de uşor s-o accepte. Nici Yura nu ştie. Diferenţa dintre ele e că Yura s-ar teme mai curând de durerea pe care ar simţi-o decât de golul ce ar urma. Nimic mai banal. Măcar Olga nu dă doi bani pe durere. Ea suportă. Atunci, de ce nu sunt în stare să trag în Yura?

Am coborât săgeata şi m-am dus spre balcon. Am aruncat arcul. Îmi doream însă să fumez, aşa cum am notat într-o cronică de pruţ în urmă cu un an, de multă vreme nu m-am mai atins de ţigări. Şi cum stăteam aşa în aerul blând al dimineţii, goală, cu nervii zdruncinaţi, suferind atât din pricina neputinţei de a pedepsi ceea ce era de pedepsit, cât şi chinuită de remuşcarea şi groaza că nutream dorinţe sumbre, ochii mi-au căzut pe pruţul adus de generăleasa Azizi. Era aşezat pe o măsuţă şi acoperit cu un pled brodat cu tipare geometrice simple. De marginile ţesăturii atârnau ciucuri mici şi portocalii, cu clopoţei. Clinchetul lor mi s-a

părut amuzant, dar nu într-atât încât să-mi redea zâmbetul. De altfel, am promis în gând că nu-mi voi permite luxul de a zâmbi nici chiar dacă sub pled voi găsi o minune nemaivăzută; prea eram vinovată.

Am dezvelit pruţul şi mi-am supravegheat reacţiile cu mare rigoare. Nările s-au umflat, umerii s-au tras înapoi, gura s-a uscat, pielea de pe antebraţe s-a vascularizat în exces. În mintea mea se dădea o luptă: părerea de rău şi remuşcările duceau război deschis cu încântarea. Era cel mai frumos pruţ pe care-l văzusem vreodată şi nu aveam dreptul să mă bucur de el, căci trebuia să ispăşesc nebunia de dinainte. Pe lângă asta, să nu uit că furia dată de mirosul Yurei încă nu se potolise. Ce încrucişare de tensiuni... Să ispăşesc în faţa cui? m-am întrebat deodată. În faţa mea, desigur, eu fiind deopotrivă inculpată şi judecătoare. Puteam alege să nu-mi pese, dar eu am detestat mereu asemenea raţionamente simpliste; trebuia să-mi pese. Ce era de făcut? Copleşită de sentimente contradictorii, am realizat într-o străfulgerare că sunt frumoasă, nobilă şi unică. Vinovăţia nu are loc într-o astfel de alcătuire, pentru că nu face decât să-i scadă perfecţiunea. Mi-am reamintit: reprezint o încununare a celor mai bune calităţi oferite de natură, amplificate tehnologic şi împachetate în cea mai frumoasă formă cu putinţă, care va dura veşnic. Mereu uit lucrul ăsta. Cledanele, care mă consideră fiinţa supremă, mă imită fără încetare. Sunt farul din mijlocul mării învolburate. Cledanele mă adoră. Cuvintele mele sunt mângâierea lor, şi asta nu din cauza milei care răzbate prin ele, nu din cauza empatiei şi compasiunii sfaturilor, ci datorită frumuseţii mele absolute, care se răsfrânge asupra oricărui lucru pe care îl fac. Aşadar a fost frumos că am încordat arcul şi i-am ameninţat viaţa Yurei. Iar dacă acum mă simt vinovată şi puţin tristă, nu-i nimic. E

frumos că e aşa. Sfântă Cledudie. Pot eu să fac ceva urât? Nu.

Dau cât mai degrabă o notă acestui pruţ: „frumos 2“

şi semnez, pentru că vreau să văd răsăritul în singurătate, în mijlocul grădinii mele,

Elisabeta Rakowicz.

MAŞINA

ÎN SALA DIN CAPĂTUL CULOARULUI ni s-a servit un prânz cu apă, pâine şi nişte frigărui pline de zgârciuri. Nu părea să fie carne de scatoidă. Unii spuneau în glumă că e carne de mascul, dar asta nu ne-a împiedicat să înfulecăm cu cea mai mare poftă. Mâncarea şi apa au continuat să vină, aduse de croace, aşa că serbarea a durat până noaptea târziu, când toţi masculii s-au întors în tăcere pe la atelierele lor. M-am bucurat de calmul care s-a lăsat peste oraş odată cu noaptea cenuşie. Fiecare mascul umbla în grupul lui, iar acestea păstrau distanţa. Nu mai recunoşteam nimic din Cledu, în afară de câteva contururi neclare. Fuscubrahii dispăruseră. Mă ţineam după Fritz, Caragea şi Roger, care se strecurau printre ierburi şi plante. Am fost atent să nu rup niciun arac. Nu înţelegeam de unde atâta grijă din partea mea pentru aranjamentele cledanelor; de ce mi-ar fi păsat dacă rup sau nu o buruiană? Ceilalţi nu m-ar fi văzut şi aş fi putut s-o fac pe tăcute. Totuşi, ceva mă oprea, şi cu siguranţă nu era teama de a fi pedepsit. Poate era aceeaşi sfială ca a fuscubrahilor. Auzeam respiraţia lui Fritz şi la un moment dat am început să-i număr oftaturile. Ofta cam o dată la zece paşi, suflând cu putere aerul pe nări. Uneori mai şi râgâia, bombănind ceva numai pentru el. Mici forme rotunde care săreau de pe o cracă pe alta ne-au însoţit până aproape de curtea atelierului. Cred că erau veveriţe. Când am ajuns în sala mirositoare, m-am culcat pe salteaua mea de paie cu o senzaţie neplăcută în burtă. Stomacul îmi era umflat şi câteva ore m-am întors de pe o parte pe alta, chinuit de un sughiţ care nu voia să se oprească. Fritz se plimba prin curte, în apropierea şopronului, mormăind un cântec. Am auzit clar cum Roger plânge în colţul lui. Nici nu se străduia să-şi ascundă icnetele. “Spălaţi-vă cu tomate“ au fost ultimele vorbe ale lui Fritz, rostite pe un ton

cântat, după care s-a trântit o uşă şi s-a lăsat tăcerea.

Două luni au trecut în antrenamente cu spatula, băi de tomate pentru înlăturarea duhorii din timpul zilei, memorări de tehnici de prelucrare şi studierea principiului subtil al ştiinţei, despre care nimeni nu avea nici cea mai vagă idee, deşi se refereau la el cu respect, încercând, totuşi, să-l ia în derâdere când se ivea ocazia. Spuneau fie că principiul ar trebui să ne ghideze cu stricteţe acţiunile, fie că aplicarea lui e o pierdere de vreme şi că numai proştii se ocupă cu aşa ceva. Tăceam în cea mai mare parte a timpului, fumam şi învăţam. Grina mă chema regulat să-i dau orgasme, iar asta avea darul să mă liniştească, pentru că se instalase iar rutina în relaţiile mele cu ea. Primeam în continuare ţigări şi mi-a venit ideea să fac provizii, ascunzând câteva prin diferite cotloane ale atelierului, lucru de o utilitate îndoielnică, dar care a început să-mi placă foarte mult. Într-o zi, când Roger dormea, i-am promis lui Caragea că-i voi da o ţigară dacă mă va lăsa să lucrez la un pruţ. Am făcut asta pentru că mi se părea ceva mai experimentat decât Roger şi m-am gândit că nu strică să-i arăt câtă încredere am în el. Deşi mi-a spus că privilegiul de a decarta şi de a modela e încă departe, fiindcă îmi lipseşte deocamdată până şi intuiţia principiului subtil, am ştiut că făcusem o alegere bună: Caragea mi-a dezvăluit nişte tehnici personalizate de apucare a spatulei, spunând că nu sunt trecute în niciun manual şi că au fost dezvoltate de el însuşi după ani de practică. I-am dat două ţigări. Devenisem foarte interesat de arta pruţului; când începea decartarea îmi treceau prin coapse fiori de plăcere. În momentele mele de frenezie, îmi închipuiam că plecăm toţi într-un fel de călătorie în jurul fecalelor (de altfel, Fritz vorbea despre arta pruţului ca despre o „plimbărică“, deşi se complica imediat adăugând cuvinte pompoase şi imagini

stranii). Treceau mai multe ore, uneori chiar şi o zi, în care uitam de noi înşine şi atenţia ni se fixa doar pe bucata de excrement din care apărea mănunchiul de capete.

Deoarece pruţurile erau preţioase şi rare, nu puteam exersa pe orice rahat. Trebuia deci să fiu cât mai atent. În zilele când nu se primeau donaţii de la coloscatoide (sau când fecalele erau sterile), mă trimiteau la bucătărie, unde aveam misiunea să prepar lichidul anticoagulant. Croacelor de acolo nu le plăcea când amestecam ingredientele, fiindcă mirosul de usturoi, crizanteme şi ulei de peşte li se părea infect. Am mai luat contact cu atelierul de tutun şi cu pescăria, care era o clădire cu trei etaje unde, în bazine lungi, se bălăceau caracatiţe şi crapi. Am fost apoi trimis cu treabă în grădinile de flori şi legume îngrijite de doamna Tella, responsabila cu aranjamentele vegetale, inclusiv cele din zidurile fortificaţiilor. În această parte a oraşului nu existau drumuri şi străzi, iar plantele creşteau din abundenţă cum se nimerea.

Odată cu trecerea timpului, responsabilităţile mele au sporit. Mă simţeam mai sigur pe mine. Am reuşit să strecor chiar şi o glumă într-o situaţie aparent fără ieşire: Roger, care în ultimul timp era tot mai neîndemânatic, a scăpat de pe masă un excrement pe jumătate curăţat. În aceeaşi clipă, eu şi Caragea ne-am aruncat pe burtă şi am reuşit să-l prindem înainte să atingă podeaua. „Dacă nu-l prindeam“, am zis când încă eram întins pe jos, „ne făceam de căcat.“ De vină pentru cuvintele astea era şi faptul că dormisem puţin cu o noapte înainte. În orice caz, Fritz a fost martor la scenă şi, pe lângă faptul că ne-a lăudat pe mine şi pe Caragea pentru reacţie, a apreciat că discipolul „s-a copt“, fiindcă a devenit capabil să „detensioneze lucrurile“, chiar şi cu preţul unei glume proaste. În schimb, Roger a fost aspru certat şi dat pe mâna unor croace. Nu ştiu ce i-au făcut, dar când s-a

întors în atelier era alb ca varul, tremura şi abia se mai ţinea pe picioare. Nu ne-a spus ce-a păţit.

De atunci, lucrurile au continuat să meargă prost pentru Roger. Era mai tot timpul neatent, plictisit, iritat, furios pe mine şi pe Caragea. Îi stătea în fire să vorbească puţin, dar acum nu mai vorbea deloc. În timp ce ar fi trebuit să decarteze, el se aşeza pe un taburet dintr-o zonă ferită a atelierului şi se uita visător la becurile agăţate de tavan. Deschidea şi închidea gura ca un peşte. „Hai, bă, eşti prost?“ striga după el Caragea. Roger răspundea cu o înjurătură sâsâită, fără să întoarcă gâtul. Eu eram cel care trebuia să pompeze lichidul în locul lui şi să-l ajut pe celălalt.

În seara când Fritz m-a tras deoparte şi mi-a spus că Roger trebuie să plece, urmăream îndeaproape o remodelare. Pruţul fusese cufundat de mai multe ore în lichid, o procedură destul de rară şi riscantă. Curăţarea fusese deja încheiată, iar capetele tăiate. Cristalizarea încă nu se terminase fiindcă Fritz, care inspectase cu o zi în urmă pruţul, fusese nemulţumit de compoziţia prea echilibrată a filamentelor şi sugerase o remodelare. La început Caragea n-a fost de acord, dar până la urmă i-a dat dreptate. A cerut totuşi o amânare de câteva ore, pentru că era frânt de oboseală. Fritz i-a acordat-o. Asta presupunea ca filamentele, deşi tăiate, să fie menţinute în suspensie peste noapte într-un amestec de anticoagulant cu alcool. Cum Roger nu era nicăieri, am pregătit eu amestecul, iar acum, după o zi, pruţul era gata pentru ultima modificare.

Aşa nu se face treabă, a şoptit Fritz în timp ce Caragea scotea din cuvă, cu un cleşte, capetele pe jumătate moarte.

Operaţiunea delicată se desfăşura pe o masă luminată de o lampă cu tijă lungă, ce mărea bezna din jur. Credeam că lui Fritz nu-i place ce vede, dar el a continuat la fel de încet:

— Unde-i Roger?

— Nu ştiu.

— Îl găseşti şi-l duci la maşină.

Abia îi auzeam cuvintele şuierate printre clinchetele instrumentelor lui Caragea.

— Ce să fac la maşină?

— N-ai tu treabă. Doar îl duci.

— Nu ştiu unde e maşina.

— Ştiu croacele. Termini ce mai ai de făcut aici şi pe urmă te duci.

— Bine.

După câteva ore, Fritz plecase şi aproape că uitasem de sarcina primită. Am observat cum capetele proaspăt tăiate puteau fi manipulate într-o direcţie sau alta folosind o cârpă îmbibată cu alcool. Caragea înmuia cârpa în lichid, apoi o înfăşura pe degetul arătător şi atingea capătul fiecărui ciot, unde carnea era încă sângerândă. Din cauza durerii filamentele se retrăgeau, iar modelatorul le imprima direcţia dorită prin atingeri repetate. M-a lăsat şi pe mine să împing câteva capete. Pentru asta i-am mai dat o ţigară.

La sfârşitul zilei de lucru, din negura atelierului s-au desprins două forme alburii. Erau croacele Trei Trei şi Trei Nouă. Mi-am adus aminte că Trei Trei mă compătimise mai demult şi-mi promisese carne fiartă.

— Unde-i Roger? au spus ele, arătând foarte plictisite.

Îi turnam lui Caragea suc de tomate. El se curăţa pe mâini şi le-a răspuns cu aceeaşi lehamite:

— Nu ştiu. Veniţi altă dată.

— Ce urât miroase. Nu venim altă dată, a zis Trei Trei cu un fel de jenă amestecată cu tristeţe. Ne-a trimis Fritz. Îl ducem pe Roger la maşină.

Caragea şi-a îndreptat spinarea şi, întinzând în lături mâinile pline cu suc, a zis:

— Nu ştiu unde e. Oricum nu v-aş spune. Căraţi-vă.

— Bine. Îl luăm şi pe ăsta cu noi.

Au arătat spre mine. De la Trei Trei nu te puteai aştepta la mare lucru, pentru că era de-a dreptul tâmpită, dar nici măcar Trei Nouă nu reacţiona firesc. Erau moi, fără agresivitate, de parcă tocmai se treziseră din somn. Nici nu ne înjuraseră.

— Cu el ce aveţi? a întrebat Caragea.

— A zis Fritz să-l luăm pe el şi pe Roger şi să mergem la maşină.

— Aşa a zis?

— Da.

— Şi pe mine cine o să mă ajute? a strigat el.

Trei Nouă a ridicat din umeri şi mi-a zis:

— Hai să-l căutăm pe Roger.

L-am găsit imediat. Era în curte, în spatele unei tufe. Stătea pe spate pe o grămadă de lemne putrede şi mesteca un fir de iarbă.

— Scoate aia din gură, a spus cu blândeţe Trei Trei. E murdară.

— Mişcă, a spus şi Trei Nouă.

Tonul ei ar fi vrut să fie brutal, dar acum, când amândouă erau toropite, de abia îngăima. Trei Trei a continuat căscând:

— Dacă stai pe spate o să răceşti la spinare. Te anchilozezi. Ridică-te.

Roger m-a văzut în spatele lor. M-a întrebat din ochi ce se întâmplă. Am spus:

— Mergem la maşină.

— A. La maşină, a făcut el, clipind de câteva ori. Toţi?

— Toţi. Hai odată, nu mai trage de timp, a intervenit Trei Nouă.

— Nu trag de timp, a mormăit el ridicându-se în sfârşit în picioare. Băiete. Tu nu ştii ce e maşina, nu?

— Nu.

Roger a zâmbit. Şi croacele zâmbeau.

— Toate la timpul lor, a spus el.

— Aha. Bravo. Uite o vorbă foarte mare, a observat Trei Trei cu seriozitate, ridicând un deget

pe care l-a plimbat încet prin faţa mea, a lui Roger şi a lui Trei Nouă.

Câteva clipe s-a lăsat o tăcere jenată. Nimeni nu ştia ce ar fi trebuit să spună. Până la urmă ne-am dat seama că lucrul cel mai potrivit ar fi să plecăm.

Drumul a fost acelaşi ca în urmă cu câteva luni, când am luat parte la ziua de laudă, însă acum am trecut dincolo de piaţa unde defilaseră cledanele. Nu era nimeni în oraş. Am remarcat doar o pisică gălbuie şi slabă, pe jumătate ascunsă după un zid. Roger mergea cu mâinile la spate. Până în apropierea pieţii Cledudiei n-a spus nimic, însă, atunci când strălucirea statuii a început să fie vizibilă de la câteva străzi distanţă (aşa încât trebuia să mijim ochii şi să clipim tot mai des), a început să vorbească, şi încă foarte repede:

— Statuia, s-o vedem pe toată. Toţi patru. Şi pe urmă la maşină. Nu e atât de greu cu patru, deşi cine ştie, sistemul, mie nu mi-l spun. Poate o să ne ţinem de mâini. Aşa e, îmi dau arama pe faţă, dar dacă nici acum... Nu m-am gândit că patru. Bine aşa.

Tremura, îşi frângea mâinile şi se uita speriat la cele două croace. Repeta că vrea să se întoarcă, dar că ceva îl împinge înainte.

— Eu sunt foarte agil, să ştii, pot să fug dacă vreau, dar nu fug, nu ştiu de ce. Am ceva în oase. Pulpele mele sunt solide. Zic pulpe, nu coapse. Dacă nu eşti atent foloseşti „pulpe“ în loc de „coapse“, mulţi fac greşeala asta, şi Fritz mai greşeşte, şi Elisabeta Rakowicz, se mai întâmplă, şi ce dacă greşim? Pulpele mele sunt solide, dar nu mă ascultă. Ale tale cum sunt? Îmi pierd inteligenţa. Ba nu. Se reface. Însă genunchii n-ar trebui să mă ducă unde mă duc.

Devenea tot mai nervos pe măsură ce înainta pe străzile scăldate în lumină. Multe pisici apăreau dintre zidurile clădirilor abandonate. Nu se luau după noi. Erau foarte curioase şi ne priveau cu

mare atenţie, aplecând capetele. Am trecut de un perete pe care fusese lipită o bucată de carton cu un text. N-am apucat să citesc decât titlul: „Cancelaria Elisabetei Rakowicz. Comentariu asupra Pruţului...“ Restul literelor erau prea mici.

— Îmi pare rău! a strigat Roger, agăţându-se de mine. Îmi ies nişte pruţuri urâte! Fritz zice că sunt bune şi frumoase, dar eu ştiu mai bine. Nu mă mulez. Înţelegi? Sunt o cârpă uscată, nu mă mulez, aş vrea să mă mulez! Voiam pene de gâscă la început! Asta m-a pierdut, să ştii. Eram aşa ortodox! Păi nici aşa nu-i bine! Credeam că trebuie să fii delicat cu pruţul, plin de sentiment. Am pierdut ani de zile cu sentimentul, şi ce-am făcut când mi s-a oferit ocazia să progresez? Am rămas încăpăţânat! Atâta timp! M-am schimbat de atunci, dar nu suficient, şi acum e prea târziu. Dar tu? Prostule... Mi-e milă şi nu mi-e milă. Principiul subtil al ştiinţei. Nu te cunosc. Doamnelor. Vă rog, doamnă!

S-a repezit la Trei Trei.

— Oferiţi-mi şansa! Principiul subtil al ştiinţei! O să-l înţeleg cu timpul!

— Puiule, nu te ţine de haină, o rupi, l-a împins uşor Trei Trei.

El s-a întors spre mine:

— Tu înţelegi ce se întâmplă aici? Prostule! Nu înţelegi, şi de aia eşti prost! Înţelege! Aş vrea să ştiu cum acceptă unii... cum acceptă unele...

— Uite-o.

Eram în piaţa Cledudiei. Statuia străvezie din mijloc răspândea valuri de lumină, ca şi cum înăuntrul ei ar fi ars mai multe becuri. Nu te puteai uita prea mult, fiindcă începeau să te doară ochii. Înfăţişa o siluetă de cledană cu trăsături imprecise şi grosolane, cu un soi de fald pe umeri şi împodobită cu tot felul de zorzoane. Parcă ar fi fost făcută din sticlă sau dintr-un plastic transparent.

— E din pruţ? am întrebat.

— Da. Şi are reflectoare înăuntru, de aia străluceşte aşa, a răspuns Trei Nouă.

— Ce frumoasă e, a murmurat Trei Trei.

Lumina călătorea prin corpul statuii amplificată de stria-ţiile interne şi reflectată în zeci de direcţii, formând nişte circuite complicate de raze. Era proiectată afară prin ochii, pieptul şi gâtul Cledudiei. Nu mi se părea deloc frumoasă.

— Vreau să mă rog, a anunţat Roger. Lăsaţi-mă să mă rog.

— Cum să se roage? a întrebat Trei Nouă.

— Nu ştiu, a zis Trei Trei. Ia să vedem.

Roger a făcut un pas în faţă şi a deschis braţele:

— O, Cledudie mare, Cledudie puternică, ascultă-mă! Iată că ţi-am zărit chipul în sfârşit. Ar trebui să fiu împăcat şi calm, dar nu sunt. Mă simt aşa de agitat. Ajută-mă să-mi caut pacea, Cledudie mare...

— Nu înţeleg, a şoptit Trei Nouă uitându-se la mine. Vorbeşte cu statuia?

— Da.

Trei Trei a completat, uşor emoţionată:

— Se roagă la Cledudie... vai...

Trei Nouă a continuat:

— Nu înţeleg de ce trebuie să se roage.

— Ajută-i şi pe ei, de ce nu! a zbierat Roger. Inimile lor! Deschide-le repede mintea! Dă-le pacea ta repede!

Trei Nouă încerca din răsputeri să priceapă de ce se ruga masculul, care, căzut în genunchi, începuse să urle laude despre bunătatea şi înţelepciunea mai presus de fire a statuii.

— Dar de ce ţipă? a întrebat Trei Nouă.

— Cred că-i face bine. Îl linişteşte.

— Cum să-l liniştească? N-auzi ce disperat e?

— Cledudie, ai apărut la începutul vremurilor şi vei fi aici după ce noi nu vom mai fi! Mare e puterea ta! Mare e mărirea ta! Ajută-mă pe mine,

că am nevoie de ajutor. Ce trist sunt eu! chiţăia Roger, lovindu-se cu pumnii în cap.

— Statuia a fost făcută de Elisabeta Rakowicz, a spus Trei Nouă. Toată lumea ştie asta. Cledudia e un personaj dintr-o broşură de-a ei.

Trei Trei a împreunat mâinile şi le-a dus la buze:

— Se roagă. Aşa frumos.

— Tu cunoşti zbuciumul meu, Cledudie! De aceea te mai rog o dată, ultima oară, că nu mai pot: coboară pacea ta peste mine, a spus Roger, răguşit după atâtea ţipete.

— E ceva foarte nasol la toată chestia asta, a conchis Trei Nouă. Mi se apleacă. Băiete. Ia-l şi hai să mergem odată la maşină. Mă şi dor ochii de la reflectoare.

— Aşa e, a spus Trei Trei. Ni se apleacă. Şi chiar ne dor ochii.

N-am avut chef să mă duc până la el. Am strigat:

— Roger! Noi mergem la maşină!

El s-a ridicat repede şi a venit în fugă:

— Staţi, c-am terminat. Vai, ce-am mai răguşit...

— Normal. Dacă ţipi tare răguşeşti, a clătinat din cap Trei Trei. Ar trebui să bei ceai de roiniţă.

Tot felul de discuţii lungi şi fără importanţă se înfiripau între ei. Agitaţia care-l apucase pe Roger se dovedea molipsitoare; croacele se animaseră şi mergeau mai aproape una de alta, închizându-l la mijloc pe mascul. Pe mine mă lăsaseră în urmă. Am urcat un povârniş din care ieşeau anvelope de cauciuc şi bucăţi de tablă. În vârf era un pâlc de copaci, iar dincolo de aceştia, într-o mică vale, se vedea o fabrică înconjurată de un zid înalt de cărămidă, întărit degeaba cu rotocoale de sârmă ghimpată, fiindcă zidul se prăbuşise în trei locuri. Am intrat prin una din aceste spărturi şi am ajuns pe o alee cu dale de piatră, pline de excremente mici, marcate cu cretă. În jurul fiecărei bucăţi era

trasat un cerc şi erau notate câteva cifre. Din iarbă ne priveau foarte multe pisici.

— Aveţi grijă pe unde călcaţi, a spus Trei Nouă. Luaţi-o prin iarbă. Nu atingeţi animalele.

Fabrica era alcătuită dintr-un singur corp dreptunghiular, cu ferestre înalte şi cu geamuri verzui. Unele erau sparte. Totuşi, se vedea că e încă folosită. Un cărucior încărcat cu sticle întunecate şi pâine proaspătă aştepta înaintea intrării. Câteva pisici îi dădeau târcoale.

— Nu mâncaţi, măi! Nu mâncaţi! a răsunat un glas dinăuntrul clădirii. S-au auzit nişte paşi amplificaţi de ecou, ca şi cum cineva încălţat în şlapi gonea printr-o sală goală. În dreptul intrării a apărut o croacă îmbrăcată în cămaşă albă şi halat, cu faţa umflată de furie. În loc de pantaloni avea în jurul brâului o ţesătură lungă şi cenuşie. Era încălţată cu şlapi vişinii. Cum au simţit-o venind, pisicile s-au retras câţiva paşi. Ea a pus mâna pe cărucior şi a dat să-l tragă înăuntru. Atunci ne-a văzut şi a zis:

— Voi?

— La maşină, a răspuns Trei Nouă.

— Cu certificat?

— Nu.

— V-au trimis la grămadă. Vă rezolv, dar repede că intrăm în pauză. Ce sistem?

— Trei pe patru. El e exitul.

Au arătat spre mine. Roger a întrebat în gol: „El e exitul?“ şi a rămas cu gura căscată. M-am neliniştit. Croaca a suflat greu:

— Bine. V-au polarizat?

— Nu.

— Nici nu v-au polarizat? Of... Grete! a strigat ea după cineva din sală. Hai să polarizezi!

— Ce e aia exit? Ce e aia polarizare? am întrebat nervos.

— Tu taci din gură, mi-a zis croaca în alb. Pune mâna şi împinge căruciorul. Grete! Te mişti?

M-au lăsat iar în urmă şi au intrat în fabrică. Mi s-a făcut şi mai frică să rămân singur, aşa că am întors căruciorul spre o mică rampă aflată în stânga celor patru trepte care duceau la intrare. L-am împins. Era foarte greu şi alunecam mereu înapoi. Am reuşit să urc rampa doar din a treia încercare. Când am intrat în fabrică transpiram abundent şi abia mai puteam să respir. În interior era o hală mare, goală. În capăt, lângă un morman de fiare vechi acoperite cu o pânză, se vedea o uşă. Nu mai era nimeni. Până mă opintisem eu, croacele şi Roger ieşiseră deja din hală. Am împins căruţul spre uşă. Lumina care intra prin geamurile înalte nu ascundea vederii nici măcar un ungher. De ce avusesem impresia că în interior trebuia să fie întuneric? Era totul clar şi limpede. Fiarele vechi acoperite de pânză s-au dovedit a fi, pe măsură ce mă apropiam, nişte biciclete ruginite, puse una peste alta. Am lăsat căruciorul şi m-am apropiat de morman. Îmi plăceau formele de pe cauciucuri. Voiam să le ating. Atunci s-a deschis uşa şi a apărut capul unei croace cu păr bogat, blond, cu figura buhăită şi lucioasă:

— Hai odată cu căruţul.

L-am împins mai departe şi am intrat într-o sală mai mică, pătrată. Aici era mult mai întuneric. În mijlocul sălii se găsea un cilindru culcat, unit printr-un tub gros de unul din pereţi. Deasupra tubului era un geam înclinat de sticlă, care se oprea în tavan. Dincolo de sticlă se vedea o încăpere cu nişte pupitre largi, la care lucrau alte croace. Jos, croaca cu păr blond, purtând în spinare un fel de sac umflat şi agitând un furtun prin care ieşeau aburi se învârtea pe lângă Trei Nouă, Trei Trei şi Roger, afumându-i din cap până în picioare. Cea care ne întâmpinase supraveghea operaţiunea. M-a văzut venind cu căruţul şi a strigat:

— La masă!

S-a dus la perete şi a apăsat un buton:

— Corina, Sisi! La masă! Agnes! Tu mai stai.

Dincolo de geamul înalt, două croace au făcut semne şi au dispărut. Mai rămăsese una singură, cu partea de jos a figurii pe jumătate luminată de becurile pupitrului, în timp ce partea superioară se pierdea în beznă.

— Eu sunt Clémence. Îmi pare bine, a spus prima croacă în timp ce dădea mâna cu cei afumaţi. Pe Grete aţi cunoscut-o.

— Salut, a spus Grete.

— Eu sunt Trei Trei.

— Trei Nouă.

— Roger.

Cu mine n-a dat mâna. Clémence mi-a spus:

— Tu eşti exit, eşti nepolarizat, cu tine nu mă salut. Deci care e primul?

— Eu, eu! s-a repezit Roger.

— Intră acolo, i-a zis Clémence.

Roger s-a apropiat de cilindrul culcat. O trapă s-a deschis şi am văzut interiorul maşinii: în partea de sus erau şiruri peste şiruri de discuri metalice abia iţindu-se din nişte fante lungi. Jos nu era nimic, doar un grătar de metal. Un strat subţire de materie slinoasă şi galbenă se depusese peste tot. Roger a intrat şi s-a aşezat pe spate.

— Deci fii atent, a zis croaca. Trebuie să stai pe o parte, cu genunchii la piept, da?

— Da.

— Asta-i tot. Să stai cât mai ghemuit.

— Dacă mă încordez sau ceva e vreo problemă?

— Nu neapărat, că discurile sunt ascuţite, dar am prefera să nu te zbaţi. Altfel nu reuşim să te compactăm bine. Trebuie să te compactăm.

— Să mă ce?

— Să te compactăm. Adică să nu te împrăştii în bucăţi.

— Am înţeles. Ce-o să faceţi cu mine pe urmă?

— Cum, nu ştii?

— Nu ştiu exact. Sunt zvonuri că ne mâncaţi.

— Ei, te mâncăm. Ce prostie. Îţi luăm materialul gemotic, îl reprocesăm şi scoatem din tine alt mascul.

— Credeam că mă mâncaţi.

— Aşa credeţi toţi. Deci cum facem? Mai stăm sau îi dăm drumul?

— Nu, îi dăm drumul. Deşi...

— Da?

— Eu n-o să fiu acelaşi mascul, nu?

— Adică?

— N-o să mai fiu acelaşi mascul... care iese pe partea cealaltă.

— Nu. Tu o să fii mort. Şi din tine o să iasă altul complet diferit. Mai bun. Îl schimbăm noi pe ici, pe colo.

— Aha. Am înţeles.

— Vedeţi, fetelor? le-a întrebat Clémence pe celelalte croace care tocmai intrau în sală, coborând din camera de control. Uitaţi aici programare corectă. Docilitate absolută.

— Voi m-aţi programat să fiu aşa docil? a întrebat Roger.

— Da.

— Înţeleg. Întotdeauna am fost tare docil. Chiar mă miram de ce sunt aşa.

— E rezonabil, a observat una din nou-venite. Crezi că e cazul să-l procesăm? Mi se pare funcţional.

— Nu. Nu sunt funcţional, a spus Roger. Am făcut depresie şi chiar nu mai pot să ies din ea.

A închis trapa. S-a auzit un gâlgâit, apoi un sunet ca de drujbă, dar mult mai scurt. Clémence urmărea operaţiunea de la un mic pupitru compus dintr-un ecran cu cifre galbene şi câteva butoane. Părea concentrată, dar şi un pic absentă. Bâţâia din picior.

— În regulă, a şoptit ea apăsand un buton. Agnes. Dă-i cu catalizator. Doi cu trei. Duze şi bufere.

Vocea subţire a lui Agnes s-a auzit printr-o boxă. O vedeam cum mişcă gura în camera de control:

— *Catalizatorul merge. Bufere albe. Duze curate.*

Cilindrul a început să vuiască şi să tremure uşor. N-a durat decât o clipă sau două.

— *Terci*, a spus Agnes.

— Să nu bagi încă agentul. Stai să urce la nivelul de raport.

— *Am înţeles*.

Clémence s-a întors către Sisi şi Corina:

— Tu, Corina, să-mi lăsaţi şi mie smântână.

— Stai liniştită, că nu mâncăm acum. Termină treaba şi pe urmă.

Sisi a venit lângă Clémence şi s-a aplecat spre ecran:

— Clivajul e crescut.

— Nu contează.

— Ei, nu contează... Mai scoate-i din presiune la calciu.

— Agnes. Cică să-i scoţi din presiune la calciu.

— *De ce? E în regulă*, a zis Agnes.

— Granatele şi carbonul, bun. Fosfora are deviaţie dar, mă rog, merge. Totuşi e prea mult calciu, a continuat Sisi. Uită-te la procentaj.

— *Exageraţi*.

— Mai bine să fim sigure.

— *În fine. Am scăzut*.

— Mersi.

— Hai că-i gata nivelul. Agnes, dă-i cu drojdie şi purjează.

S-a auzit un fâsâit lung care s-a stins treptat.

— E pe ţeavă. Aşa. Cine urmează?

A urmat Trei Trei, apoi Trei Nouă. La ele a durat şi mai puţin. După terminarea lui Trei Nouă, a coborât şi Agnes de la pupitrul central şi au mâncat pâinea şi smântâna. Mi-au dat un sfert de sticlă şi o felie. M-am mirat. N-aş fi zis c-o să-mi

dea. Am mâncat în linişte. Pâinea era parcă mai moale, mai dulce şi mai aromată decât cea obişnuită. Corina, o croacă slăbănoagă şi înaltă, cu umărul stâng mai coborât decât celălalt, mi-a spus ştergându-se la gură:

— Pe tine nu te băgăm la maşină. Tu eşti exit. Tu pleci acasă.

— Plec acasă?

— Da, te întorci la atelier. Ce-ai văzut azi o să te ajute să înţelegi principiul subtil al ştiinţei.

Clémence a pufnit în râs:

— Hai, tu Corina, chiar crezi c-o să-l ajute?

— Da, Clémence, cred. Cât de cinică eşti. Nu toate suntem cinice ca tine.

— Băiete. Mai dă-mi o pâine.

Am luat o pâine din căruţ şi i-am întins-o. Clémence, care se aşezase pe podea, m-a apucat de mână.

— Hmm...

S-a uitat îndelung la antebraţul meu, mestecând dumicatul de pâine. A înghiţit şi a spus:

— Aoleu.

Sisi, Grete şi Agnes au venit mai aproape.

— Ce s-a întâmplat?

Clémence le-a zis să se uite bine la firele mele de păr, apoi la piele. Mi-au întors palma pe toate părţile, făcând ochii mari. Sisi şi-a dus o mână la gură. Corina şi Agnes s-au uitat una la alta timp de un minut.

— Profeţia, a zis Clémence.

Sisi a dat nervoasă din cap. În lumina becului care-i bătea în creştet am văzut cum i se ridică mai multe bucăţele de mătreaţă.

— Nu! Nu vreau să aud aşa ceva!

— Ba o să auzi. Profeţia. Uită-te la foliculi. Uită-te la polinaţie şi la crengătură.

— Refuz să cred. Refuz!

Clémence s-a ridicat în picioare şi a scuturat-o pe Sisi de umeri:

— Măi, nu fi nebună! Uite dovada. Dovada! E chiar în faţa ta!

— Nu e nimic în faţa mea! a continuat ea să dea din cap.

— Agnes, Grete... voi credeţi?

— Nu ştiu ce să zic, Clémence... Probabil e o coincidenţă. N-are cum să fie el.

— Dar tu, Corina?

— S-ar putea, s-ar putea... Dar nu... mi se pare prea de tot. Nu cred.

— Nu credeţi? Să vă fie ruşine! Băiete, hai cu mine să te verific.

M-a luat de mână şi m-a tras după ea. Înainte să iasă pe uşă, le-a strigat celorlalte:

— O să vedeţi că e cum zic eu! Profeţia se adevereşte!

Am intrat în următoarea încăpere. Era o hală largă, aflată în prelungirea cilindrului culcat care, ieşind din peretele primei săli, se continua în aceasta şi se oprea într-un disc turtit uriaş, plin de lumini, butoane şi alte instrumente strălucitoare. Un lichid slinos şi gălbui băltea din loc în loc pe podeaua de metal. Clémence a dat roată discului, atingând ba un comutator, ba un ecran, învârtind câte o valvă sau apăsând o manetă. În timpul ăsta, mi-a spus:

— Băiete, vezi chestia asta? Se numeşte terminal. E a treia parte din maşină. Mai e o parte care nu se vede şi care e sub pământ. Aia se numeşte matrice, dar nu ne interesează acum. Maşina asta e mai veche şi decât Cledu, şi decât Elisabeta Rakowicz. Merge de sute de ani şi nu s-a oprit. Vezi ce scrie aici? NEKO. Ştii ce înseamnă? Că e pentru pisici. Nouă ne trebuie un model NING. Poţi tu să ne aduci un model NING? Nu poţi. Le-au stricat pe toate aricii-de-sânge. Aşa că ne descurcăm cu ce avem. Tu nu ştii, dar pe vremuri lumea îşi băga aici pisicile moarte. Maşina le toca mărunt-mărunt, mai adăuga nişte oxie, nişte nutriu, nişte carbon, atât cât era cazul, şi la capătul

celălalt ieşea o pisică vie, mai bună şi mai frumoasă decât cea de la început. Îi dădea maşina mai multă minte, mai multă personalitate, mai multă blană, o făcea mai iubăreaţă, în sfârşit, tot ce-ţi puteai dori. Şi atunci s-au întâmplat izbiturile. Nu ştiu ce-au fost, nu mă întreba, ştiu doar c-au fost nişte izbituri şi din cauza lor s-au stricat lucrurile. Pe urmă au apărut aricii-de-sânge şi au început să strice şi ce nu se stricase. Extraordinară pacoste. Aşa că Elisabeta Rakowicz a pus mâna pe maşina asta şi a venit în Cledu. Din terminalul pe care-l vezi am apărut toţi. Şi burbaci, şi masculi, şi chirunţi, şi croace, şi fuscubrahi. Şi tot aici ne băgăm când murim, în afară de fuscubrahi, care nu mai pot fi copiaţi din cauza unei erori — n-o să intru în detalii. Un mic număr de fuscubrahi se înmulţesc prin diviziune, dar nu destui cât să refacă populaţia. Nenorociţii. Se poate zice că sunt pe cale de dispariţie. Militarele şi consilierele cred că au venit din alte maşini, nu mă întreba de unde, nu ştiu chiar tot. Şi pisicile pe care le-ai văzut afară mai apar din când în când din maşină, că, ţi-am zis, pentru pisici a fost făcută de la bun început. Dacă am fi avut un NING, altfel stătea treaba. Făceam încă zece oraşe. O sută. Repopulam. Aşa, trebuie să mulţumim Cledudiei că avem cel puţin maşina asta. Şi înţelegem doar o câtime din cum funcţionează. Ştii că nici măcar n-avem idee ce sursă de putere are? Dacă se opreşte mâine? Habar n-avem cum s-o pornim la loc, şi atunci chiar că s-a terminat tot. Cum o să ne mai înmulţim? Noi nu suntem nemuritoare, ca militarele şi consilierele. Fără maşină, o să murim în câţiva ani şi atunci or să rămână ele singure, să le mănânce aricii. Dar a existat o profeţie din vremurile de demult, o profeţie care spunea că, după multe procesări gemotice, din maşină o să apară un mascul, cel mai bun dintre toţi, care o să ştie să umble la butoane şi la circuite mai bine decât noi, şi acel mascul o să fie Mecanicul, şi el o

să ne ajute să ne îmbunătăţim, să ieşim din Cledu, să învingem aricii-de-sânge şi să ne întindem stăpânirea peste întreg pământul, aşa cum stă scris în Cartea Cledudiei!

— Tu eşti masculul acela! a spus Agnes cu o voce puternică.

Celelalte croace intraseră şi ele în sală.

— Da, a zis Clémence. Te aşteptam de atâta vreme. Iar acum rugăciunile noastre au fost ascultate. Aşteptarea s-a încheiat. Slavă Cledudiei!

S-a făcut linişte. În acea clipă, Corina, ţinându-se de burtă, a izbucnit într-un hohot de râs.

— Fir-ar a dracului, Corina! a făcut Clémence ridicând ochii în tavan. Măcar o dată poţi să te abţii?

— Scuze...

— Un minut mai trebuia... Un minut! Ce dracului e aşa de greu?

— Nu pot... nu pot... hahaaa...

— De fiecare dată strici faza. Ţi-am zis, dacă nu eşti în stare să te abţii du-te în altă cameră. Pe bune! De câte ori nu ţi-am zis?

— Hai, tu Clémence, e aşa amuzant... uite ce mutră are... a crezut tot...

— Eu îmi bag picioarele în ea de viaţă! Vă urăsc! a strigat Clémence şi a ieşit din încăpere trântind uşa.

Sisi şi Agnes începuseră şi ele să râdă.

— Stai calm, a spus Corina într-un târziu, după ce şi-a mai revenit. Ne plictisim aici ceva de groază. Când ne mai trimit câte un păpălău ca tine e mană cerească.

— Pe unul l-am prostit aşa de tare, că s-a dus să se bată singur cu aricii, a zis Agnes înecându-se şi tuşind. Vai, ce ne-am mai distrat!

Am zâmbit şi eu ca să le fac plăcere, pentru că mi-am dat seama că aceste lucrătoare erau diferite. Nu aveau în ochi ura şi brutalitatea unei croace de rând. În primul rând aveau o poziţie ierarhică foarte bună, după cum am aflat din

conversaţia pe care am avut-o, şi, ceea ce era foarte important, se bucurau de preţuirea Elisabetei Rakowicz. Toate cele de aici, inclusiv alte câteva zeci care lucrau la subsol, la matrice, proveneau din „litiere bune“ — mi-au tot repetat asta, n-am înţeles ce însemna. În orice caz, acestea cinci, care alcătuiau grupul de vârf, erau destul de prietenoase şi guralive şi aveau opinii despre o mulţime de lucruri. M-au întrebat de la ce atelier sunt, dar nu fiindcă erau interesate de pruţ, ci doar ca să-mi ceară părerea în legătură cu principiul subtil al ştiinţei. Am răspuns prudent că încă n-am reuşit să-l intuiesc, dar că sunt din zi în zi tot mai aproape. După Sisi, principiul subtil al ştiinţei era „un vector al progresului, cea mai bună armă în lupta cu adversităţile“. Corina habar n-avea ce e cu principiul, dar era convinsă că trebuie să însemne ceva important, altfel nu s-ar vorbi atât de el. Grete spunea că-i vine să vomite când aude de principiu, iar Agnes, care dădea aprobator din cap şi nu spunea nimic, părea să fie de acord cu oricine. Toate lucrurile astea şi le adresau una alteia, aşezate pe discul terminalului şi vorbind cu pasiune; totuşi, chiar dacă nu deschideam gura, nu mă simţeam ignorat. Dacă aş fi vrut să vorbesc, m-ar fi ascultat — eram sigur de asta. Hotărârea şi erudiţia cu care discutau despre maşină m-au făcut în cele din urmă să descriu ceea ce mă captiva şi pe mine: procesele creării pruţului. Am povestit despre cele trei tipuri de decartare, despre revelare şi despre combaterea riguroasă a coagulării, încercând să arăt că între activitatea unui modelator şi a lor nu există o mare diferenţă: noi, masculii din ateliere, dar şi ele, croacele de la maşină, avem o atitudine progresistă, întrucât ne perfecţionăm încontinuu arta, lăsând moştenire celor de după noi un vast corp de cunoştinţe, cunoştinţe ce sunt preluate de următoarele generaţii pentru a servi ca blocuri într-un edificiu niciodată complet. Principiul subtil al ştiinţei se

aplică şi într-un caz şi în celălalt, pentru că, la o privire mai atentă, slujim cu toţii aceluiaşi scop.

Au primit spusele mele cu o evidentă opoziţie. Corina a bombănit „mai bine îl băgam la maşină“, iar celelalte au oftat, zâmbind trist şi clătinând din cap. Iritată, Clémence mi-a explicat că vorbesc numai prostii şi că, deşi există o vagă apropiere între cele două domenii, e o aberaţie să susţin că masculii şi croacele fac acelaşi lucru. Ele, a spus Clémence, chiar fac ceva util şi greu, pe câtă vreme atelierele produc doar rahat cristalizat pentru bucuria privată a Elisabetei Rakowicz. Am protestat, spunând că pruţul nu e nici pe departe un rahat cristalizat, dar Clémence m-a întrerupt şi m-a pus să-i dau o „definiţie operativă“ a pruţului (aşa s-a exprimat). Hrănit de ideile lui Fritz, am răspuns că pruţul e, în ultimă instanţă, o îngheţare în loc şi în timp a unor factori de o mare complexitate, şi că sarcina modelatorului se opreşte acolo unde începe cea a spectatorului; spectatorul preia intenţiile modelatorului, astfel încât procesul gândirii nu încetează.

— E căcat! a ridicat vocea Clémence, făcând un gest nervos cu mâna. La nimic nu foloseşte!

Am simţit iar o întunecare trecându-mi peste faţă, ca un abur pe ochi.

— Nu e căcat! am strigat. Voi vorbiţi prostii! Răutăcioaselor! Proastelor! Habar n-aveţi!

M-am întors şi am luat-o la fugă. Croacele se ridicaseră. Nu credeam că vor să mă bată, dar n-am mai stat să aflu. Îmi era frică şi-mi părea foarte rău că mă comportasem aşa. Niciodată nu înjurasem o croacă. Mi-a venit apoi să plâng şi nu mă mai gândeam decât la un loc ferit unde să mă ghemuiesc, departe de oricine. A fost foarte suprinzător să descopăr că picioarele nu mă mai ascultă şi că trupul, încet-încet, se întoarce şi se apropie de croace. Cu umerii scuturaţi de sughiţuri de plâns, m-am aşezat pe pardoseală, înaintea lor.

Ele rămăseseră în picioare şi mă priveau cu satisfacţie.

— Programarea? am întrebat.

— Programarea, a răspuns Agnes.

DUPĂ UN TIMP, mi-au spus că sunt liber să plec. Am urcat dealul din apropiere şi m-am ghemuit în iarba înaltă. Mă înconjuraseră pisicile, dar nu mă deranjau. Gândurile îmi erau atât de puţine şi de modeste că nici nu mă mai oboseam cu ele. Am rupt un fir de iarbă şi m-am întins pe spate mestecându-l. Eram moale ca o saltea de puf, incapabil să pricep că eram programat, că existau acţiuni ale corpului meu pe care nu le puteam controla. Roger se agitase aşa de tare înainte de fabrică. Spunea că vrea să înţeleagă şi nu putea. Tocmai asta însemna programarea, să nu poţi înţelege, doar să execuţi. Dacă ar fi acceptat definiţia nu s-ar mai fi obosit cu tot spectacolul ridicol dinaintea Cledudiei. Nu-l acuzam deloc; ar fi putut să rămână la fel de demn pe parcurs. Pentru mine nu ar fi avut mare importanţă.

Croacele mai spuseseră ceva. Programarea implica docilitate şi servitute, dar esenţa manipulării gemotice era ca masculii să nu poată face sau tolera facerea de rău unei cledane. La rândul lor, cledanele nu puteau răni o militară sau o consilieră. În sfârşit, nimeni nu o putea răni pe Elisabeta Rakowicz. Această mărturisire a fost făcută în treacăt şi mi s-a părut evident că nu le plăcea să vorbească despre ele însele ca despre nişte posibile criminale cu inhibiţii. Au schimbat subiectul, analizând o linie de cod care le dădea bătăi de cap. Atunci am considerat că trebuie să plec.

După o oră în care am lenevit în iarbă, două pisici s-au apropiat şi au început să se joace cu firul pe care-l ţineam în gură. Le vedeam ochii mari fixându-mă fără nicio teamă. M-am întrebat dacă programarea mi-ar permite să atac o pisică. Ştiam că puteam să fiu agresiv cu scatoidele, burbacii şi masculii. Oare aici, în Cledu, cum funcţionau lucrurile? Am prins o pisică de gât şi am strâns-o. Animalul a gemut şi m-a zgâriat. Am strâns-o cât de tare am putut, până am simţit cum

oasele i se dislocă în pumnul meu. Pisica a scos limba, a holbat ochii şi s-a înmuiat. Mă zgâriase destul de rău în timpul ăsta şi sângeram deasupra încheieturii, dar măcar aflasem că, pe lângă masculi, agresivitatea mea se putea exercita şi faţă de pisici. În limite rezonabile, puteam presupune că programarea îmi permitea să fac orice, atâta vreme cât nu dăuna unei cledane.

Poate că se ascundea destul adevăr în povestea pe care mi-o spusese Clémence despre Elisabeta Rakowicz şi restaurarea prin maşină a unei lumi care pierise. Totul se potrivea, în mare, cu propriile mele observaţii despre Cledu. Pe de altă parte, croacele fiind extrem de viclene, n-ar fi fost imposibil să mă fi minţit. Istoria cu Mecanicul, de pildă, era o minciună crasă. Mai mult — şi m-am bucurat când am ajuns la întrebarea asta — de ce nu-mi aminteam nimic despre maşină dacă, aşa cum spuneau controloarele, ieşisem şi eu gata format din terminal? Cele mai vechi amintiri le aveam despre institutul de puericultură; înainte de asta nu se lega nimic în creierul meu. Explicaţia probabilă era că Trei Nouă, Trei Trei şi Roger fuseseră executaţi fiindcă greşiseră cumva, iar eu i-am însoţit ca să-mi fie învăţătură de minte. Cine putea şti?

Am aruncat pisica moartă în spate şi m-am ridicat. Am căscat şi mi-am întins braţele şi picioarele. Atunci am auzit un glas subţire rostind:

— Reproş.

M-am întors repede, dar nu era nimeni. Vocea se auzise chiar când eram cu gura deschisă şi trăgeam aer pe gură, în clipa în care huruitul din urechi acoperă majoritatea sunetelor. Poate fusese doar vântul şi mi se păruse. Era totuşi bine să mă asigur.

— Cine e acolo? am strigat.

Numai pisici în iarbă. Ochi curioşi uitându-se fix în ochii mei. Am fugit spre una albă care era

mai grasă decât celelalte şi am reuşit s-o prind de coadă, apoi am apucat-o cu o mână de ceafă.

— Vorbeşti? am întrebat. Cine a zis reproş? Tu ai zis?

Pisica mieuna şi dădea uşor din labe. Era destul de blândă. Am lovit-o în cap de câteva ori. În afară de faptul că şi-a lăsat urechile pe spate şi n-a mai scos un sunet, animalul n-a făcut nimic. Am prins-o iar de coadă, i-am făcut vânt de două ori şi am aruncat-o în faţă.

— Te-am auzit, să ştii! am strigat iar. Mai spune ceva dacă ai curaj!

La urma urmelor, trebuia să fi fost doar vântul. Am abandonat subiectul când am văzut nişte boabe roşii ascunse într-o tufă. Nu ştiam cum se numesc, dar păreau să fie apetisante. Aveau un fruct de un roşu aprins, lucios şi destul de mare. Gustul era foarte bun, chiar dacă seminţele îţi rămâneau între dinţi şi trebuia să te cureţi cu limba după ce înghiţeai pulpa cărnoasă. Aroma se amplifica dacă expiram pe nas. Mi-au dat lacrimile de atâta plăcere. Am mâncat toate fructele şi am căutat altă tufă, dar n-am mai găsit niciuna. Am hotărât că nu e cazul să-mi pară rău. Mă pregăteam să plec.

Am aruncat o ultimă privire spre fabrică şi atunci am văzut o creatură stranie îndepărtându-se de zidul căzut. Părea să fie îmbrăcată în nişte zdrenţe care îi fluturau. Foarte grăbită, creatura venea spre mine în zigzag, fornăind şi bombănind. La început am crezut că scoate doar sunete dezarticulate. Erau de fapt cuvinte. La baza dealului am putut să mă uit mai bine. Era un mascul, dar unul într-o stare atât de jalnică, încât mă întrebam dacă nu cumva o să se prăbuşească dintr-o clipă în alta, umed de parcă ieşise din apă şi plin de fâşii de piele care îi atârnau de pieptul gol şi de braţe. Nu erau, ca în cazul burbacului, pliuri care, în vremuri mai bune, acoperiseră o grăsime topită în timp, ci straturi mari de piele jupuită.

Totuşi, pielea rămasă nu era sângerândă. Masculul avea ochii închişi şi dădea din mâini în vreme ce înainta. Semăna cu un burbac, mai ales în privinţa felului în care îşi ţinea ochii închişi şi a buzelor răsfrânte. Balele îi curgeau. Avea şi ceva dintr-un fuscubrah: cuvintele rostite fără oprire. Nu mi-a fost frică, ba chiar l-am oprit când a vrut să treacă pe lângă mine. I-am spus:

— De ce eşti dezbrăcat şi ud?

— Ud din aşezarea 300 nutriu amplificare la institut! a strigat. Hamuri la institut! Game şi helixe la institut!

Avea o voce dogită, când groasă, când subţire.

— Vrei să mergi la institut? La institutul de puericultură?

— Da, la institut, eu când merg, merg.

A făcut un semn cu braţul, ca şi cum nimic nu l-ar fi putut opri din drumul lui.

— Te duc eu acolo.

— Nu. Eu la institut eu, oricum, servitutea, lasă...

M-a dat deoparte şi a înaintat împleticindu-se. Tot nu deschidea ochii. Probabil că ştia instinctiv unde e clădirea, pentru că se îndrepta în direcţia bună. L-am mai ajutat atunci când se împiedica sau când nimerea în vreo groapă. Era acoperit de aceeaşi mâzgă gălbuie din interiorul maşinii. Îl întâlnisem oare pe urmaşul lui Roger?

— Îl ştii pe Roger? i-am strigat.

— Roger, Roger. Acuma pentru cine. La institut. Atâta.

Nici nu semăna cu Roger, în afară de faptul că avea aproximativ aceeaşi constituţie fizică. Era solid construit, cu umerii laţi şi gâtul scurt. În rest, figura nu aducea nici pe departe cu el. Dacă avea acelaşi material gemotic şi acum fusese îmbunătăţit, nu puteam şti cum.

După câteva zeci de minute, adică atât cât a durat drumul de la maşină până la institut,

masculul s-a schimbat. Postura i s-a îndreptat, şi-a uscat trupul cu frunze, s-a curăţat de pieile moarte (pe care şi le-a înfăşurat în jurul coapselor), iar vorbele care înainte curgeau din el ca dintr-un vas găurit au devenit din ce în ce mai articulate, ajungând să se lege într-un discurs. Dacă în urmă cu câteva momente încă mai bălmăjea, acum spunea lucruri precum:

— Am plecare din terminal formarea este gata, multe coduri pentru comportament, dar nimic nu ia locul experienţei nemijlocite, motiv pentru care cursuri institut puericultură. În acelaşi timp, în virtutea faptului că. Vreau să spun în virtutea faptului că. Repet: în virtutea faptului că legăturile s-au format, mă declar funcţional, net superior individului care şi-a donat materialul gemotic, dar desigur voi uita chiar tot în câteva minute, întrucât mintea rulează doar programul de control, de aceea institutul de puericultură mă va hrăni cu noi şi indispensabile informaţii pentru a-mi lua locul alături de ceilalţi îngrijitori de burbaci, eu încrezător în posibilităţile deschise prin crearea mea, eu mascul superior, eu viitor păstrător al „Învăţăturilor către Masculi“ şi tot aşa. Cu bucurie mă îndrept.

Eram lângă clădirea institutului. În apropiere se aflau patru croace care se uitau cu nepăsare la mine şi la noul venit. Umbra unei coloscatoide călărite de o militară se întrezărea în spatele unei clădiri. Nu voiam să intru în institut. Nici nu părea să fie nevoie. Masculul a intrat singur.

— Cum te cheamă? am strigat după el.

Nu mi-a răspuns. Nu ştiu de ce, dar mi s-a făcut un pic ruşine că întrebasem asta.

Cancelaria Elisabetei Rakowicz
Comentariu asupra Pruţului Generălesei Famke Zibeliade Fisher. Redactat azi, Simbo 2,
în Sala Lucioasă, de însăşi Elisabeta Rakowicz

ÎN ULTIMUL TIMP, nenorocirile mele par să nu aibă sfârşit. De ce m-ar încălzi cu ceva pruţurile pe care le primesc în fiecare săptămână? De ce m-ar mângâia frumuseţea şi candoarea lor? Palide flăcărui ce ard zadarnic în cavernele inimii mele... Mă simt goală, imensă, nesfârşită. Pe podeaua acestei catedrale reci sclipesc, abia pâlpâind, fărâme de viaţă, întruchipări ale gloriei creatoare: pruţuri din atelierele militarelor. Şi eu mă amăgesc iar, uitând pentru câteva clipe de durerile ce se abat asupra mea fără răgaz; mă pierd în contemplare şi mă îmbăt cu formele lor. Dar imediat ce părăsesc micul tărâm al beatitudinii mă reîntorc la blestematul de cinism care mi-a servit atât de bine în trecut şi văd că, într-adevăr, sunt rea. Nestatornică. Blestemată. Oribilă. Nu merit iubirea nimănui.

Olga, cea pe care o chinui şi o înjosesc atât, a făcut un lucru necugetat. Nu ştiu dacă l-a făcut din cauza mea! Şi nu mai pot s-o întreb! Vai, cum tremur scriind aceste lucruri! Aş vrea să-i revăd chipul în cadrul uşii, buzele ei blânde pe care şi le umezeşte cu limba în timp ce se gândeşte cum să mă aducă în simţiri. De multe ori, dimineaţa, mă trezesc fără ca ea să ştie şi o privesc printre gene. Îi văd teama că ar putea să-mi provoace neplăcere, o văd încercând să mă atingă cu un fulg, cu o ţesătură moale sau doar depunând tava cu mâncare, astfel încât aroma ei să mă smulgă din somn. Ea nu ştie c-o urmăresc! Şi s-ar putea să nu mai ştie niciodată! Vreau să-i spun asta! Vreau s-o revăd!

A cotrobăit printr-un sertar din cămară şi a găsit o pungă cu medicamente vechi. Nici nu ştiu de ce le ţineam acolo. Ba ştiu. Făceau parte dintr-un lot de antichităţi pe care voiam să le dau croacelor de la maşină, ca să le studieze ştiinţific. Mai aveam nişte tricouri vechi şi putrede, o pungă de nasturi şi nişte tuburi cu pastă de dinţi solidificată. Olga a dat buzna şi a înghiţit toate medicamentele. Înainte să intre în comă, când începuse să se simtă foarte rău, spunea că a făcut-o crezând că sunt bomboane, apoi şi-a cerut scuze că mi-a umblat prin lucruri. DECI EU NU SUPORT MINCINOASELE ŞI MAI RĂU CA MINCINOASELE NU SUPORT SINUCIGAŞELE! Şi să-mi facă mie aşa ceva! Mie, care am ridicat-o la rangul de secretară asistentă! Pot să-mi găsesc imediat o alta ca ea, dacă e cazul. Să nu creadă că nu pot! Acum stă ca proasta în comă şi se învârt croacele în jurul ei şi clatină din cap, şi ce altceva pot să facă şi ele? Se uită la corpul divin şi palid care se împuţinează în aşternut pe zi ce trece şi ce fac? Nimic! Habar n-au! Îmi beau mie băutura şi-mi mănâncă mâncarea. Poate nici n-ar trebui să le mai hrănesc, nu numai pentru că nu fac nimic, ci şi ca să-i dau Olgăi o lecţie: dacă te-ai săturat de regenerare şi vrei să te sinucizi, fă-o cum trebuie, nu cu lucrurile mele! Bagă-ţi o lamă în gât. Aruncă-te de la etaj. Nu intra în comă şi nu te aştepta să chem şi să hrănesc croace care să te îngrijească, ingrată mică, nenorocito, târâtură ce eşti!

Să nu mă pierd cu firea. Cinismul, cinismul, unde e cinismul meu?

Dar dacă n-a vrut să se sinucidă? De altfel, nici nu cred c-ar fi putut... Chiar aşa, oare am uitat? Am anihilat tendinţele suicidare de mult, cel puţin teoretic; ar trebui să le întreb pe croacele de la maşină dacă mai suntem capabile... Poate că totuşi Olga spune adevărul şi a fost un accident... Adică ce, m-a minţit ea vreodată? Da, m-a minţit

când avea dureri menstruale, dar asta nu se pune, o făcea din delicateţe. Însă dacă e adevărat că acum a încercat să-şi curme zilele, atunci n-a făcut-o din delicateţe, ci din ură. Numai ca să-mi facă mie rău.

Dar nici că-mi pasă. Pot să trăiesc şi fără ea. Munca. Să muncim. Exact. Să mă uit dacă au venit ceva pruţuri. Să fac o cronică.

M-am dus în Sala Lucioasă, dar acolo nu era niciun pruţ. Am întrebat-o pe Alina dacă s-a prezentat cineva cu vreunul, mi-a răspuns că nu. Avea ochii umflaţi de somn. Nesimţita doarme în post. Am urlat să-şi mişte fundul ăla plat care nu seamănă nici pe departe cu al Olgăi şi să verifice dacă nu aşteaptă cineva în curte. Am dat s-o şi plesnesc, numai că era deja prea departe şi mâna mea a atins doar aerul. După un minut s-a întors bâlbâindu-se. A reuşit să zică:

— A venit cineva... adică a lăsat pruţ... dar mă tem să nu fie... o glumă proastă, zău aşa... au adus... poate un atentat, nu ştiu...

Am dat-o la o parte şi am ieşit din incintă. În mijlocul esplanadei se târa un pruţ pe jumătate viu. Multe filamente nu se cristalizaseră şi-şi păstraseră elasticitatea şi culoarea purpurie. Cel puţin zece capete fuseseră menţinute în stare pură. Micile guri împodobite cu dinţi se căscau spre mine şi emiteau scheunături jalnice, care te umpleau de milă şi de scârbă. Creatura lăsa după ea o dâră alburie, ca a unui melc. Oroarea şi fascinaţia au fost prea puternice ca să mă întorc în casă. Am îngenuncheat înaintea pruţului viu şi am aşteptat să ajungă la mine. Asta i-a luat în câteva minute, timp în care Alina se dădea de ceasul morţii în spatele meu. Se plimba de colo-colo, plângea şi nu mai ştia ce să facă.

— Taci din gură, i-am zis. Un sunet nu mai vreau să aud.

Cred că mi-a fost recunoscătoare. Respiraţia i s-a potolit şi a încremenit în urma mea.

Am înregistrat cu precizie scheunăturile capetelor care se pregăteau să moară. Semănau cu şuieratul ascuţit pe care-l scoate Olga când imită păsările. Un „ş“ gros şi prelung, care urcă din ce în ce mai mult, până se subţiază şi se transformă într-un „i“ care zgârie urechea. Nu mi-a scăpat faptul că era pus pe beton, departe de orice sursă de apă din grădină, ceea ce excludea ipoteza unui atentat; în orice caz, chiar dacă ar fi fost o mlaştină prin apropiere, şansele ca pruţul să se transforme într-un arici-de-sânge erau practic inexistente, fiindcă n-ar fi trăit mult cu atâtea capete tăiate. Când, cu ultimele puteri, a ajuns lângă genunchii mei, am descoperit un bileţel înfipt într-unul din filamentele cristalizate: „Nu sunt de pripas, ci provin din atelierul generălesei Famke Zibeliade Fisher. Multă osteneală s-a dat pentru mine. Reprezint un demers artistic bine asumat. Lumea Veche e titlul meu“.

Am început să mă plimb în sus şi-n jos pe esplanadă. Ce demers artistic asumat îşi permitea să mă expună pe mine unor asemenea stări josnice? Şi în ce scop? Pruţul acesta chinuit, umbra a ceea ce ar fi trebuit să fie orice pruţ, îşi afirma statutul răpciugos şi nu se ruşina de el. Era o schiţă, un crochiu al unei opere viitoare, dar era mai mult decât atât. Lucrătorii din atelier l-au îngrijit, riscând să fie muşcaţi, cristalizându-i o parte din capete şi acordând libertate celorlalte. Ce cuvânt, libertate. Doar cu sarcasm se poate vorbi de libertate în cazul acestei nefericite creaturi, această proto-operă de artă... şi totuşi... De ce mă pune pe gânduri atât? Mintea îmi zboară la conceptul de libertate (înţeleasă ca absenţă a constrângerii şi, în acelaşi timp, ca teritoriu al combinaţiilor infinite) ce se opune necesităţii şi predictibilităţii, deşi, bineînţeles, nu reuşeşte să le eludeze pe de-a întregul. Oare despre asta a fost vorba în acest pruţ? E şi mai complex decât cel al generălesei Tonga, din Paté 7, care mi-a dat dureri

de cap... Uite ce gânduri vijelioase îmi provoacă şi cel de azi. Libertate versus necesitate. Ce e libertatea? Ce e necesitatea? Ce lucruri complexe!

Mai e vorba, evident, şi de cruzime, dar o cruzime care nu se dă în lături de la nimic ca să sondeze frumuseţea. Căci da, recunosc, e un pruţ frumos, iar asta mă face complice. Aşa cum s-a oprit înaintea mea, cu capetele încremenite în aer, jupuit, însângerat şi împins către o moarte lentă — nu e oare o metaforă a lucrurilor vii? Ba da. Oricât ne-ar plăcea să credem altfel, chiar şi noi, cledanele superioare, riscăm uneori să murim (sărmana Olga; mă zguduie plânsul când scriu asta; foaia e plină de lacrimi). Dar nu mai e pruţul acesta şi o metaforă a suferinţei din lume? Ba este. Ce metaforă cutremurătoare! Vedem cât de mare e chinul fiinţelor de pe lume şi ne emoţionăm. Ele se duc, noi rămânem! Şi nimic nu le poate înlocui! Dar dacă o să ne ducem şi noi? Din maşină nu mai ies cledane. Suntem oare toate condamnate, mai devreme sau mai târziu, cu toată nemurirea noastră, la extincţie? Păţim un accident, murim şi gata. Sau ne mănâncă aricii. Aşa cum frumuseţea inerentă acestui pruţ n-a putut fi păstrată pentru vecie, nu cumva societatea noastră o să se destrame ca un vis? Fără margini e supărarea mea.

Dincolo de orice: pe cuvântul meu că dacă Olga moare o să fac ceva urât. Toate melancholiile, toate nemulţumirile, toată munca în zadar, toate furiile înghesuite în mine o să iasă prin creierul ăsta ca printr-un orificiu foarte îngust şi atunci o să mă ascut cum nu m-am ascuţit niciodată. Ura va fi raza cu care voi tăia tot. Nimic nu-mi va sta în cale. Nu e loc în acest oraş pe care să nu-l fi privit de o mie de ori şi pe care să nu-l fi mângâiat cu gânduri înţelegătoare şi pline de milă (căci am avut milă, mai demult). Am peticit şi am construit şi am făcut atât cât mi-a stat în puteri. Dar dacă Olga moare, gata. Dau totul peste cap. Apa va fi piatră. Piatra va fi foc. N-o să mai

rămână decât aricii-de-sânge, care se vor hrăni cu maţele voastre, cledanelor, sănătoaselor, nemuritoarelor, mi-e scârbă de voi.

Trebuie să mă plimb pe esplanadă şi să mă gândesc, să mă gândesc, să ţin ochii în pământ şi să nu mă uit la clădirile din depărtare, la copacii care au crescut printre ziduri, la ferestrele sparte sau la acoperişurile căzute şi lăsate în paragină. Paragina e ceva frumos, totul e să fie natural. Acum mă doare stomacul când rostesc cuvântul. Naturalul e un concept pe care îl înţeleg doar eu. Ele nu-l înţeleg. Nu. Nu trebuia să primesc acest pruţ, se redeşteaptă în mine prea multe lucruri. Ce ştie generăleasa Famke despre moarte şi distrugere? „Lumea veche“, a scris ea. Le-am protejat până acum de aricii-de-sânge, şi oricum ele n-au văzut nimic din marea pierdere. Pentru ele e doar un joc. Sunt atât de frumoase în suferinţele astea moi... ele cer modelatorilor pruţuri care să reprezinte durerea unei lumi pe care n-au cunoscut-o. „Lumea veche“... Am crescut-o în tuburi pe Famke, apoi în cuvă, apoi în rezervor şi a ieşit matură şi completă, cu carnea tare, lucioasă, cu priviri inteligente, vesele şi curioase. Am iubit-o atât de mult. Mă uitam la ea cum ţine capul într-o parte, o ascultam vorbind despre suferinţă şi observam că se ruşinează atunci când, din cauza excesului de cuvinte, între buze îi pocneau mici băşicuţe de salivă. Era atât de puţin convinsă de propria ei revoltă încât conştientizarea picăturii ce i se revărsa pe bărbie era suficientă să-i abată gândul şi s-o facă să zâmbească. Avea ambiţia ca, prin pruţurile ei, să ajung s-o apreciez mai mult decât pe oricare altă militară sau consilieră, fiindcă ea „simte tenebrele cum nu le simte nimeni altcineva“. Tocmai ea, pe care am instalat-o în apartamentul de la Flaya, unde am avut grijă ca mobilierul să fie cât mai lucios, iar saltelele cât mai moi, unde liftul cu mâncare îi ajungea până la

uşă şi unde croacele îi îndeplineau fiecare comandă — tocmai ea simţea tenebrele.

Căutarea frumuseţii, altă ficţiune... Am creat Cledudia ca să avem un model inspiraţional, să glorificăm frumosul şi să scuipăm pe urât. Era singura posibilitate. Iar Famke şi celelalte sunt atât de frumoase... şi eu sunt... şi totuşi proporţiile şi cărnurile nu reuşesc să adoarmă ura... De fapt, nu. Eu sunt responsabilă de existenţa lor. O chem pe Alina să-mi aducă o oglindă. Chipul acesta nu e chipul meu. Aveam un ten imperfect, gras şi chiar mâncat de vărsat în dreptul gurii. Lunete pe ochi. Lentile. Nu, nu se numeau aşa. Erau nişte lentile prinse în rame de metal, mă ajutau să văd, ochii mei nu erau buni. Dar ce făceam cu ei? Cu ochii. Cu mâinile astea... Desenam siluete. Da, desenam pe hârtii, cu creioane colorate, nişte fiinţe diafane pe care le îmbrăcam în ţesături. Apoi mă uitam bine pe hârtii, ţineam minte, făceam hainele în realitate, fetele veneau şi eu le îmbrăcam şi ele defilau... Stăteam în spate, în întuneric. Îmi doream să fiu în locul lor. Pe mine hainele nu stăteau aşa frumos, aveam picioare scurte... Nu, nu vreau să-mi mai aduc aminte. Am făcut bine ce am făcut când am ieşit de sub dărâmături şi am găsit maşina aia în stare bună. Nu asta de acum, ci aia de demult. Era vital să devin nemuritoare, altfel n-aveam cum să reconstruiesc tot. M-am simţit vinovată pe urmă, când am ieşit din terminal, pentru că, tremurând de frig şi privindu-mi picioarele strâmbe şi ude, am înţeles că nemurirea nu e de ajuns dacă ai un corp urât. Aşa că mi l-am schimbat. Cât a durat? Puţin, o jumătate de zi. Deşi am râs şi am vorbit destul de mult cu pereţii — la o adică ce nevoie am să fiu frumoasă când nu e nimeni în jur ca să mă vadă — mi-am zis că trebuie să-mi ridic nişte standarde cât mai înalte *tocmai* din cauza asta, *tocmai* pentru că nu e nimeni în jur. Nu puteam să rămân o fiinţă murdară şi nenorocită, cărând după ea păcatele

celor dinainte. Am folosit toţi parametrii la capacitate maximă. Când a terminat cu mine, maşina a fost secată de toate resursele şi n-a mai putut fi folosită. A trebuit să caut mereu alte şi alte maşini funcţionale ca să creez cledanele. O cledană — o maşină — o fiinţă unică şi perfectă. Pe urmă n-au mai fost maşini şi am făcut croacele în maşinile pentru pisici. Ce eroare. De aceea, supravieţuirea e doar o parte a soluţiei. Le-am spus mereu: să aibă stil, să nu piardă din vedere că trebuie să ne ridicăm din mocirlă şi că, dacă cineva se trezeşte să urle că suntem în mocirlă, noi să nu ne deprimăm din cauza asta, căci un lucru e incontestabil: suntem cele mai frumoase fiinţe care au trăit vreodată, iar eu, cea mai frumoasă dintre toate, sunt creatoarea lor.

Gata. Mi-am uscat ochii. Încă ceva înainte de cronica de pruţ: reprimarea salvării în trecut. Asta e piatra de temelie.

Le-am făcut în aşa fel încât să nu-şi pună problema trecutului; de altfel n-au avut copilărie, apărând din maşină mai mult sau mai puţin complete, ca un amalgam în care trebuie doar să pui apă ca să faci o băutură vitaminizată. Când spun „reprimarea salvării în trecut“ mă refer doar la mine. Am muncit cu succes la stingerea propriilor mele amintiri, mai ales pentru că noua specie creată — şi restul de subspecii — au o valoare esenţialmente estetică. Acest lucru e bun întrucât, aşa cum am conchis eu mai demult, tradiţia se cuvine dinamitată. Pe de altă parte, nu mai era nimeni cu care să dialoghez ca să pot păstra ceva din tradiţiile lumii defuncte şi nici nu eram suficient de deşteaptă, la vremea aceea, ca să ştiu ce să păstrez şi ce să dau deoparte. A trebuit să creez o lume unică din pusee emoţionale unice. Mă mândresc cu asta.

Cât am scris.

De la balustrada mea văd bulevardul principal. Oraşul e cufundat în pâclă, deşi se

apropie prânzul. Se aude un uruit îndepărtat. Pe lângă blocurile vopsite într-o combinaţie murdară de alb cu un oranj de culoarea pielii, verdele plantelor devine pământiu şi dă o senzaţie de greutate şi de oboseală. Am mai vopsit blocurile din când în când, dar după câţiva ani se decolorau la loc, aşa că am efectuat o schimbare curajoasă de paradigmă şi am decis că, decât să refac spaţiul înconjurător, mai bine să generez o modificare lăuntrică în percepţia asupra frumuseţii. Acum imaginea acestor blocuri şi case vechi are pentru mine rezonanţe mult mai puternice, îndemnând la melancholie şi stârnind sufletul către o stare de amărăciune mândră şi continuă.

Nu vreau să mai scriu. Moarte.

Dare de seamă publică privind starea de sănătate a
Olgăi Bodnarenco. Simbo 3. Redactată de Alina Stoica

AZI, LA ORELE 14:32, s-a trezit din comă şi, spre mirarea tuturor, a avut suficientă putere să vorbească. Croaca infirmieră s-a aşezat pe marginea patului şi i-a spus să se pregătească sufleteşte, căci o aşteaptă o convalescenţă lungă şi dificilă; fireşte, a adăugat, nu e exclus să aibă parte, aşa cum s-au mai văzut cazuri, de o convalescenţă mai degrabă scurtă şi uşoară, întru totul suportabilă şi chiar plăcută; în orice caz, e bine ca lucrurile să nu fie precipitate prin speranţe inutile.

Infirmiera era urâtă. Avea o mulţime de coşuri pe faţă. Nările largi îi tremurau din când în când. Olga a suspinat, întrebându-mă pe mine şi pe locotenenta Carmen Perez care a fost reacţia Elisabetei când ea, Olga, s-a intoxicat cu pastile. Croaca a oftat din greu (demonstrativ aş putea spune) şi, dând din mână, a răspuns pe un ton tărăgănat că intoxicaţia e doar o parte a problemei, dar că, slavă Cledudiei, Olga se află pe mâini competente; în calitatea sa de infirmieră-şefă a tratat cu succes numeroase cazuri de fracturi, răceli, urticarii şi tendinite; nu se sperie ea de o intoxicaţie. A asigurat-o că e pe calea cea bună fiindcă a ieşit cu succes din comă; totuşi, acum urmează o perioadă delicată. A subliniat că e important să-şi încălzească în permanenţă picioarele şi i-a îndreptat atenţia spre radiatorul aflat la capătul patului. Dacă se auzea un bâzâit, pacienta putea fi liniştită — era din cauza radiatorului, care avea să funcţioneze fără oprire zi şi noapte. A spus că echipa de croace infirmiere „Biruinţa Cărnii“ (alcătuită la repezeală din opt croace detaşate temporar de la maşină) se află în camera de alături, monitorizându-i starea.

Lucrătoarele, mai spunea croaca, sunt pregătite în orice secundă să intervină cu termometre, prişniţe, ceaiuri şi seringi hipodermice cu tiopental de nutriu. Dar n-o să fie cazul, pentru că pacienta e puternică şi, în cazul în care nu intră iar în comă, o să se facă bine. Aceste ultime cuvinte le-a rostit bătându-i uşor palma cu degetele.

— Dar Elisabeta? Unde e Elisabeta? a întrebat Olga înghiţind cu greu. Ochii i se rostogoleau.

Încrucişând braţele şi schimbându-şi poziţia, croaca a spus că „Biruinţa Cărnii“ s-a format din ordinul expres al Elisabetei Rakowicz şi că asemenea cazuri tulburi, cu toate dificultăţile pe care le implică, nu sunt neapărat de competenţa unei echipe detaşate de la maşină. Corecta funcţionare a maşinii reprezintă un scop important pentru întreaga populaţie din Cledu şi, fără îndoială, orice resursă care nu se alocă studiului ferm, experimentării perpetue, găsirii de răspunsuri la problemele urgente ale maşinii poate fi calificată drept o infamie; pe de altă parte, croacele n-ar mai fi croace dacă n-ar ajuta o consilieră sau militară aflată în necaz. Conflictul dintre datorie şi pasiune purtat în mintea croacelor de la „Biruinţa Cărnii“ e de-a dreptul fulminant şi produce, dacă e permisă sintagma, un fel de beţie a sănătăţii. Infirmiera-şefă abia îşi poate exprima încântarea, fericirea, uşurarea de a-şi vedea pacienta ieşind din comă. În acelaşi timp, ea atrage atenţia asupra stilului sobru şi oficial al propriei sale vorbiri. Exprimarea austeră se află, continuă ea, la polul opus faţă de starea sufletească — iată o ilustrare practică a sfâşierii interioare experimentate de croacele infirmiere.

La 14:30, cu o mişcare neaşteptată, croaca a strâns-o la piept pe Olga, i-a luat pulsul şi a ieşit. Olga a tuşit de trei ori, fără spută.

A venit rândul meu să-i fac urări de bine şi să-i transmit un mesaj pe care l-am prezentat ca fiind

trimis personal de Elisabeta Rakowicz. Evident că minţeam, neavând un asemenea mandat. Am folosit cuvinte în stilul Elisabetei Rakowicz, spunând că, din cauza unor afaceri urgente, aceasta nu poate să sosească imediat, dar că va veni ceva mai încolo. Drăgălaşa ei de Olga ar face bine să se însănătoşească până atunci, fiindcă există multe cronici de pruţ care aşteaptă să fie copiate şi tehnoredactate. Am observat că nu mă crede şi am improvizat: în timp ce-i şopteam misterios că Elisabeta Rakowicz îi trimite un sărut pe urechiuşa dreaptă, acolo unde-i place ei mai mult, am întrebat-o dacă îmi permite s-o sărut, evident din partea Elisabetei. Ea a refuzat. Totuşi, se vedea că e mulţumită, întrucât roşeaţa îi revenise în obraji.

La 14:42, locotenenta Carmen Perez a încercat s-o hrănească cu un borş de peşte, dar Olga n-a fost capabilă să înghită. Începuse să plângă şi întreba mereu „Unde e Elisabeta, unde e Elisabeta?“.

La 15:01, am părăsit împreună cu locotenenta aripa sanitară a edificiului şi ne-am deplasat la Elisabeta Rakowicz pentru a-i solicita prezenţa la căpătâiul bolnavei. Elisabeta Rakowicz se afla în plin proces evaluativ al unui pruţ, iar întreruperea noastră i-a cauzat o uriaşă neplăcere, drept pentru care a azvârlit cu pruţul în noi. Ne-am aplecat instinctiv şi pruţul s-a spart în perete. Dacă am fi putut să stăm drepte, primind obiectul dispreţului Elisabetei Rakowicz, am fi făcut-o fără ezitare. Ne-am cerut scuze.

Înainte să ieşim i-am repetat rugămintea de a zăbovi puţin în aripa sanitară, unde să-i acorde doar câteva clipe bolnavei. Elisabeta Rakowicz ne-a ordonat să-i comunicăm Olgăi că e o proastă şi o fandosită şi că nu-i pasă dacă trăieşte sau moare. Dacă ar fi după ea, ar prefera ca Olga să crape ca o scatoidă. De altfel, numai buna-cuviinţă o împiedică să dea buzna în cameră, să-i rupă ea însăşi gâtul şi să-i scuipe hoitul. A numit-o

sinucigaşă împuţită şi a mai utilizat termeni al căror sens ne-a scăpat, precum „maimuţă“, „scroafă“ şi „căţea“.

La 15:05, când ne-am întors în aripa sanitară, Olga nu mai respira. Aşa o găsiseră croacele infirmiere, care spuneau că nu mai e nimic de făcut şi ridicau din umeri. Locotenenta Carmen Perez s-a întrebat dacă nu exista o legătură între moartea ei şi faptul că distanţa dintre această încăpere şi apartamentul Elisabetei, care urlase din toţi rărunchii, era de numai douăzeci de metri. Am întărit bănuiala locotenentei observând că uşa era deschisă şi că, după cum se ştie, podeaua şi pereţii de marmură conduc foarte bine sunetul.

Timpul decesului a fost stabilit aşadar între 15:02 şi 15:05.

NOTE DE RĂZBOI

Nota nr. 1

Scrisă azi, Simbo 4

ÎN PRIMUL RÂND: mă aştept să tehnoredactaţi şi să afişaţi aceste însemnări în locurile publice unde lipeaţi şi cronicile de pruţ. O să vi le trimit pe neaşteptate printr-o scatoidă-mesager, dar o să vi le trimit. Cledanele să le citească şi să-mi înţeleagă motivaţia. Cledanele să se căiască pentru ce mi-au făcut, să se tânguie şi să-şi tragă palme pe măsură ce-şi vor da seama de nedreptatea săvârşită mie, unei fiinţe care nu a avut alt păcat decât acela că, din iubire, le-a dat viaţă.

În al doilea rând, un răget de durere spre înălţimile golaşe: Olga a murit. S-a zbătut în ghearele bolii şi ar fi putut să scape dacă voi, cledanelor, aţi fi studiat temeinic ştiinţa maşinii şi, implicit, cea a medicinii. În loc să lucraţi cu tehnologie avansată, i-aţi dat prişniţe, borş şi sirop de zmeură. Habar n-aveţi! Eu nu pot să le fac pe toate. Nu e destul că v-am programat şi v-am scos din maşină? Într-o vreme, învăţasem medicina avansată, dar zeci de ani a trebuit să mă ocup de probleme administrative şi militare (şi câte n-au fost!), iar cunoştinţele mele s-au erodat. V-am zis: studiaţi, căutaţi, descoperiţi, puneţi mâna şi reconstruiţi. Unele dintre voi să aibă grijă de oraş şi să respingă atacurile aricilor, altele să studieze ştiinţele frumoase, altele să arate aplecare către ştiinţele exacte. Să progresăm! Nu v-am zis aşa? Ba v-am zis! Şi aţi progresat? Vai de capul şi de zilele voastre!

Ce să mai zic de masculi, fuscubrahi şi burbaci... Dezamăgiri peste dezamăgiri. Eu am făcut tot ce puteam să fac. Dar trebuia să mă ajutaţi şi voi, nu să mă lăsaţi singură şi să staţi cu mâinile în sân. Dacă v-aţi fi încordat minţile şi aţi fi stat toate grămadă pe maşină aţi fi putut descifra imediat înmulţirea sexuată sau cum să construiţi o maşină mai bună. Nu aşa, să fiţi dezinteresate! V-

am zis de atâtea ori — mai că nu v-am implorat: avem o şansă extraordinară! Noi, cu entuziasm şi creativitate, putem cuceri întreg pământul. Singurele oprelişti sunt inerţia şi nişte amărâţi de arici-de-sânge pe care suntem capabile să-i ţinem sub control dacă ne coordonăm expediţiile de coloscatoide. Să nu mai zic de expediţiile astea: pleacă o escadrilă la un exerciţiu tactic şi jumătate din militare se rătăcesc pe drum; le vezi cum se întorc după trei zile, chicotind şi dându-şi coate. Nu se poate aşa o incompetenţă! La centrul de relee, unde în permanenţă trebuie să fie cineva ca să monitorizeze semnalele trimise de burbaci, se doarme! Am fost ieri şi am găsit-o în faţa intrării pe locotenenta Magda: era prăbuşită într-un hamac, cu o sticlă goală alături. Am vrut să răsucesc plasa şi s-o prăvălesc în balta de lângă copaci, unde am impresia că urinase, dar am preferat să nu mă înjosesc în halul ăsta. Am lăsat-o să doarmă în nesimţirea ei. Locotenento: RUŞINE!

Mi-a rămas doar suferinţa. Voi nu mă iubiţi. Olga mă iubea. Cum îmi mai aduc aminte de promptitudinea cu care îmi îndeplinea fiecare capriciu, oricât de extravagant ar fi fost... Ce chin pe mine. Olga, Olga, ai murit, dar nu ăsta e cel mai cumplit lucru. Să-l spunem! Să nu ne ascundem după deget: nenorocitele astea te-au omorât! Cledanelor! Sunteţi condiţionate gemotic să vă ajutaţi când aveţi probleme, dar dacă asta e tot ce puteţi, atunci Cledudia să vă păzească, sunteţi pierdute. Condiţionarea nu funcţionează pentru lene, că n-am vrut să creez o rasă de sclave, ci de cledane responsabile, libere şi dârze. Lenea o să vă omoare. Mă gândeam c-o să aveţi bunul-simţ să vă vedeţi singure de treabă. Totuşi, incompetenţa şi delăsarea îşi întind tentaculele lor ucigătoare dincolo de orice bune intenţii. Mare greşeală am făcut că v-am lăsat libertate de alegere! Mi-aţi răpit bijuteria! Destul!

Aceasta e o declaraţie de război. De azi, să mă consideraţi duşmana voastră. O să mă ascund şi o să concertez din umbră atacuri năprasnice împotriva mizerabilei voastre societăţi, precum şi acţiuni de gherilă, vandalism şi sabotaj. Nu vreau să vă deranjez rutina, vreau să vă omor efectiv. Poate c-o să dau drumul aricilor-de-sânge în oraş, să văd atunci cum o să mai dormiţi în hamace. Aţi încăleca pe coloscatoide şi aţi porni la luptă sau v-aţi ascunde în beciuri şi apartamente, lăsând fuscubrahii şi coloscatoidele să se descurce cu invazia? Ia să vedem: aveţi un dram de demnitate în voi?

Destul cu vorbăria. Prima acţiune disruptivă va avea loc mâine la ora patru dimineaţa, sau poate că nu la ora patru, ba poate că nici nu va avea loc mâine. Un dispozitiv artizanal va exploda la pescărie, la centrala electrică sau în altă zonă confidenţială din oraş, ucigând şi rănind multe cledane. În esenţă, va provoca derută şi suferinţă. Ordon specialistei în explozibili, doamna Tella, să-mi confecţioneze de urgenţă dispozitivul artizanal care să nu fie nici voluminos, dar nici prea mic, şi să-l depună în Piaţa Flaya mâine la miezul nopţii, apoi să se retragă cu spatele. Bineînţeles, mă aştept să fie dezactivat şi să primesc o listă cu instrucţiunile de folosire.

Acest mesaj parvine printr-un inel legat de piciorul unei mici scatoide. Să-i daţi drumul ca să se poată întoarce la mine, pentru că trebuie să mai transmit mesaje. Răspundeţi punând afişe prin oraş, ca să vă crească ruşinea.

Elisabeta Rakowicz.

Răspuns la Nota nr. 1
Scrisă de Seniorie, azi, Simbo 5

SCUMPĂ ELISABETA RAKOWICZ,

Decizia de a ne întoarce spatele e una surprinzătoare şi dureroasă. Aşa cum ai prevăzut, imediat ce ai plecat am început să ne tânguim. După ce ne-am mai venit în fire, am convocat Senioria într-o şedinţă extraordinară. Timp de câteva ceasuri am încercat să găsim cea mai potrivită metaforă pentru a ne descrie şocul, iar în cele din urmă am convenit că surpriza şi uimirea noastră pot fi asemănate unui cap tăiat de un satâr. Metafora lucrează pe mai multe planuri. În primul rând, e o imagine şocantă, căci şocate suntem şi noi. Pe urmă noi, cledanele, reprezentăm capul; până de curând eram ca orice cap: sănătoase, lipsite de griji şi trăncănitoare. Satârul reprezintă decizia ta, care e atât de neaşteptată, încât ne retează orice muşchi sau ligament şi uite că dintr-odată ne descoperim separate de corp. Cine putea să-şi imagineze una ca asta? Dar mai există un plan al metaforei. Dacă schimbăm punctul de vedere, capul eşti tu, iar noi corpul. Ce părere ai de acest lucru? Doamna Minuzin-Ştrassky a dus chiar metafora într-o nouă direcţie, lucru pe care l-am aprobat cu entuziasm reţinut. Ne regăsim, spunea doamna Minuzin-Ştrassky, precum o scatoidă sacrificată, ţopăind şi împroşcând sânge peste tot. Nu ne mai aşteaptă decât repausul, atunci când se vor isprăvi jalnicele resurse ale unui corp deja mort.

Însă, de parcă asta n-ar fi de ajuns, ce ne aud urechile? Atât de supărată eşti pe noi că, pe lângă abandon, vrei să ne şi pedepseşti cu violenţă? Ne temem, scumpă Elisabeta Rakowicz, de nu mai putem. Cu ce ţi-am greşit? Oare sunt toate cledanele de vină pentru moartea (oribilă, e drept) a celei care a fost surioara noastră preaiubită, încântătoarea Olgă Bodnarenco? Dimpotrivă! Crezi că pe noi nu ne doare?

Fiecare membră a Senioriei îşi pregătise o metaforă prin care să descrie sfâşierea la aflarea veştii că Olga a murit, dar plecarea ta ne-a bulversat atât de mult, încât a trebuit să suspendăm ordinea de zi şi să ne plimbăm prin sala de şedinţe cu mâinile la spate. „Ce-i de făcut?“ ne întrebam când nimeream una în faţa alteia. În sfârşit, după analiza atentă a mesajului tău, care, subliniem, ne-a amărât peste poate, am luat următoarele hotărâri:

1. Mâine va fi o zi de pauză pentru clarificarea minţilor.

2. Croacele din echipa „Biruinţa Cărnii“ (detaşată de la maşină) care, având ca obiectiv însănătoşirea grabnică a pacientei Olga, au eşuat lamentabil, vor fi pedepsite de Seniorie prin avertismente scrise şi mustrări verbale repetate. Totuşi, pentru a demonstra cât de decise suntem să facem dreptate în acest caz, vom înfiinţa şi o comisie pe care o vom numi sugestiv „Oprobriu Mare“. Ea va fi alcătuită din:

— doamna Vé
— doamna Minuzin-Ştrassky
— doamna Harper
— doamna Cici
— generăleasa Grina Ferencz
— generăleasa Andrada Keele
— maioreasa Clazomena Nicola
— căpităneasa Yura Gheorghiu

Comisia „Oprobriu Mare“ va avea ca sarcină găsirea unei modalităţi de pedepsire a echipei „Biruinţa cărnii“, luând în calcul supărările teribile provocate ţie, dragă Elisabeta Rakowicz. Te rugăm să nu fii subversivă şi să nu ne vandalizezi înainte de a comunica „Oprobriului Mare“, printr-un viitor mesaj, dorinţele tale vindicative.

3. Dacă, în urma implementării măsurilor „Oprobriului Mare“ vei rămâne la fel de neîmpăcată, ne vom resemna cu statutul de asediate şi vom încerca să ne apărăm. Dar ne

temem să nu ne faci prea mult rău, pentru că (pe lângă faptul că eşti mai frumoasă) eşti cu mult mai inteligentă decât noi. Ăsta e adevărul. Am vorbit cu doamna Tella şi ea, plângând, s-a apucat să construiască o bonbă artizanală pe care să ţi-o înmâneze la cerere. Din păcate, îi lipsesc unele materiale necesare şi nu o poate termina până mâine. Dar poimâine sigur e gata. Raza de distrugere, ni s-a comunicat, se întinde pe o suprafaţă foarte mare.

Ai milă de societate. Încheiem cu un oftat trist,

noi, cele din

Seniorie.

Nota nr. 2

Scrisă de Elisabeta Rakowicz, azi, Simbo 5

FIICE DE CĂŢELE,

Dacă mâine nu primesc bonba, voi răpi o consilieră sau o militară şi o voi supune la cazne. Nimeni din voi nu e în siguranţă.

Remarc că aţi afişat cu destulă promptitudine Nota 1 în toate locurile-cheie. Acest lucru mă mulţumeşte, dar dispreţul meu continuă să ardă cu aceeaşi vâlvătaie, ba chiar, dacă mă gândesc bine, cu o vâlvătaie mai puternică: înseamnă că nu aveţi respect nici faţă de propria voastră siguranţă. Cât de netrebnice sunteţi.

Să ştiţi că ziua trece pe nesimţite în adăpostul meu situat într-o zonă secretă. Ascult picurii ploii căzând pe cornişele de beton şi citesc poeme iambice. Mi-am protejat intrările cu capcane şi ţepuşe, mi-am asigurat ieşiri de urgenţă şi mi-am fortificat şi camuflat cazemata, astfel încât nimeni să nu ghicească unde e. Dar vă asigur: e bine ascunsă şi bine fortificată. Să nu mă încercuiţi, că degeaba. Rezist mai mult de un an de zile aici. Oricum nu veţi afla unde sunt nici dacă aţi urmări scatoida-mesageră, deoarece am dresat-o să zboare la derută şi să facă multe ocoluri înainte să ajungă la mine. În vizuina mea mă traversează, de dimineaţă până seara, fiori de plăcere. Am o multitudine de perne, pături şi cufere cu arme care, vă asigur, sunt funcţionale. Am şi foarte multe cartuşe.

Războiul e ceva înălţător. După atâta vreme în care am încercat să construiesc, acum a venit vremea să dărâm. Eliberarea pe care o simt mă face să ignor cu superioritate frigul, umezeala, gândacii şi micul şobolan ce se târâşte ca o umbră în spatele dulapurilor sparte. Sunt mândră de prezenţa lui. E un lucru frumos.

Mă aşteaptă, în cămările mele, o sută optzeci de kilograme de hrană uscată şi umedă. Am conserve pe care le-am acumulat prevăzătoare încă

din iarnă de la doamna Minuzin-Ştrassky. Multe lucruri merg prost la noi, dar cel puţin conservele doamnei Minuzin-Ştrassky sunt de o calitate excepţională (pentru asta, daţi-i o pungă de chirunţi). Am stocat din timp curmale, brânzeturi, carne uscată, pesmet, grâne, legume, supe la plic şi alte mâncăruri semipreparate, a căror dosire şi raţionalizare m-a încântat extrem de mult. Pentru cele care se întreabă de câtă vreme am depozitat mâncarea, adică de câtă vreme plănuiam să mă retrag, voi răspunde că voiam să fac asta de mai multe luni, iar moartea Olgăi a constituit un bun declanşator. Dar nu. Nu tratez moartea ei cu superficialitate, ca şi cum aş fi doar o fandosită incapabilă de iubire sau una care se foloseşte de poziţia ei de autoritate pentru a-şi justifica acţiunile abuzive. Cine gândeşte asta ar merita să fie spânzurată de degete. Eu chiar am iubit-o pe Olga şi dacă voi, scârbelor, credeţi altceva, aţi face mai bine să muriţi.

Între altele, aflaţi că, pentru transport şi protecţie, mi-am ales cea mai impunătoare coloscatoidă. O cheamă Dora.

E puternică şi de încredere. Părinţii ei au fost Ruttger şi Melania, de zece ani campioni consecutivi la competiţiile militare. Admirând-o, mintea îmi zboară la fertilul act al copulaţiei, pe care l-am urmărit la grajduri şi care nu a fost o simplă reminiscenţă necesară pentru a elimina tensiunile sau a manifesta afecţiunea. Capacitatea acestor bestii simple de a produce urmaşi sădeşte în mine un sentiment acut al eşecului, iar indiferenţa Dorei faţă de afecţiunea pe care i-o arăt îmi repugnă şi în acelaşi timp mă atrage.

Dora nu mă iubeşte. Ştiu însă că nu m-ar ataca. Asta o ştiu sigur, tot aşa cum nici voi nu mă veţi ataca. Nu puteţi. Însă eu trebuie să vă pot face rău. Nu mai ştiu pe ce butoane am apăsat, dar refuz să cred că, atunci când mi-am rescris codul gemotic, mi-am pus singură bariere împotriva

violenţei faţă de cele de o seamă cu mine. Oricum, nici nu existaţi pe atunci. Eram singură. Vouă v-am pus bariere ca să nu vă răniţi între voi şi să nu mă răniţi pe mine, asta ţin minte clar. În fine, vom vedea. Vă asigur că, dacă va fi cazul, voi găsi o cale să-mi depăşesc gemotica prin inteligenţă.

Aţi înfiinţat o comisie şi-mi cereţi sfatul. Ah, vipere incapabile să vă organizaţi şi să faceţi singure dreptate în mod creativ! Decretez: să fie aduse croacele vinovate în faţa comisiei „Oprobriu Mare“. Doamna Vé, doamna Minuzin-Ştrassky, doamna Harper şi doamna Cici să le bată cu beţe până la leşin. Dacă aceste consiliere refuză să bată, militarele Grina Ferencz, generăleasa Andrada Keele, maioreasa Clazomena Nicola şi căpităneasa Yura Gheorghiu să scoată cuţitele şi să le înjunghie pe respectivele consiliere. Le-am antrenat bine în lupta cu aricii-de-sânge; măcar ele să aibă un dram de violenţă. Totuşi, dacă nici ele nu vor fi în stare să lovească, să li se dea croacelor arme şi să li se ceară să ucidă pe toate membrele comisiei, fie ele militare ori consiliere. În caz contrar voi veni eu personal şi, călare pe Dora, o voi face să plesnească din coadă în stânga şi-n dreapta până vă va nimici pe toate. Cumva tot trebuie să ne mişcăm.

Răspuns la Nota nr. 2
Scrisă de Seniorie azi, Simbo 7

SCUMPĂ, DRAGĂ, SUBLIMĂ ELISABETA RAKOWICZ,

Ne bagi în mormânt. Aici, la Seniorie, consternarea e totală. Am încremenit cu gura căscată minute în şir. Ne-am revenit într-un târziu, dar nu toate. Săraca doamnă Cici încă nu s-a sculat de pe scaun. Stă cu fruntea îngropată în palme. Ne temem ca, până tehnoredactăm această scrisoare, doamna Cici să nu facă depresie. Ar fi prima victimă din lungul şir de victime pe care te-ai pregătit să-l faci, cruda noastră Elisabetă Rakowicz. Rectificare: doamna Cici s-a sculat şi a început să se văicărească. Mulţumim Cledudiei măcar pentru atât.

Cu adevărat fără limite e perversitatea minţii tale, adorată Elisabetă Rakowicz. Acum parcă te iubim şi mai mult. Suntem sfâşiate, dar o să-ţi îndeplinim fiecare poruncă, deşi ne vâjâie urechile şi ne dor capetele de la stres.

Să ştii că doamna Tella a terminat bonba şi o va depune azi în Piaţa Flaya. Ne-a avertizat că s-ar putea să existe o problemă cu declanşatorul, din cauza umezelii din atmosferă şi a faptului că a făcut-o la repezeală. Dacă ai mai fi aşteptat să treacă ploile sau dacă i-ai mai fi acordat doamnei o săptămână, ar fi construit o bonbă mult mai bună, care să funcţioneze ireproşabil. Ţinem să subliniem că, pentru o operare mai uşoară, doamna Tella i-a pus declanşator cu ceas. Din cauza lipsurilor în care, precum ştii, ne zbatem ca societate, s-ar putea ca bateria ceasului să nu mai funcţioneze. Totuşi, ca să evităm situaţia jenantă a nefuncţionării, menţionăm că există o altă posibilitate: îţi punem un fitil pe care să-l înfigi în bonbă şi pe urmă să-i dai foc. Dar să fugi repede, că arde imediat. Nu-l recomandăm. Doamna Tella ne-a făcut o demonstraţie cu un fitil de doi metri lungime: a ars într-o clipă, încât nici n-am apucat

să facem doi paşi. Acest fitil pe care-l trimitem e lung de trei metri. Mai mare n-am găsit, deşi am răscolit tot oraşul. În plus, să nu uităm umezeala — s-ar putea să nu se aprindă. Ne pare rău. Ai chibrituri? Îţi punem şi chibrituri.

Dă-ne voie să te informăm acum cu privire la acţiunile comisiei „Oprobriu Mare“. Aşa cum ne-ai ordonat, am pus comisia faţă în faţă cu echipa de croace vinovate. În prealabil înarmasem consilierele cu beţe solide, culese din parc. Ce s-au mai speriat croacele când le-au văzut pe consiliere în veşmintele lor străvezii, ţinându-se mândre, încruntate, cu beţele în mâini! Ah, ce privelişte! Au tras o spaimă soră cu moartea! Doamna Vé a ridicat prima băţul şi a făcut un pas spre grupul condamnatelor. Păcat că n-ai fost prezentă şi tu ca să vezi cum, cu braţele ridicate deasupra capului, croacele se îngrămădeau una într-alta, se chirceau şi clipeau des! Ştii că aproape au murit de frică? Faptul că doamna Vé a rămas cu mâna în aer a fost din cauză că a vrut să le lungească agonia, dar şi fiindcă între ea şi grupul de croace se găsea o băltoacă destul de mare, iar doamna purta o pereche de încălţări din piele întoarsă, concepute chiar de tine, dragă Elisabeta Rakowicz. Nedorind să strice bunătate de încălţări (îţi aminteşti ce tare te-ai supărat acum câţiva ani, când căpităneasa Yura şi-a stricat cizmele la un chef?), doamna Vé a constatat că băţul ei e prea scurt pentru a atinge croacele. Ca urmare, le-a cerut acestora să vină mai aproape. Însă croacele, cu glas abia auzit, au spus că atât de tare a băgat spaima în ele doamna Vé, încât nu reuşesc să se clintească din loc nici măcar un milimetru. Militarele, care aveau sandale de cauciuc, au păşit curajoase în baltă vrând să le ia pe sus, dar croacele erau prea grele, aşa că nu s-a putut. O altă soluţie a venit atunci din partea doamnei Minuzin-Ştrassky: să i se dea doamnei Vé un băţ mai lung. Ei bine, s-a dovedit că nimeni nu avea un băţ mai lung, iar cele care puteau fi

culese din parc erau prea putrede sau prea scurte ca să fie folosite. Niciuna din noi nu a îndrăznit să taie o ramură dintr-un pom, pentru că aceştia sunt acoperiţi de panglicile tale cu desene şi poezii frumoase, din perioada paşnică şi atât de regretată în care se desfăşura Festivalul Literar. Fireşte, am fi putut să căutăm prin parc până găseam în cele din urmă un pomişor neatins, dar asta ar fi durat foarte mult şi, în plus, se apropia ora mesei.

Scumpă Elisabeta Rakowicz! Recunoaştem că prima încercare de a-ţi îndeplini ordinele a fost încununată cu mai puţin succes decât probabil că te aşteptai, dar să nu uităm că nu am mai fost puse niciodată într-o situaţie socio-politică asemănătoare şi, în plus, nu ne-am descurcat chiar rău. O analiză efectuată după masa de prânz a dovedit că am înregistrat o rată de succes de cel puţin 20 la sută. Această cifră a fost înaintată chiar de una din croacele de la „Biruinţa cărnii“, care apoi ne-a gătit gulaş. Vom relua operaţiunea de îndată ce va înceta ploaia care, iată, a început iar să cadă cu impetuozitate. Până atunci, ne grăbim să-ţi cerem clemenţă. Suntem nevrednice şi leneşe. Ah, cum s-a mai instalat delăsarea în mijlocul nostru! Dar tu crezi că noi nu vedem? Ba vedem şi ne zbuciumăm, însă dacă ne-ai scris codul gemotic ca să fim blânde cu semenele noastre, ce să facem? E greu să ne batem între noi. Asta ţi-e dorinţa şi ne vom chinui să fim rapace în aplicarea violenţei faţă de surioarele noastre, fiindcă e unica modalitate prin care te vom îndupleca să te întorci.

În final, ia notă de alt progres pe care l-am înregistrat: acum trei ore am uns cu grăsime cizmele locotenentei Magda Terentium (ai prins-o dormind în post la centrul de relee), după care am închis-o în camera frigorifică, unde e gheaţă pe jos, asigurându-ne în acest fel că va aluneca. Într-adevăr, a alunecat şi a căzut de cel puţin două ori, rănindu-se la antebraţ, după care, cu un suspin

sfâşietor, s-a descălţat, s-a culcat pe jos şi a plâns amar. Am eliberat-o imediat, ca să nu răcească.

Mii de plecăciuni. Te rugăm, ai milă de societate,

Senioria.

PS: I-am dat chirunţi doamnei Minuzin-Ştrassky, după cum ai ordonat, ca răsplată pentru conservele ei. Ce fericită a fost!

ÎN RĂZBOI

DUPĂ CÂTEVA ZILE în care nu am pomenit nimic despre lucrurile văzute la maşină, preferând să mă concentrez asupra unui pruţ nou, am fost convocat la Grina împreună cu Caragea. Ni s-a comunicat în scris că, în curând, va avea loc o şedinţă extraordinară între patroană şi membrii Trustului creativ, unde se vor discuta „chestiuni arzătoare“. Imediat m-am gândit că făcusem vreo prostie care a supărat-o pe generăleasă, dar mesajul avea grijă să specifice că nu era vorba de “acţiuni deplasate din partea Trustului, ci de o reaşezare obiectivă a eşichierului socio-politic“.

A mai durat o zi până când Fritz a aflat ce se întâmplase. S-a întors seara în atelier cu două pâini sub braţ şi, întinzându-ni-le, ne-a spus pe un ton grav că ne aflăm în stare de război şi că trebuie să ne aşteptăm la bonbe; a adăugat apoi că ne-am făcut-o cu mâna noastră.

— Adică? a întrebat Caragea muşcând din pâine.

Fritz l-a privit oarecum iritat şi a spus că există multe aspecte pe care noi, cu mintea noastră redusă în timp şi spaţiu, nu le putem pricepe. Nici măcar el nu le pricepe pe toate, deşi cunoaşte bine toate detaliile. Una peste alta, nu detaliile sunt importante şi nici nu e treaba lui să scormonească după vinovaţi; ce e sigur însă e că oraşul se pregăteşte de asediu.

— Adică ne atacă aricii-de-sânge?

— Nu. Ne atacă însăşi Elisabeta Rakowicz. Atâta ştiu.

Deşi nu prea îmi venea să cred, mă simţeam foarte mulţumit, ca şi cum s-ar fi întâmplat cel mai bun lucru din lume. Din felul în care Caragea ţinea privirea în pământ şi capul coborât aveam impresia că e la fel de încântat, dar că nu îndrăzneşte s-o arate. Am întrebat:

— Fritz. Cum ar trebui să privim problema?

— A, păi noi, care suntem membrii Trustului creativ, a început el ca trezit din somn, trebuie să

arătăm îngrijorare şi, de ce nu, solidaritate cu membrele Senioriei, fără să uităm că această situaţie tragică trebuie rezolvată în interesul imediat al Elisabetei Rakowicz. Ne-am înţeles?

— Nu, a zis Caragea. Adică?

— Mă uimeşte, Caragea, că tu, care de obicei stăpâneşti atât de bine principiul subtil al ştiinţei, dai rateuri într-o zi atât de importantă. Tocmai acum trebuie să fim solidari! Tocmai acum se cuvine se dăm lucrurile pe faţă şi să respingem ispitele unui comportament vicios! Refugiază-te în cuvinte, Caragea. Şi tu, băiete, refugiază-te cât mai repede în cuvinte. Poate că în sfârşit o să pricepi ce înseamnă principiul subtil. În momentul ăsta e singura cale de scăpare. Vă spun, n-am mai fost în aşa pericol de la asaltul aricilor-de-sânge, acum câţiva ani. Nici nu erai pe lume, băiete. A fost îngrozitor. Caragea ştie. Caragea, îţi mai zic o dată şi mă aştept să-ţi intre bine în cap: nu slăbi vigilenţa şi nu relaxa limbajul. Pereţii au urechi. Să n-aveţi încredere unul în altul. Să n-aveţi încredere în mine. Acum începe... acum începe...

Ultimele cuvinte le-a spus dându-se câţiva paşi în spate şi căutând uşa cu mâna. A deschis-o şi a ieşit cu ochii aţintiţi undeva în tavan, repetând „acum începe“ până când uşa s-a trântit la loc. M-am uitat la Caragea. Zâmbea zeflemitor, dar şi-a muşcat buza şi a lăsat capul într-o parte.

— Are dreptate, a zis. E nasol.

Am continuat să lucrăm la pruţ. Mai erau foarte puţine de făcut şi aproape că terminasem. Am adăugat cu pipeta o emulsie pentru fortificare. Am fi putut să ne oprim după câteva minute, fiindcă pruţul era gata, însă noi ne vedeam de treabă fără să scoatem un cuvânt. Picuram cu pipeta şi mintea ne călătorea. Ce însemna război? Aveau să explodeze bonbe? De ce se supărase Elisabeta Rakowicz? Urma să fim trimişi la maşină? De partea cui trebuia să fim? Şi cum anume să ne comportăm unul faţă de altul? Să

arătăm solidaritate, dar în acelaşi timp neîncredere? Ce lucruri complicate. Principiul subtil al ştiinţei se dovedea, încă o dată, extrem de dificil, mai ales că acum părea să se aplice la chestiuni fără legătură cu pruţul.

După o vreme, o croacă numită Cinci Doi a dat buzna şi ne-a anunţat că trebuie să ne mişcăm repede, fiindcă generăleasa a terminat masa, a fumat şi cere să ne vadă. Dintr-un motiv absolut de neînţeles, Caragea s-a zăpăcit. A întrebat dacă poate să ia cu el ultimul pruţ, ca să-l arate Grinei. Croaca l-a văzut încurcat şi a început să-l întrebe de ce se frământă aşa, că doar n-are nimic de ascuns — sau are? —, apoi i-a zis că numai masculii vinovaţi intră în panică şi că-l bănuieşte de colaboraţionism cu Elisabeta Rakowicz; în mod normal acest lucru e lăudabil, fiindcă toţi şi toate suntem colaboratorii Elisabetei Rakowicz, dar în prezent tocmai această atitudine duplicitară are să-l coste scump. Cam după un minut mi-am dat seama că urmează să-mi vină şi mie rândul, aşa că am anunţat-o:

— Cinci Doi. Cunoşti principiul subtil al ştiinţei? Acum îl încalci. O să am grijă să menţionez asta generălesei.

I-am pus o mână pe umăr lui Caragea şi l-am îndemnat să lase jos pruţul pe care voia să-l ducă Grinei.

— Caragea! Suntem împiedicaţi să ne îndeplinim îndatoririle! am zbierat. Ne ceartă, în loc să ne ducă mai repede la doamna Grina! Nu ne lasă să mergem la generăleasă!

Caragea, care se prindea repede, a pus la loc pruţul şi a urlat odată cu mine:

— Aşa e! Da! Nu ne lasă! De ce nu ne laşi s-o vedem pe generăleasă, Cinci Doi? De ce? Eşti spionă?

Nu ştiam ce înseamnă spionă, dar am repetat cuvântul arătând-o pe croacă cu degetul până când ea, exasperată, ne-a apucat de guler şi ne-a împins

afară. Caragea s-a lovit cu capul de canatul uşii. În timp ce urca scările şi-a masat fruntea, aşa că nu i-am văzut ochii. Se putea spune totuşi că în clipele astea manifestam o reală solidaritate.

Am găsit-o pe generăleasă în halat, cu o ţigară în colţul gurii, făcându-şi de lucru prin casă. Nu era beată. A mutat dintr-un dulap în altul un teanc de broşuri, a umplut cu apă o sticlă şi a aruncat în ea nişte flori de câmp proaspăt culese. Nu ne-a spus nimic multă vreme. Cinci Doi nu ştia dacă trebuie să plece sau să rămână. La o adică ar fi fost normal să plece şi cred că stătea acolo numai ca să vadă dacă o s-o pârâm. Noi eram destul de împăcaţi cu mersul lucrurilor şi n-aveam chef de scandal. De altfel, era un lucru rar şi chiar plăcut s-o vezi pe Grina calmă şi nepăsătoare, în elementul ei, fumând şi aranjând petalele florilor pestriţe. Pe craniul de obicei perfect ras îi crescuse un puf maroniu. În apartament mirosea a clor şi a curăţenie. Am simţit prin pâslari textura aspră a covorului.

— Doamnă, am zis. Ne daţi voie să ne descălţăm? N-am vrea să murdărim.

— Sigur că da, descălţaţi-vă, a răspuns Grina aranjând cu atenţie mileul de pe scrin.

Ne-am dat jos pâslarii pe care îi spălam în fiecare săptămână şi-i puneam la uscat în curte, şi care, în ciuda acestui tratament, aveau talpa acoperită cu un strat subţire şi dur de excrement, care nici măcar nu mai mirosea. Era foarte plăcut să mişti degetele printre fibrele covorului roşu şi galben. Ne simţeam bine. Atâta vreme cât nu eram nepoliticoşi şi nu spuneam lucruri nelalocul lor nu exista pericolul să ne pomenim cu cine ştie ce izbucnire a generălesei. În cele din urmă, Cinci Doi s-a plictisit şi s-a retras. Eu şi Caragea am înaintat în sufragerie. Grina a deschis un geam şi şi-a aprins o ţigară.

— Vreţi să fumaţi? a întrebat scuturând pachetul.

— Mulţumim foarte mult. Am vrea.

Grina a tras adânc în piept. Mi-a zis:

— Mai ai ţigări?

— Mai am, am răspuns.

— Dă-i şi lui una.

I-am întins pachetul lui Caragea, care se îmbujorase de plăcere. A fumat cu sete şi a făcut nişte mişcări aşa de comice cu mâna, că eu şi Grina chiar am râs. A zîmbit şi el, după care (poate fiindcă l-a luat cu ameţeală, poate fiindcă şi-a dat seama că se relaxează prea mult), a redevenit serios şi a scrumat cu grijă într-o scrumieră de pe masă.

Grina a luat loc şi ne-a arătat scaunele de cealaltă parte a biroului. Ne-am aşezat. Ea a deschis o mapă de piele din care a scos trei hârtii şi le-a pus peste copertă. Le-a studiat câteva clipe, apoi a spus:

— Am nevoie de blocnotele voastre.

Noi am schimbat o privire scurtă şi am înghiţit în sec. Atunci am înţeles că nici Caragea nu ţinea blocnote. Era firesc, n-avea timp de aşa ceva. Cine să stea şi să noteze ce face masculul de lângă el, mai ales că nu e niciodată nevoie să consulţi propriile notaţii? Ideea de blocnote poate suna bine în cadrul „Învăţăturilor către Masculi“, dar toată lumea ştie că nu trebuie să iei în serios orice lucru. Chiar şi Fritz ne spusese asta.

— Ne daţi voie să întrebăm dacă am greşit cu ceva?

— N-aţi greşit, dar îmi trebuie blocnotele. Trebuie să studiez, să văd legăturile... Trebuie să caut...

— Dacă ne spuneţi ce anume căutaţi, vă putem ajuta mai repede cu informaţia.

— Sunt scrise în cod, să ştiţi, a completat Caragea. Până le traducem...

— Aşa e, da, sunt scrise în cod, a murmurat Grina. Uitasem.

— Doamnă, am rostit cu cea mai mare gravitate, noi am observat că ceva straniu se petrece în Cledu şi nu ştim ce anume. Dar pare să vă supere foarte tare. Cum vă putem ajuta?

— Ei, n-aveţi cum să mă ajutaţi...

Grina a terminat ţigara, a strivit-o în scrumieră şi a rămas cu degetul arătător sub buza de jos. Caragea, atunci când m-am uitat pe furiş la el, mi-a transmis din expresia feţei că totul e în regulă; Grina avea să înceapă imediat să se plângă. Nu putea să tacă prea mult.

— Uite, deci, care e chestia, a început ea. Practic nu e nicio problemă, decât aşa... o chestie... mai ciudată. Cum să zic... s-a întâmplat o tâmpenie, deşi nu pare aşa, mai degrabă e ceva serios. Un deces, da, o pierdere, ceva oribil, groaznic. Şi orice moarte are consecinţe, mi se pare normal. E şi vina noastră. Ultima oară când am văzut aşa ceva a fost demult de tot. Şi sunt nevoită să vă spun şi vouă, după cum s-a hotărât la Seniorie. Fritz ştie. L-am trimis cu nişte treabă acum, o să vină el imediat. Mă rog: ideea e că trăim în stare de asediu. Elisabeta Rakowicz s-a supărat, a pus o bonbă undeva prin oraş şi nimeni nu ştie unde. S-au mai înregistrat diverse incidente. S-a vărsat gunoi pe stradă, i-au apărut mustăţi Cledudiei, pe uşa Senioriei a fost scrisă cu excrement o înjurătură urâtă... Mai multe chestii. Scatoide cu gâtul sucit, trimise în pachete misterioase... Şi acum, chiar bonba... Senioria a decis să fie adusă la cunoştinţa lucrătorilor din ateliere această stare de fapt. Discutăm între noi, aşa, relaxat. Mai fumăm o ţigară, mai venim cu o soluţie. Adevărul e că, la o adică... deci... Nu ştim ce să facem...

S-a lăsat liniştea. Caragea a încurajat-o:

— Doamnă, e cu adevărat teribil ce se întâmplă. Tocmai Elisabeta Rakowicz?

— Da, măi, închipuie-ţi! a răbufnit ea, de parcă atât aştepta. Tocmai Elisabeta Rakowicz...

Ce suntem noi aici, masculi, chirunţi, fuscubrahi, să ne scuipi? Noi suntem militare! Nu ne-am născut ieri. Şi ce dacă e murdărie? E frumos aşa! Păi, n-a zis chiar ea? Acum zice că suntem leneşe. Auzi tu! Ce, eu n-am destulă treabă? Muncesc de dimineaţă până seara, noaptea cad din picioare de oboseală. Croacele de la maşină ce păzesc? Că de la ele a început tot. Olga ia pastile şi dobitoacele nu sunt în stare să le scoată din ea. Dacă eram acolo o puneam cu capul în jos şi o făceam să le scoată pe gură. Să le vomite, înţelegi? Te foloseşti de gravitaţie, improvizezi. Dar asta nu e treaba mea, e treaba lor! Şi cu ce sunt eu de vină că ies din maşină litiere proaste? Păi să iasă litiere bune, că asta e şi ideea, să iasă croace specialiste în gemotică şi medicină şi toate alea. Nu aşa, să vin eu, Grina Ferencz, şi să trag de manete. Eu sunt militară. Trebuie să ne specializăm, nu? Fiecare cu ale lui.

— Sigur. Trebuie să ne specializăm.

— Aşa. Deci să n-aud acuzaţii din astea. Nu mă înţelegeţi greşit, o ador pe Elisabeta, dar nu se poate chiar aşa. Că adică am şi eu, vorba aia, dreptul să fiu rănită. Voi credeţi că suntem perfecte? Suntem, dar ce ştiţi voi... Pe dinăuntru suspinăm şi ne doare foarte tare.

Am întrebat îngrijorat:

— Elisabeta Rakowicz crede că dumneavoastră i-aţi greşit cu ceva?

— Nu, măi, nu ştiu ce are, a oftat generăleasa. Zice că toată lumea i-a greşit. Vină colectivă, aşa zice. E o mare tristeţe ce se întâmplă. Eu chiar ţineam la Olga. Şi ce frumoasă era... O ştiţi?

— Cum să nu, a zis Caragea.

— Aşa drăgălaşă... Şi ascultătoare, niciodată nu se lua în gură cu tine. Voi înţelegeţi că a murit? a întrebat generăleasa dintr-odată, aplecându-se peste masă.

— Da.

— Eu nu cred că înţelegeţi. În principiu, noi nu murim.

— Caragea, am zis, care e cuvântul ăla cu „t“? Când se întâmplă o nenorocire, ceva foarte trist...

— Tragedie.

— Aşa. E o tragedie ce se întâmplă.

Grina şi-a sprijinit obrazul în palmă şi s-a jucat cu un pahar de pe masă. După un nou schimb de priviri cu mine, Caragea a început să ţină o cuvântare. A vorbit despre „destabilizare“, „fatalism“ şi „urgenţă“, cuvinte importante şi respectabile, care au proprietatea de a forma, aproape de la sine, discursuri fără prea mare sens. Conform comentariilor la „Învăţăturile către Masculi“, discursul neutru reprezintă un exemplu de acţiune planificată. Era o tactică prudentă; l-aş fi ajutat dacă se încurca. După numai două minute, o croacă a dat buzna în apartament, iar el s-a întrerupt. Croaca ţinea în mână o tavă de metal cu o scrisoare. A înaintat gâfâind, fără să rostească un cuvânt şi, când a ajuns lângă Grina, a pus scrisoarea pe masă; apoi, uitându-se cu răutate la mine şi la Caragea, a făcut un pas în spate şi a rămas în aşteptare. Plicul era deja deschis. Din el, Grina a scos o foaie groasă şi lucioasă, împăturită, pe care a desfăcut-o şi a citit-o mişcând buzele. Se vedeau urme galbene de clei uscat pe spatele foii. Era un afiş care fusese dezlipit de undeva.

— Mda, a mormăit.

Şi-a frecat iar partea de jos a buzei.

— Nu meritǎm una ca asta, doamnă, a întărit croaca. Suntem nişte victime.

Caragea a întrebat ce se întâmplase. Grina i-a aruncat hârtia. Era de la Elisabeta Rakowicz.

Nota nr. 3

Scrisă de Elisabeta Rakowicz, azi, Simbo 8

MI-E RUŞINE CĂ V-AM FĂCUT. Mi-e ruşine că opera mea se reduce la o adunătură din ce în ce mai debilă de creaturi neputincioase.

Bilanţul distrugerilor pe care le-am provocat mai mult mă enervează decât mă satisface. Degeaba am dat foc câtorva plante: focul a fost stins de ploaie. Degeaba am scris cu excremente slogane blasfemiatoare la adresa Cledudiei: Cledudia e doar un personaj de-al meu şi, mai mult decât atât, în nesimţirea voastră nici măcar n-aţi pus mâna să curăţaţi; aţi lăsat mizeria pe ziduri şi uşi, iar acum, de când au început ploile, miroase de trăsneşte. Nu-mi vine să cred.

Am vrut să vă arunc în aer. Mi-aţi trimis o bonbă stricată. Unde să mai strig? Cine să mă compătimească? Proastelor, ce mare lucru v-am cerut? O bonbă obişnuită, una simplă, una din cele cu care aruncam în aricii-de-sânge când erau dincolo de porţile oraşului! Mai ştiţi cum era când ne atacau? Nu mai ştiţi, stricatelor, aţi uitat, v-aţi obişnuit cu traiul bun. Deci nu mai există bonbe? Aţi uitat până şi procesul de fabricaţie? Aţi uitat tot!

Nici nu vreau să mă mai gândesc la cât de lamentabil v-aţi comportat în legătură cu ultimul meu decret. Când am citit misiva voastră tocmai mâncam pâine cu unt de arahide. Mi-a stat în gât şi, dacă n-aş fi scuipat mâncarea în următoarea secundă, cu siguranţă m-aş fi sufocat. V-ar fi plăcut să mă vedeţi moartă, nu? Târfe blestemate, gunoaielor. Se ruşinează de voi pământul pe care călcaţi. Să nu fiţi în stare să loviţi nişte trădătoare... Aflând faptele voastre mişeleşti, am aruncat cât colo pâinea cu unt de arahide, m-am ridicat cu Dora în înaltul cerului şi am vrut să-mi dau drumul de pe spinarea ei, să mă fac zob pe stânci, să mă rup în bucăţi, că nu mai suportam,

înţelegeţi, nu mai suportam! În ultima clipă m-am oprit. Doar n-o să vă dau satisfacţie.

Cu ochii înlăcrimaţi de furie, am zburat cu coloscatoida peste coline şi, dincolo de platoul de vest, am încercat să mân un cârd de arici-de-sânge către Cledu. Vedeţi? Am promis că vă trimit aricii şi voiam să mă ţin de cuvânt. Am făcut asta cam un kilometru, pe urmă grupul s-a împrăştiat. Nu m-am dat bătută. Aş fi putut să-i regrupez dacă un arici n-ar făcut un salt uriaş în aer şi n-ar fi prins-o pe Dora de coadă. Ea l-a scuturat la timp, dar din cauza sperieturii a devenit de necontrolat. Ne-am întors acasă. Oricum, e imposibil să mâni aricii cu o singură coloscatoidă pe o distanţă atât de mare. Să nu mai zic de faptul că e o îndeletnicire mult prea rurală.

Întrucât sunt furioasă cu spume, decretez încă ceva, şi dacă nici atâta lucru n-o să duceţi la îndeplinire, pe cuvântul meu că mă sui pe Dora şi plec unde văd cu ochii. Mai devreme sau mai târziu, fiindcă nu-i mai dispersaţi prin acţiuni militare, aricii-de-sânge or să înconjoare iar Cledu. O să simţiţi pe pielea voastră ce înseamnă lipsa de coordonare. Iată motivaţia decretului:

Mânia şi frustrările mele au atins niveluri record. De vină sunteţi voi, cele care nu faceţi nimic pentru a-mi duce munca mai departe. Aceste sentimente oribile, zăcând în mine ca nişte pungi cu otravă, cer să fie exprimate. Singura modalitate prin care se pot exprima e dacă văd violenţă. Nu reuşiţi să vă depăşiţi gemotica şi să vă exercitaţi violenţa asupra celor de-o seamă cu voi; spre disperarea mea, am văzut asta prea bine. Ordon atunci ca masculii să fie dezlănţuiţi împotriva voastră, iar voi să fiţi înfrânte de ei.

Iată acum şi decretul propriu-zis:

Fiecare mascul să declanşeze acţiuni abuzive şi nejustificate asupra cledanelor care-i găzduiesc. Să nu care cumva să fie fricoşi. Masculilor, vă ordon să fiţi agresivi, să le terorizaţi. Omorâţi-le

dacă vreţi. Să iasă o baie de sânge. Să-mi frec mâinile văzându-vă bestii.

Repet: dacă nu se întâmplă asta, plec. Poate o să descopăr undeva, de cealaltă parte a lumii ăsteia defuncte, un loc neinfestat de arici, unde voi găsi câteva maşini cu care să populez un oraş. O s-o iau de la capăt. Sunt ferm decisă.

— CE NENOROCIRE, A SPUS FRITZ după ce a parcurs decretul. Se întorsese când eu şi Caragea încă mai studiam textul, aşa că, înainte de a ne exprima cu toţii solidaritatea, a trebuit să-l aşteptăm şi pe el să citească. Generăleasa trecuse de la furie la disperare. Nu putea înţelege cum era posibil aşa ceva; spunea că sunt lăsate singure, că mâna binefăcătoarei lor nu le mai mângâie ca înainte, ci le sfâşie fără încetare.

— Poate ar trebui să notaţi asta, doamnă, a sugerat Fritz. Pentru Seniorie.

— Da, a suspinat Grina. Notează, Şapte Nouă. Mâna nu ne mai mângâie, ci ne sfâşie.

— E foarte frumos, doamnă, a confirmat şi croaca scriind într-un carnet.

— Of, of, ce să mă fac, Fritz? s-a tânguit generăleasa. Ajută-mă.

În acea clipă, fiindcă am băgat de seamă că Fritz nu are un răspuns pregătit, deşi era pe cale să vorbească, am considerat că e oportun să intervin:

— Doamnă, am zis. Să vedeţi. Citind eu acest text teribil şi nedrept, chiar dacă provine din mintea Elisabetei Rakowicz, am schiţat deja un plan de acţiune. E ceva preliminar, şi dacă vi se pare exagerat, spuneţi-mi şi mă opresc.

Am început să descriu ideea care-mi venise. Fritz a făcut ochii mari şi după un timp m-a întrerupt. Încerca să râdă, deşi era limpede că pierduse teren şi voia să recupereze:

— Hehe, ia uite, ia uite! Vezi ce face, generăleaso? Scoate capul. Se afirmă, mititelul! Hehe! Îl creşti la sân, şi el...

— Doamnă, n-avem timp de glume şi fleacuri. Pentru ca planul să funcţioneze trebuie să ne organizăm şi să ne coordonăm. Coordonarea e capitală. Colegul nostru Fritz încearcă să ne abată atenţia de la problemele serioase furnizându-ne umor; aşa e el, jovial. Totuşi, vine o vreme când nu mai merge să ne ţinem de pozne. Pentru această situaţie disperată e nevoie de un mascul alert şi

serios. După cum zice şi Elisabeta Rakowicz într-o poezie veche: „Gata, lâncezeală, dulce lâncezeală / am terminat cu tine“.

Grina mi-a respins propunerea, dar a făcut-o cu jumătate de gură şi clătinând din cap a aprobare. În niciun caz n-a tratat-o cu dispreţul pe care-l aşteptam. Situaţia ivită părea să-l depăşească până şi pe Fritz, care încerca s-o convingă pe generăleasă că Elisabeta Rakowicz va reveni în curând la sentimente mai bune; spunea că nu există leac pentru depresie în afara unui pruţ de calitate. O nouă capodoperă era gata în atelier; de ce să nu i-l prezentăm ca ofrandă artistică? A fost suficient să-mi împreunez braţele şi să pufnesc de câteva ori ca s-o determin pe Grina să-l ignore. Am mai spus doar:

— Pruţul alungă tragediile mici. O tragedie mare necesită cu totul alte soluţii. Iar asta e o tragedie mare.

Caragea nu lua partea nimănui. Tăcea, aşteptând decizia. În cele din urmă, Grina a spus că se va hotărî pe seară. Se temea să nu ia o decizie pripită şi avea să ne comunice rezultatul deliberărilor după o îndelungă meditaţie urmată de o baie. Ne-am întors în atelier. Fritz nu mi-a vorbit deloc toată seara. Am avut deci timp să schiţez un plan de acţiune, în cazul în care Grina lua în calcul propunerea mea.

Înainte de orice, am făcut curat pe o masă din atelier. Mirosea mai puţin în colţul acela şi aveam un ciorchine de becuri chiar deasupra capului. Apoi am pregătit patru foi de hârtie, câteva creioane şi am aşezat pe un colţ al mesei o bucată de pâine şi un sfert de sticlă de apă. Am scris multe ore şi am fost mulţumit de ce ieşea, ba chiar mirat că mă exprim aşa de bine. Expunerea la teoriile lui Fritz despre arta pruţului începea să dea roade, însă m-am gândit că existau probabil şi cauze gemotice. Planul meu lăsa impresia de seriozitate şi profesionalism, deşi nu aveam idee ce ar fi

însemnat punerea lui în practică. Făcusem totuşi foarte bine că i-o luasem înainte lui Fritz. Chiar dacă nu era adoptat, planul avea să mă ridice în ochii Grinei. Trecuse destulă vreme în care mă dovedisem un lucrător de încredere. Nu mai dârdâiam de frică în faţa ei, ca la început. Puteam să-mi cer drepturile.

Am stat ca pe ace aproape toată noaptea. Am aţipit din când în când şi am visat numai porcării. Mă trezeam, rescriam un fragment, apoi aveam impresia că a intrat cineva în atelier. La un moment dat am auzit un foşnet şi m-am ridicat în picioare, dar era probabil un şoarece care trecea pe sub cutiile cu instrumente sau Caragea schimbându-şi poziţia picioarelor. Către dimineaţă mi-a venit să râd gândindu-mă la propunerea mea: părea prea fantezistă. Eram hotărât ca, dacă nici a doua zi nu primeam răspuns, să mă duc la Grina şi s-o întreb.

PRIMA REVOLUȚIE MASCATĂ

LA ORA ŞAPTE DIMINEAŢA a venit chiar ea în atelier. A făcut o mică inspecţie ţinându-se de nas, apoi a spus că propunerea mea nu e rea şi că trebuie discutată în şedinţa extraordinară de a doua zi. I-am citit ce notasem în seara trecută. A zis din nou că nu e rău, dar că Senioria are nevoie de o exprimare mai şlefuită. Mi-a dat trei ore să îmbunătăţesc şi să perfecţionez textul, după care a plecat să se radă în cap şi să se pregătească de şedinţă.

M-am pus pe treabă şi l-am ignorat pe Fritz, care nu era deloc vesel şi mă tot îndemna să merg la pescărie ca să iau crapi pentru lichidul anticoagulant.

— Lasă-mă în pace. Am altă treabă, i-am zis.

— Ei, am trăit s-o văd şi pe asta. Uite că ţi-a venit şi ţie vremea. Ce faci acolo, scrii? Îmi dai aşa, o melancolie. Până mai ieri erai speriat şi cuminte. Ce repede ne schimbăm. Ţi-am intuit eu potenţialul, pişicherule. Ia, nu faci şi o ironie? Nu mă trimiţi la plimbare?

— Nu te trimit nicăieri. Am de pregătit un raport. Mă încurci.

— Vai, vai, vai, colegule, a spus el aşezându-se pe salteaua lui Caragea, care-şi încălţa pâslarii. Numai tu mi-ai mai rămas şi aşa mai departe. Ăsta mic scrie rapoarte. Apoi a întors capul spre mine: Tu ştii că aş putea să te trimit la maşină?

— Şi eu la fel, am zis repede.

Simţisem totuşi un fior prin stomac. El a tăcut un pic, apoi a rostit clar:

— Atelierul e al meu. Să-ţi intre bine în cap.

Mi-am luat foile şi m-am dus în curte. Am continuat să lucrez la text până a venit o croacă şi mi-a spus să mă pregătesc de şedinţă. Am adunat toate hârtiile şi le-am băgat în sân.

Grina mă aştepta înaintea intrării în bloc, călare pe colo-scatoida ei. Era o zi luminoasă, cu nori puţini. Ploile se opriseră. Printre copacii şi tufele mai înalte din faţa intrării în bloc se strecura

o lumină galbenă. Am observat că uniforma de ceremonie a generălesei se cam ponosise. O cupă a sutienului metalic era ciobită într-un colţ, iar pe chiloţi îi apăruseră pete de rugină. Purta o pelerină verde, foarte largă, care gâdila coloscatoida. Animalul se scărpina mereu cu unul din picioarele din spate, dar Grina nu părea să-şi dea seama de asta. M-am întrebat unde aveam să stau: în faţa generălesei sau în spate?

— Pune-te pe jos, să te apuce în gheare, mi-a zis.

M-am simţit jignit. Nu-mi închipuiam că o să fiu transportat ca un novice. Nu i-am spus nimic generălesei; totuşi coloscatoida mi-a simţit agresivitatea şi, atunci când m-am întins pe asfaltul crăpat, mi-a zgâriat şoldul cu una din gheare. Mi-a rupt şi salopeta. Puţin a lipsit să nu dau glas înjurăturilor care mi-au trecut prin cap. Ea era sursa noastră principală de pruţ şi de o săptămână făcea nazuri la mâncare, aşa că fecalele îi erau fie sterile, fie aveau un pruţ lamentabil. Trebuia să-i sugerez cumva Grinei s-o înlocuiască.

Ne-am luat zborul şi am avut ocazia să privesc clădirile din centru. Câteva construcţii zvelte cu două sau trei etaje ieşeau în evidenţă, însă majoritatea erau complexe de beton de la cinci etaje în sus, scorojite şi cu geamuri sparte. Praful acoperea încet dar sigur desenele Elisabetei Rakowicz. Am trecut şi pe lângă institutul de puericultură. Pe terasă am observat un mascul care se scărpina la ceafă. Senioria se afla la capătul bulevardului principal, într-un bloc mărunt care avea pe acoperiş o tufă. Deasupra intrării scria „Restaurant“.

La aterizare, coloscatoida m-a azvârlit din gheare din proprie iniţiativă; înălţimea era destul de mare, iar generăleasa, în loc s-o certe, a râs. Numai printr-o minune nu mi-am rupt ceva. M-am ridicat foarte nervos şi imediat am simţit o durere în inimă şi o furnicătură în braţul stâng. Era cazul

să-mi redirecţionez gândurile. Am scos hârtiile din cămaşă şi le-am numărat; nu pierdusem niciuna. Acest lucru m-a liniştit puţin.

Am aşteptat-o pe Grina să priponească animalul şi să ajungă înaintea intrării. Din spatele curţii pline de sălcii se auzeau fornăielile de salut ale celorlalte coloscatoide. Păreau să fie cel puţin douăzeci. M-am uitat prin geamul semimat al porţii de sticlă. În clădirea Senioriei erau multe cledane care mergeau cu pas grăbit.

— Ia să văd ce-ai scris, a zis generăleasa apărând de după colţ.

I-am întins foile. S-a uitat peste ele şi a părut impresionată, dar nu m-a lăudat. S-a mulţumit să dea din cap de câteva ori, după care mi-a înapoiat textul. Am intrat.

În încăperea cu plafon scund erau câteva zeci de mese rotunde, cu foarte puţin spaţiu între ele. Fiecare masă era acoperită cu o pânză albă şi înconjurată de şase până la opt scaune mari, cu spătar înalt, decorate cu pompoane roşii. Toate militarele şi consilierele erau prezente, îmbrăcate nu mai solemn decât de obicei; aproape nimeni nu şedea la mese. Majoritatea se plimbau încoace şi încolo, strecurându-se cu agilitate printre spaţiile meselor, gesticulând şi, pe cât se pare, dând glas propriilor gânduri, fiindcă nu dialogau între ele şi turuiau ca nişte fuscubrahi, fără a avea, desigur, incoerenţa acestora. Am remarcat-o pe doamna Schlechter ridicând o mână şi zbierând ceva legat de „o soluţie constructivă“, dar probabil şi-a dat seama că ideea era inaplicabilă, pentru că imediat a căzut pe gânduri şi a început iar să se plimbe bodogănind. Grina mi-a spus că pot începe să vorbesc, dar că ea nu mă va prezenta, întrucât Senioria nu obişnuia să facă prezentări şi, oricum, în absenţa elementului unificator dat de Elisabeta Rakowicz era greu ca cineva să se impună. S-a retras apoi într-un colţ, discutând cu o consilieră şi arătându-i petele de rugină de pe costum.

Consiliera a clătinat din cap şi, după expresia figurii ei, mi-am dat seama că-i împărtăşeşte sincer neplăcerea.

M-am strecurat printre cledanele care nici nu m-au băgat în seamă, m-am ridicat pe un scaun şi am zbierat ascuţit până când s-au oprit toate şi s-au uitat la mine. Atunci am început să-mi citesc discursul:

Cledanelor.

Trăiţi vremuri de o fantastică urgenţă şi o cutremurătoare greutate. Ce amărâte sunteţi. Ce greu o mai duceţi. Suferinţele voastre au ajuns şi la ateliere. Parcă şi coloscatoidele s-au întristat, iar pruţul pe care ni-l dau e searbăd. Scopul oricărui pruţ este, fireşte, să ajungă în posesia Elisabetei Rakowicz, iar dacă ea nu mai e, noi ce să facem? Fără obiect, arta moare. Vedeţi aşadar cât de preocupaţi suntem şi noi, masculii, de bunăstarea voastră şi a Elisabetei Rakowicz, care a plecat cu durere nu se ştie unde ca să ne pedepsească nu se ştie cum. Determinarea gemotică face ca eu, un mascul de la un atelier, să încerc, după puterile mele, să ajut la rezolvarea acestei crize fără precedent. După lungi deliberări cu gazda mea, generăleasa Grina Ferencz, am îndrăznit să creionez un plan care, sper eu, va împăca pe toată lumea şi va readuce liniştea în inima zbuciumată a inamicei noastre.

Reamintesc: conform notei de război emise de aceeaşi Elisabetă Rakowicz, masculii primesc ordinul de a-şi ataca gazdele fără discriminare şi fără milă. Se cere nici mai mult, nici mai puţin decât o baie de sânge. Însă masculii sunt determinaţi gemotic să nu facă rău cledanelor. Exemplific: pe mine, care sunt un mascul, mă apucă uneori fel de fel de sentimente de furie, dispreţ, ură, frustrare şi necaz, dar nu le pot arăta, şi asta nu datorită bunului-simţ, ci fiindcă nu mă ascultă corpul. Pot să arăt iubire, ruşine, supuşenie şi gudureală, dar nu reuşesc în ruptul

capului să fiu nesimţit sau răutăcios cu militarele şi consilierele. Faţă de croace îmi pot arăta un mic dispreţ, dar la un nivel nesemnificativ, fiindcă ele sunt mai urâte.

Din punctul meu de vedere, Elisabeta Rakowicz comite o mare nedreptate: la urma urmelor, ne-a conceput cu inhibiţii; acum ce face, se suceşte? Cu ce suntem noi de vină? Dacă stau să mă gândesc bine, îmi dau seama că are şi ea dreptatea ei, adică a scos cum a putut primele generaţii din maşină şi pe urmă le-a cerut creaturilor s-o ajute la îmbunătăţirea următoarelor generaţii, ca să se poată realiza în sfârşit înmulţirea sexuată, să nu mai avem nevoie de maşină şi să eradicăm aricii-de-sânge. Aşa zice ea singură, din câte înţeleg eu. Iar creaturile, din lene şi neputinţă, nu numai că n-au ajutat-o, dar i-au şi omorât-o pe Olga, iar maşina nu mai poate să facă altă Olgă. Asta e tragedie. Cum să nu se enerveze?

Am scris fraza de mai sus ca un experiment, pentru a observa ce se întâmplă cu corpul meu când îmi manifest sentimente negative faţă de Elisabeta Rakowicz, ca şi faţă de orice cledană. După cum vedeţi, îmi vine să plâng şi vă spun că începe să mă doară şi pieptul, dar senzaţia dispare când caut motive şi justificări; la final ajung să fiu chiar bucuros când o absolv de vină. Iată aşadar cu ce probleme se confruntă un mascul care primeşte ordin să omoare.

Însă cred că am găsit o soluţie. Mi-a venit o idee foarte bună şi o voi expune pe scurt, după care voi trasa jaloanele de execuţie. Iat-o: haideţi să creem aparenţele unui atac al masculilor împotriva cledanelor. Să facem o coregrafie nemaipomenită şi un fel de revoluţie mascată, aşa încât Elisabeta Rakowicz, care va urmări de undeva întreaga acţiune, să creadă că ne-am răsculat şi că facem haos. Înţelegeţi ce zic? E un

plan dificil, ştiu. Ce dificultăţi implică planul acesta?

a) cooperare fără precedent între ateliere;

b) cooperare şi execuţie minuţioasă a coregrafiei prestabilite;

c) cunoaşterea prin spionie a poziţiei Elisabetei Rakowicz, ca să nu ne trezim cu surprize şi să nu fim demascaţi prea devreme;

d) demascarea finală a planului de revoluţie după împlinirea lui (adică după ce Elisabeta Rakowicz s-a potolit). Trebuie să-i arătăm Elisabetei Rakowicz că totul a fost o coregrafie ce a izvorât din marea noastră dragoste şi că nimeni n-a murit, pentru că noi oricum n-aveam cum să fim violenţi cu cledanele, cu alte cuvinte că nu ne-am bătut cu adevărat etc. Demascarea e crucială căci, dacă pofta ei de răzbunare va fi domolită, Elisabeta Rakowicz se va supăra pe masculii consideraţi criminali şi va declanşa represalii. Să se ştie că dacă noi vom fi omorâţi va dispărea şi pruţul; nu există cledană care să facă un pruţ ca lumea. E un fapt cunoscut.

Sugerez următoarele etape urgente:

1. Asigurarea unui Centru de Comandă sub comanda experimentatei generălese Grina Ferencz, pe care să-l coordonez eu, în calitate de locţiitor. Generăleasa va fi, desigur, cea care va lua deciziile finale, după consultarea cu întreaga Seniorie.

2. Asigurarea unui efectiv de cadre spionice, răspunzătoare direct către Centru, pentru aflarea permanentă a poziţiei Elisabetei Rakowicz.

3. Informarea secretă a atelierelor şi a reşedinţelor cledanelor ce găzduiesc masculi cu privire la revoluţia mascată.

4. Generarea imediată a Planului de Acţiune: scrierea scenariului şi a coregrafiei, implementarea şi evaluarea Planului.

5. Evaluarea situaţiei temperamentale a Elisabetei Rakowicz, pentru a stabili momentul

potrivit pentru demascarea generală.

6. Demascarea generală.

Mai sunt încă multe de spus, dar nu mai am timp să le notez pe toate. Închei cu o singură observaţie:

Dacă nu voi fi inclus personal în acest proiect, dacă rolul meu nu va fi unul executiv, ci doar de faţadă, nu răspund pentru reuşita revoluţiei mascate. Experienţa mea de lucru cu pruţul, care, aşa cum zice şi Elisabeta Rakowicz, e un comentariu social şi o formă de cunoaştere a realităţii, experienţa mea, zic, mă face indispensabil pentru găsirea celor mai bune idei şi, ca urmare, a celor mai înţelepte scenarii adaptate realului; în momentele de criză, creatorul trebuie să aibă autoritate.

Vă rog să n-o mai lălăim.

Discursul meu a animat adunarea. Unele cledane s-au aşezat la mese şi, în grupuri, au alcătuit imediat diverse planuri de acţiune; altele au respins categoric ideea unei revoluţii mascate. Grupul scepticelor, între care se număra şi doamna Vé, avea aceeaşi atitudine ezitantă pe care o văzusem şi la Grina. Era un semn bun, fiindcă respingerea iniţială însemna doar o modalitate de a se apăra. Totuşi, mă îngrijora faptul că cele care fuseseră de acord cu mine începeau deja să fie dezbinate în privinţa planurilor; un grup susţinea crearea câtorva detaşamente de croace care să prevină orice intenţie de abuz din partea masculilor, mai ales în privinţa hranei pentru care aceştia vor ridica în mod cert pretenţii; alt grup voia înfiinţarea unei comisii pentru protecţia monumentelor, iar altul milita pentru folosirea fuscubrahilor ca masă de manevră, deşi nu era clar cum anume. Am profitat de toate aceste luări de poziţii pentru a veni cu propuneri mai concrete. Am luat din nou cuvântul zbierând ascuţit şi, neuitând să recunosc creativitatea şi inventivitatea antevorbitoarelor mele, am insistat că planurile

mele sunt mai realiste. Am spus că e crucial să creem şase brigăzi, având fiecare un nume tehnic şi unul conspirativ (brigada Tomate „Teodora“, brigada Discuţii „Dana“, brigada Spionie „Silvia“, brigada Logistică „Lidia“, brigada Scenaristică şi Coregrafie „Cosma“ şi brigada îndoctrinare „Yvonne“). Aceste brigăzi urmau să respecte un program complex, bine pus la punct, al cărui scop final era crearea impresiei unei insurecţii generale. Am continuat să susţin incapacitatea masculilor de a face rău, precum şi importanţa de a avea o minte coordonatoare unică în cadrul acestui proiect; în fine, mi-am oferit din nou ajutorul, prezentându-mă drept singura soluţie pentru o situaţie de o gravitate extremă.

Rumoarea s-a instalat din nou. Mă bucuram; acum păreau ceva mai convinse. Doamna Minuzin-Ştrassky mi-a oferit chiar un pahar cu apă şi, în timp ce adunarea fremăta, mi-a spus confidenţial că e cel mai bun plan pe care l-a auzit până în prezent. M-am clătinat de emoţie auzind-o. Când am dat pe gât paharul m-am uitat la sânii ei acoperiţi de un voal transparent.

Din aproape în aproape, militarele şi consilierele au reuşit să ajungă la un punct comun. Mai întâi au sporovăit, fragmentate în grupuri. Grupurile, conduse de câte o vorbitoare, au devenit tot mai mari şi au părut din ce în ce mai dispuse la concesii. În final, s-a ajuns ca toată lumea să susţină cu vehemenţă acelaşi lucru, deşi, dintr-un motiv oarecare, grupurile continuau să se certe între ele. Printre cledane s-a răspândit până la urmă expresia: „s-a creat consens“, „ce consens este“, „s-a făcut consens“, „consens găsit“. Repetarea continuă a sunetului „S“ m-a dus cu gândul la nişte foarfeci care se închideau şi se deschideau. Doamna Minuzin-Ştrassky mi-a mai oferit un pahar cu apă, deşi tocmai îl băusem pe primul.

— Ei bine, da, a spus doamna Vé, făcându-se auzită din mulţimea vocilor. Conform teoriilor în vigoare şi conform consensului la care, iată, s-a ajuns, putem conchide că ideea unei revoluţii numite mascată, în sensul că va fi o revoluţie butaforică şi nu una în deplinătatea cuvântului, cu alte cuvinte reală, vreau să zic referitor la consens, dar şi la revoluţie, deci s-a ajuns la acord, în ideea de punere la comun şi deci...

Am ajutat-o:

— Vreţi să spuneţi că Senioria a izbutit, după lungi suferinţe şi mari sfâşieri, să creeze o sinteză între gând şi faptă, lucru îmbucurător şi nemaipomenit, hotărând să mă aleagă pe mine în fruntea Centrului de Comandă, ca locţiitor al generălesei Grina. Să o aducem pe Elisabeta Rakowicz în sânul nostru!

Doamna Vé s-a scărpinat la nas. Broboane de sudoare îi apăruseră pe figură. Părea obosită.

— Stai aşa un pic, că există aspecte, deci... hotărârea, da, a fost luată... însă nu chiar aşa. O să dăm o revoluţie mascată, dar planurile trebuie discutate, comisii şi alte alea, practic nu l-am numit pe mascul, cel puţin nu acum, adică există lucruri mai urgente şi, practic, cum am hotărât, brigăzile de spionie şi...

— Exact acelaşi lucru îl susţin şi eu, doamnă Vé. Ideea e să clarificăm multe aspecte. Ei bine, eu sunt aici să vă clarific. Susţin cu argumente că nu poate exista claritate în afara numirii mele la Centrul de Comandă, întrucât toate decurg de aici şi, de altfel, întreaga Seniorie a susţinut acelaşi lucru.

— Ei, ce prostie, întreaga Seniorie n-a susţinut... a început doamna Vé ştergându-şi fruntea cu antebraţul.

M-am uitat la doamna Minuzin-Ştrassky, ridicând mâinile într-un gest de surpriză. Ea, împreună cu cele din grupul ei, a vociferat, insistând că e crucial să mi se dea comanda şi că

da, asta a susţinut de la bun început şi Senioria. Doamna Vé s-a opus, dar a fost repede acoperită de tumultul stârnit de cele din grupul doamnei Minuzin. După multe minute, Vé a dat din cap şi a ridicat un braţ. S-a făcut ceva mai linişte şi a zis:

— Măi, tocmai asta spuneam şi noi, adică eu cu grupul, să-l numim odată pe mascul la Centrul de Comandă şi hai să-i dăm bătaie, că zău aşa.

Cledanele au izbucnit în aplauze şi în chiote de parcă ar fi obţinut o mare victorie. Doamna Vé s-a prăbuşit pe un scaun, răsuflând uşurată. Nu mă simţisem niciodată atât de bine. Prin minte mi se învârteau fel de fel de gânduri. Alcătuiam strategii.

SE PARE CĂ INSTITUTUL m-a învăţat şi lucruri utile. Spun asta pentru că, după cât se pare, determinarea gemotică îţi inhibă anumite comportamente, dar nu te îndeamnă să te comporţi în vreun fel anume. Faptul că în mintea mea curgeau numai planuri, scheme şi tactici era, evident, o consecinţă a politicilor strategice predate la institut de doamna Pekin. La această concluzie ajunsesem oarecum forţat, fiindcă nu-mi aminteam decât că învăţasem cândva, la institut, anumite scheme şi anumite tactici în anumite discipline. Cum arătau ele, căror scop foloseau, în ce domenii se aplicau — toate astea le uitasem, nici măcar principiile de bază nu le mai ştiam. Rămânea totuşi un fapt uşurinţa cu care scriam şi rescriam planuri, naturaleţea cu care le derulam în minte şi răbdarea cu care le cercetam, găsindu-le şi apoi remediindu-le defectele structurale. Spre mulţumirea mea, deşi aveam un trup slăbănog şi firav, eram cât se poate de sănătos la cap, ba chiar mult mai deştept decât la Cabananoastră; eram atât de sănătos că, la un moment dat, mi-a trecut prin minte să fac başkiya. Bineînţeles că n-am făcut nimic, fiindcă existau lucruri mai serioase cu care puteam să mă ocup, ca de pildă asigurarea unor priorităţi descrescătoare pentru fiecare brigadă în parte. Nu mi-au trebuit decât două zile ca să redactez şi să corectez un plan bine pus la punct, poate nu chiar infailibil, dar în orice caz extrem de robust, mai lucid decât al oricărei cledane. În timpul frecventelor vizite la Seniorie am studiat cu toată seriozitatea planurile doamnelor Vé, Minuzin-Ştrassky, Harper şi Puşa, precum şi ale multor militare, dar nu am reuşit să găsesc nici măcar unul care să fie suficient de valoros. Reacţia mea după lectura acelor texte fanteziste şi lipsite de cea mai mică urmă de bun-simţ era un dispreţ profund care-mi provoca, invariabil, dureri de inimă; acestea erau însoţite de întretăieri ale respiraţiei şi nu dispăreau decât atunci când îmi

reaminteam de frumuseţea unui trup de consilieră sau de militară.

Ideile mele, atât de bine receptate la început, au fost adoptate în cele din urmă fără prea mare entuziasm; mă gândesc că şi din lipsă de imaginaţie. Doamna Minuzin-Ştrassky mă asigurase că vorbise cu fiecare membră în parte şi că ele erau hotărâte să-mi adopte planul, dar că trebuiau mai întâi să studieze textele ca să nu se trezească pe urmă că au făcut vreo prostie. Mai mult, subliniase cât de convinse erau toate cledanele de justeţea propunerilor venite din partea mea, chiar dacă se opuneau categoric doctrinei Elisabetei Rakowicz; acest lucru le înfiora peste măsură şi aveau nevoie de timp ca să depăşească momentul şi să-mi găsească o titulatură potrivită, cât mai apropiată de standardele Senioriei. Am avut ocazia să verific afirmaţia timp de două ore, cât m-am plimbat pe coridoarele instituţiei, în aşteptarea verdictului. Pe pereţii plini de desene se găseau, prinse în rame de lemn şi acoperite cu bucăţi de sticlă de formă neregulată, edicte, decrete şi alte comunicate ale Elisabetei Rakowicz redactate de-a lungul timpului. Unele erau scrise de mână (un scris mărunt şi nervos), altele bătute la maşină. Erau chiar şi nişte casete cu discursurile ei, dar pe acestea nu le-am putut asculta, fiindcă n-am găsit niciun aparat de redat sunete.

Am citit cu răbdare câteva acte şi, pe măsură ce le parcurgeam, mă pregăteam pentru o durere de inimă cât mai violentă. Îmi repetam ce frumos şi vivace e stilul, cât de luminoasă e exprimarea şi ce respiraţie generoasă se degajă din texte. Făceam tot posibilul să nu mă gândesc prea mult la valoarea ideilor şi raţionamentelor. Cu toate aceste precauţii, la un moment dat am riscat să-mi pierd cunoştinţa. Am citit doar patru acte. Unul dintre ele era un îndemn la „întărirea sârguinţei“: erau date ca exemplu florile, care nu au nevoie decât de apă ca să crească, lucru valabil şi în cazul

cledanelor, deşi, observa autoarea, cledanele au nevoie, pe lângă apă, de mâncare şi uneori, de vin. După o serie de formulări extrem de frumoase din punct de vedere stilistic, concluzia era că ceapa prosteşte, dar că e foarte bună iarna; se hotăra deci ca, pe timpul iernii, mâncărurile cu ceapă să fie vomate imediat după ingerare. Am mai parcurs o hotărâre potrivit căreia masculii nu merită reprezentare în Seniorie, apoi un decret cu privire la ţinută; se spunea acolo că, dacă buzele sunt date cu ruj alb, nu se va accepta pe pleoape un machiaj maro; dar nu mai devreme de câteva ore văzusem o cledană machiată chiar aşa, vorbind în cadrul unei comisii. Doctrinele Elisabetei Rakowicz, care, deşi vagi în motivaţii, erau în acelaşi timp stricte în cerinţe, nu se respectau aşadar întotdeauna. Cred însă că era din cauza inconştienţei, nu a relei-voinţe. Dacă cineva ar fi atras atenţia în Seniorie că e încălcat cutare şi cutare decret sau că un anumit lucru ar întrista-o profund pe Elisabeta Rakowicz, probabil că s-ar fi luat măsuri pentru remediere. M-am gândit că dacă n-aş fi fost aşa speriat şi slugarnic aş fi putut convinge Senioria să decreteze că masculii reprezintă cea mai bună opţiune pentru conducerea oraşului, sau că pruţul e rău, sau că trebuie să ne închinăm la pisici. Cu suficientă îndârjire şi invocare a Elisabetei Rakowicz ar fi fost relativ simplu, însă, fiind determinat gemotic, niciun mascul n-ar fi fost capabil de o asemenea hotărâre luată în detrimentul cledanelor. Realizasem un lucru deosebit căpătând o funcţie importantă şi eram curios cât de mult puteam întinde coarda în avantajul meu fără să mă doară inima prea tare. Tânjeam după putere şi abia aşteptam să vină momentul în care aveam să dau primul ordin. Urma să fie unul comunicat cu asprime, cu duritate, pe un ton sec. În acelaşi timp, trebuia să ignor faptul că nu corespundea nici pe departe

dorinţelor mele adevărate şi că era doar în beneficiul cledanelor.

Una din grijile preliminare înainte de ocuparea funcţiei a fost s-o măgulesc pe Grina suficient de mult încât să creadă că de fapt ea e cea care comandă. N-a fost greu, dar nici uşor. Imediat după prima şedinţă mi-a zis c-o să accepte hotărârea finală a Senioriei, oricare ar fi ea, dar că nu e deloc mulţumită. Am întrebat-o de ce şi, în loc de răspuns, am primit un şut în spinare. Am înţeles până la urmă că încă era supărată din cauza petelor de rugină de pe costum. Bucuria succesului obţinut îmi întunecase deci judecata, pentru că ar fi trebuit să-i prevăd supărarea. Am folosit mai departe arsenalul obişnuit, linguşind-o fără oprire până când vanitatea şi plictisul au făcut-o să-mi dea dreptate.

Lucrurile s-au pus în mişcare după trei zile, ceea ce în opinia mea a fost o întârziere destul de mare. O hotărâre a Senioriei mă numea plutonier-asesor şi-mi dădea dreptul de comandă asupra popotei, însă acest lucru, aveam să aflu, era un detaliu tehnic pentru a-mi permite să funcţionez ca adjunct al generălesei Grina. N-am înţeles detaliile şi nici nu mi-am bătut capul cu ele. Trebuie spus că generăleasa nu avea niciun chef să comande şi că m-ar fi însărcinat bucuroasă cu operaţiunile chiar şi în absenţa linguşelilor sau a noii mele funcţii. Ea, care era mult mai preocupată de înlocuirea garderobei ruginite, îşi petrecea tot timpul în atelierul de croitorie şi meşteşugărit, unde le bătea la cap pe croace.

Prima măsură pe care am luat-o, pe lângă comandarea unei mese bune la popotă, a fost să stabilesc un comitet de urgenţă format din cinci cledane (doamna Cici, doamna Minuzin-Ştrassky, căpităneasa Yura, locotenenta Magda şi locotenenta Gabriela) care funcţiona ca o Seniorie redusă. Pentru hotărârile mai importante trebuia să cer acordul întregii adunări, deşi mi-am propus să

lucrez, din principiu, doar cu membrele comitetului de urgenţă, fiindcă în acest fel eram mai eficient. A doua măsură a fost găsirea cartierului general. În niciun caz nu puteam să comand de la Seniorie; Elisabeta Rakowicz ar fi mirosit că ceva nu e în regulă, aşa că am ales un apartament gol din blocul Grinei. Era izolat şi spaţios. Comitetul putea să se reunească relativ uşor, folosind patru intrări separate. Al treilea lucru pe care trebuia să-l fac era să folosesc cercetaşi pentru aflarea poziţiei Elisabetei Rakowicz. Era necesar ca cercetaşii să poată raporta la centru în timp util; se impunea aşadar găsirea unei bune modalităţi de comunicare. Croacele de la maşină îmi vorbiseră, între altele, de existenţa mai multor aparate vechi de comunicat la distanţă. Amintindu-mi de acest lucru, mi-am dat întâlnire cu câteva reprezentante ale Senioriei înaintea fabricii care adăpostea maşina. A trebuit să aşteptăm ieşirea unei litiere de croace şi a câtorva masculi care tocmai părăsiseră terminalul. Creaturile (incomplet formate, goale, cu piei galbene atârnânde) au făcut o gălăgie asurzitoare în timp ce au traversat curtea fabricii, răspândindu-se care încotro: masculii la institut, croacele la reşedinţele unde fuseseră repartizate. Am ocolit cu grijă bălţile proaspete de lichid organic şi am ajuns în sala cilindrului. Venirea noastră le-a luat prin surprindere pe croacele tehniciene, care erau la pauza de ţigară. Cum am intrat, una din ele a început să tuşească. Am recunoscut-o pe Clémence cu o oarecare plăcere, deşi se pare că ea mă uitase. Am salutat şi am spus:

— Nu ştiu dacă aţi fost informate, dar Elisabeta Rakowicz s-a supărat şi a cerut masculilor să facă revoluţie împotriva cledanelor, aşa că facem revoluţie, dar una simulată, cu acordul Senioriei, după cum vedeţi. Nu omorâm pe nimeni, că oricum nu putem. Vrem doar s-o calmăm pe Elisabeta Rakowicz. Eu am fost numit

plutonier-asesor şi dirijez operaţiunile, îndeplinind mandatul generălesei Grina. Aceste înalte reprezentante ale Senioriei pot confirma. Înalte reprezentante, confirmaţi?

— Confirmăm, au răspuns ele.

— După indicaţiile noastre, am urmat, la maşină se află un număr de aparate de comunicat. O să le confiscăm. Aveţi aşa ceva?

— Ce să avem?

— Aparate de comunicat la distanţă.

— Vrei să zici motorole.

— Nu ştiu ce-s alea.

— Sunt nişte aparate de comunicat la distanţă.

— Exact. Daţi-ni-le.

Clémence a început să râdă. Celelalte, al căror nume îmi scăpa, au clătinat din cap şi au schimbat între ele câteva cuvinte.

— Elisabeta Rakowicz s-a supărat şi vrea nu ştiu ce revoluţii. Ce tâmpenie! a zis Clémence. Mai vine şi un pişpiriu din ăsta cu cinci cledane după el şi gata, vrea să-i dau motorole. De unde ştiu eu că n-aţi luat-o toţi razna? Aveţi ordin scris?

Căpităneasa Yura, căreia i se adresase Clémence, s-a înroşit toată, dar n-a avut curaj să răspundă. Nici reprezentantele Senioriei n-au protestat cu vigoare. Au ridicat doar braţele şi au făcut câteva gesturi de iritare, bombănind „nu se poate aşa o nesimţire“, „e jignitor“, „cum s-o luăm razna, noi suntem perfecte“. Locotenenta Gabriela voia să se întoarcă acasă. Am rugat-o frumos să aibă răbdare.

— N-avem ordin scris, am insistat, tocmai fiindcă procesul pe care-l punem în mişcare e secret. Elisabeta Rakowicz nu ştie că suntem aici şi nici nu trebuie să ştie. Pentru ea facem toate aceste lucruri, ca s-o îmbunăm.

— Of, a zis Clémence frecându-şi ochii şi trecându-şi mâna peste faţă, aşa mă plictisiţi cu chestiile astea... Noi avem treburi serioase şi voi

vă ţineţi de prostii. Uite unde s-a ajuns: masculi la conducere şi Elisabeta Rakowicz în exil.

— Ne ducem de râpă, a zis una din croace zâmbind cu gura până la urechi.

Clémence şi-a dres vocea şi a spus:

— Înalte reprezentante, ştiţi ceva? Chiar nu ne interesează. O să vă dăm ce vă trebuie şi pe urmă o să ne lăsaţi în pace, da? Noi vrem să muncim, nu să ne complicăm existenţa.

Aparatele au fost găsite uşor. Erau şase cutiuţe de plastic cu margini rotunjite, care încăpeau în palmă. Aveau pe o parte un ecran şi două butoane. Stratul de vopsea albastră se dusese aproape de tot, dar în partea de jos încă se mai distingeau câteva litere. Bineînţeles, bateriile fuseseră consumate de câteva sute de ani şi din acest motiv nimeni nu ştia dacă mai funcţionează. Tot restul zilei a trebuit s-o conving pe Clémence cât de important e ca echipa ei să ne construiască baterii noi; i-am explicat că avem nevoie urgentă să comunicăm în secret şi că ne-ar ajuta mult dacă am avea motorole funcţionale. Ea mă asculta cu colţurile gurii căzute, plină de lehamite şi dezgust, bâţâind din picior. Nu credea o iotă. A fost nevoie să-i arăt câteva note de război scrise de mâna Elisabetei Rakowicz, ba chiar s-o invit la o plimbare prin oraş ca să vadă singură uşile mânjite cu excremente şi scatoidele cu gâtul tăiat care putrezeau pe bulevarde, însă a refuzat. După câteva remarci cu privire la stupizenia existenţei, a acceptat să detaşeze o echipă pentru studiul problemei, dar n-a promis nimic. Am rugat-o să-mi dea un răspuns, pozitiv sau negativ, în cel mult două zile, apoi ne-am întors repede la Centru, adică la apartamentul Grinei, fiindcă membrele comitetului spuneau că încep să se plictisească. Acolo am chemat toate croacele din reşedinţă (mai puţin pe cele de la bucătărie) şi le-am redactat două texte: unul revoluţionar-mascat, în care ceream insurecţia tuturor masculilor din ateliere, şi

încă unul pe care fiecare croacă trebuia să-l înveţe pe de rost şi să-l rostească după citirea primului. În acest din urmă document explicam faptul că revoluţia e doar mascată, că e crucial s-o liniştim pe Elisabeta Rakowicz şi că masculii trebuie să aştepte hotărârile venite de la Centru. Am însărcinat apoi croacele să comunice mesajele în fiecare atelier.

Am ţinut şi o mică alocuţiune înaintea Senioriei reduse, pe care am încheiat-o cu cuvintele:

— Să nu vă plictisiţi. Operaţiunile acestea sunt serioase şi dificile, iar pregătirea lor presupune multe etape triviale. O revoluţie nu se face numai cu eroism, ci şi cu birocraţie. De aceea, există riscul ca Senioria să caşte şi să-şi piardă răbdarea. N-am ce să fac. Pentru eficienţă trebuie să mai şi căscăm.

La sfârşitul zilei, când am ajuns în atelierul meu şi mă pregăteam să mă culc, Fritz a început să mă certe. Îşi pierduse toată prestanţa pe care i-o cunoşteam şi părea îmbătrânit şi speriat. După părerea lui era o mare greşeală ce făceam, întrucât neglijam pruţul. Nu trebuie să ne preocupe decât două lucruri: pruţul şi principiul subtil al ştiinţei. Aşa au funcţionat lucrurile până acum, aşa vor funcţiona şi în conti-nuare. Elisabeta Rakowicz îşi va reveni mai devreme sau mai târziu, dar noi trebuia să apărem înaintea ei cu pruţ. Ruşine să ne fie dacă uităm de pruţ. I-am dat dreptate şi i-am însărcinat pe el şi pe Caragea să se ocupe în continuare de artă, fiindcă eu nu mai aveam timp, fiind o persoană foarte ocupată şi dedicată unui proiect mult mai important. Apoi l-am rugat să mă lase să dorm. Eram obosit.

— Băi, eu cred că glumeşti, mi-a zis fierbând de supărare. Eu nu mai muncesc la pruţ de ani de zile! Eu sunt maestru. Tu munceşti la pruţ! Cine eşti tu, bă, să-mi zici mie aşa? Te distrug, bă! Te distrug!

I-am pus o mână pe umăr şi i-am explicat că nu e bine să se certe cu mine, deoarece am mai multă putere decât el şi, oricum, îi stătea mult mai bine când era ironic şi glumeţ. L-am îndemnat deci să fie inteligent, ironic şi glumeţ, ca nu cumva să facă depresie. Doar el fusese cel care mă învăţase importanţa ironiei. I-am mai spus că voi avea mereu o croacă în apropierea mea chiar şi când voi dormi, şi că dacă el, Fritz, va încerca să atenteze la viaţa mea sau să mă bruscheze în vreun fel, croaca va considera că a făcut depresie împotriva Elisabetei Rakowicz şi-l va duce la maşină. El s-a enervat şi mai tare, iar mie mi-a părut rău că l-am ameninţat, fiindcă acum trebuia să fiu cu ochii în patru. M-am gândit că trebuie să caut o croacă destul de deşteaptă ca să înţeleagă ce e în joc (şi că ar fi fost bine să n-o aleg din reşedinţa Grinei, pentru că toate mă urau şi erau uşor de prostit). În seara aceea i-am ordonat lui Trei Trei, care era succesoarea ieşită din maşină a bătrânei Trei Trei, să mă păzească. A doua zi mi-am luat totuşi alte patru croace, mai solide şi mai isteţe, de la doamna Minuzin-Ştrassky. Mă păzeau cu schimbul.

Nota nr. 4

Scrisă de Elisabeta Rakowicz, azi, Simbo 16

CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN CLEDU? De ce există un trafic permanent de croace pe bulevard? De ce se pitesc masculii în tufe şi fumează? Cine le-a dat voie? Sunt aşa de surescitată... În parc se fac schimburi ciudate, la iazul secat am văzut doi masculi cu glugă pe cap care au şuşotit ceva şi s-au îndepărtat; un alt mascul a venit până aproape de ascunzătoarea mea, a zbierat „Moarte!“ şi a fugit. Ce este? S-a declanşat cumva insurecţia? O să curgă sânge? De-ar fi aşa... Dar mă tem că e ceva mult mai banal şi mie, care am un creier înfierbântat, mi se pare că văd lucruri ieşite din comun. Să nu uit să fiu cinică. De prea multe ori am fost înşelată. Zilele acestea, în care nu am mai primit nicio veste de la Seniorie m-au tulburat peste poate şi am căutat semne în lucrurile cele mai triviale: în zborul unor scatoide sălbatice, într-o fereastră deschisă şi apoi închisă, într-o băltoacă, în fornăitul coloscatoidei. Nu o dată am fost pe punctul de a abandona şi de a pleca împreună cu Dora pe câmpiile infestate de aricii-de-sânge. Eram dispusă chiar să accept riscul că tot pământul e plin de arici şi că Dora nu va avea unde să aterizeze — aşa de tare mă săturasem de voi. Dar iată că aţi început să desfăşuraţi operaţiuni misterioase care-mi stârnesc curiozitatea. Voi cerceta îndeaproape.

Dimineaţa de azi e proaspătă. Au înverzit prunii. Ce frumos miroase iarba.

— SĂ ANALIZĂM Nota nr. 4, am spus la deschiderea primei şedinţe a Brigăzii de Coregrafie şi Scenaristică „Cosma“.

Senioria fusese foarte cooperantă şi adunase prin curieri (motorolele încă nu erau gata) patruzeci de croace şi cincisprezece masculi. Am vrut iniţial să-i selectez după anumite criterii, dar mi-am dat seama că e prea complicat şi, la urma urmelor, neproductiv, aşa că i-am luat la grămadă. Înainte de deschiderea lucrărilor am avut totuşi grijă să le comunic că fuseseră selectaţi cu mare atenţie. Se pare că m-au crezut. I-am adunat în sufrageria Grinei şi i-am pus să stea pe podea, în timp ce mă plimbam printre ei cu hârtiile în mâini, gesticulând cât puteam de mult.

— Elisabeta Rakowicz se întreabă: „Ce se întâmplă în Cledu?“. E surprinsă fiindcă nu am băgat-o în seamă. Bineînţeles, nu se aştepta să fie ignorată cu desăvârşire mai bine de o săptămână. Însă noi, adică Centrul, am mizat pe acest lucru cu bună ştiinţă, deşi ne-a durut inima. Au existat anumite persoane care au pus la îndoială justeţea acestei hotărâri, dar în cele din urmă decizia luată a fost cea bună. Pe ce mă bazez când spun asta? O să vedeţi imediat. Deci Elisabeta Rakowicz îşi pune încă de la început o serie de trei întrebări, după care, parcă neputându-şi stăpâni entuziasmul, scrie: „Sunt aşa de surescitată“. Vedeţi? Am mistificat-o, spre surpriza şi încântarea ei. Scrisoarea continuă cu o serie de observaţii: a remarcat în parc grupurile de croace însărcinate cu aprovizionarea secretă a pichetelor de revoluţionari (misiunea Castron a brigăzii Lidia), apoi discuţia conspirativă dintre doi masculi îmbrăcaţi în anterie pentru sporirea misterului (misiunea Glugă a brigăzii Dana), precum şi misiunea Prietenul Violenţei a masculului Ronald, care trebuia să zbiere anumite cuvinte în mai multe zone din oraş. Fac o mică paranteză în legătură cu ultima misiune. Pe baza informaţiilor conţinute în

nota de război a Elisabetei Rakowicz, ca şi a acţiunii masculului Ronald, putem să identificăm cu aproximaţie locaţia inamicei noastre. Reţineţi că a zis: „un mascul a venit până aproape de ascunzătoarea mea şi a zbierat «Moarte!»“. Subliniez „ascunzătoarea mea“. În cadrul misiunii lui, Ronald a zbierat „Nu mai suportăm“ lângă parc, „Crăpăm aicea“ lângă terenul de sport, „Să explodeze toate“ la capătul bulevardului şi „Moarte lor“ lângă vechea fabrică de ciment. Deci Elisabeta Rakowicz se ascunde în vechea fabrică de ciment. E o concluzie preliminară, nu definitivă, dar există mari şanse să se adeverească. Vom trimite alte cadre ale brigăzii de spionie pentru confirmare. Să mergem mai departe. Devenind dintr-odată conştientă de sine, Elisabeta Rakowicz avansează cu prudenţă. Evident, nu vrea ca aşteptările să-i fie înşelate, aşa că, având creierul „înfierbântat“, se teme să nu fie ceva „mult mai banal“ şi să nu i se pară că vede „lucruri ieşite din comun“. Reţinem că are un creier „înfierbântat“. Asta ne dovedeşte, din nou, că suntem pe calea cea bună. De altfel, ne confirmă ea însăşi: „Zilele acestea în care nu am mai primit niciun semn de la Seniorie m-au tulburat peste poate şi am căutat semne în lucrurile cele mai triviale“. Unde a căutat ea semne nu ne interesează, important e că s-a frământat. Mai departe suntem avertizaţi că răul încă nu a fost reparat şi că temuta plecare e posibilă în orice moment. Nu uită să spună că tot supărată a rămas, dar că „operaţiunile misterioase“, cum le numeşte, i-au stârnit curiozitatea şi, în consecinţă, „va cerceta îndeaproape“. Încheie cu imagini ale naturii care îi exprimă prospeţimea stării sufleteşti: „Ce frumos miroase iarba“. Mai e ceva. Se întreabă dacă va curge sânge. După cum am prevăzut, e nevoie de provizii de tomate pentru un lichid cât mai convingător. Aici e o altă discuţie, fiindcă intrăm în atribuţiile brigăzii Teodora. În

concluzie, am raportat un prim succes, membre şi membri ai brigăzii Cosma. S-o ţinem tot aşa. V-am citit şi v-am interpretat această scrisoare ca să vă vină inima la loc şi să purcedeţi cu mare curaj la următoarele sarcini. Aveţi încredere că mintea mea, împreună cu minţile neobosite din Seniorie, lucrează zi şi noapte pentru binele public şi al Elisabetei Rakowicz. În această primă întrunire voi stabili împreună cu voi, masculi şi croace aleşi pe sprânceană, ce fapte revoluţionare se vor comite în Cledu. Imaginaţia nu e cu mult mai puţin preţuită decât obedienţa, aşa că am rugămintea să daţi dovadă de bun-simţ când o să vorbesc eu şi de tact atunci când vă vine vreo idee, fiindcă nimeni nu vrea să-şi piardă timpul cu porcării. Haideţi deci să ne gândim împreună ce aruncăm în aer, pe cine ne prefacem că omorâm, ce lozinci scandăm şi ce geamuri spargem. Veniţi cu idei.

Ideile au fost proaste. Masculii, văzând pentru prima oară în viaţa lor că au dreptul să vorbească în public şi că sunt ascultaţi, au sugerat să construim un tun mare, să ameninţăm cu el pe toată lumea şi să tragem cu obuze false. I-am întrebat ce obuze să punem în tun şi au răspuns că asta e mai puţin important, odată ce avem un tun. S-ar putea pune nişte bucăţi de lemn sau nişte cârpe. A doua idee a fost să săpăm o groapă comună unde să îngrămădim croace şi cledane care să facă pe moartele, apoi să le acoperim cu pământ. Pentru a evita sufocarea, fiecare din victime ar urma să respire printr-un pai. Nici n-au terminat bine de expus ideea că au şi început să se certe în privinţa materialului din care să fie făcut paiul. Unii spuneau că sunt suficiente firele de păpădie, alţii opinau că firul de păpădie e prea subţire şi fragil şi că e nevoie de tuburi din cauciuc. Se ridica problema de unde să fie găsite atâtea tuburi. Un mascul foarte tânăr şi-a asumat singur sarcina de a face cauciuc, chiar dacă nu

văzuse cauciuc în viaţa lui. Altul spunea că-l doare inima.

— Bune idei mai aveţi, am zis. Le vom folosi pe toate. Dar întâi trebuie să scriem nişte scenarii de încăierări. Asta e prioritar. Pe urmă va trebui să împart eu rolurile şi să mă asigur că Elisabeta Rakowicz ne vede. După realizarea acestor paşi o să facem şi tun, eventual. Până atunci procedăm aşa: porniţi de la grupuri de câte o cledană şi şase masculi. Masculii trebuie să dea impresia că bat cledanele, iar cledanele să cadă late. Simplu. După ce cledanele cad late, masculii jubilează.

— Ce înseamnă jubilează?

— Adică se bucură. Chiuie, ţipă, se bat cu pumnul în piept. După ce se bucură iau cledana (care trebuie să atârne ca o moartă) şi o depun într-o zonă sigură, unde nu poate fi văzută de Elisabeta Rakowicz. Uitaţi aici nişte liste cu zonele sigure. Învăţaţi-le. Şi nu vă mai gândiţi la tunuri şi gropi.

Cledanele ce aveau să participe la luptele mascate s-au lăsat cu greu convinse să mimeze înfrângerea şi să atârne în mâinile masculilor, dar au promis că-şi vor călca pe inimă până la urmă, de dragul Elisabetei. Am hotărât să facem un test. S-a întâmplat cel mai firesc lucru din lume, care m-a făcut să mă simt tare prost. Cum de nu mă gândisem la asta de la început? Pichetele de revoluţionari au respectat bine coregrafia, dar cledanele care trebuiau să facă pe victimele au preferat să omoare masculii cu mâinile goale sau cu cuţitele. Comisesem o eroare. Încercând să disimulez fiecare acţiune uitasem că de fapt e atât de simplu să laşi lucrurile să curgă în voie. Parcă mi s-a ridicat o ceaţă de pe ochi. Oare nu mă lovise Grina în spinare în urmă cu câteva zile, indiferentă la statutul meu evident superior? Nu rânjise şi nu se bucurase de suferinţa mea?

Am rescris planurile. Am cerut întâi o listă cu toţi masculii şi am selectat câţiva pentru sacrificare. L-am inclus şi pe Fritz. Pe Caragea l-

am păstrat. Spre deosebire de colegul lui mai îndărătnic, Caragea era cuminte şi de încredere. În acelaşi timp, am mai convocat o adunare secretă a Senioriei în care le-am spus cledanelor:

— Totul merge ca pe roate şi vă mulţumesc. Deşi nu era cazul, v-aţi comportat cu mare naturaleţe, în sensul că aţi omorât masculii care se prefăceau că atacă. Din punct de vedere al realităţii obiective aţi acţionat justificat: în cazul unei revoluţii s-ar isca bătăi şi, da, e adevărat, cledanele ar omorî masculi. În şedinţa de azi voi atrage totuşi atenţia asupra unei probleme: statistic vorbind, într-o luptă se moare de ambele părţi şi, de regulă, partea care moare mai mult e cea învinsă. Să nu uităm că Elisabeta Rakowicz vrea ca masculii să învingă. Aşa că, înţelegeţi, nu se poate să faceţi prăpăd de fiecare dată. Se strică balanţa. E important să dăm impresia unei revoluţii serioase, echilibrate. Altfel, ce rost mai are? Deci omorâţi masculi dacă vă vine — dar nu exagerat — şi prefăceţi-vă moarte cât mai des.

Unele cledane au fost nemulţumite de intervenţia mea şi, pentru prima oară, mi-au zis că s-au cam săturat de revoluţii şi sfaturi şi că toată chestia nu duce nicăieri. Am pierdut controlul în mod clar, iar doamna Vé a profitat spunând că se exagerează prea mult starea Elisabetei Rakowicz. Acest lucru nu aducea Senioriei decât amărăciune. Dacă ar fi după ea, ar trimite chiar acum o delegaţie la Elisabeta Rakowicz pentru a o rechema la vatră şi a lăsa în urmă certurile; ce atâta scriere de scenarii? Am criticat cu vehemenţă o astfel de poziţie şi mi-am dat seama că trebuie să prezint cât mai urgent Senioriei un raport al brigăzii de spionie Silvia, cu privire la starea Elisabetei Rakowicz. Cledanele erau în stare să piardă poziţia bună pe care o cucerisem pentru ele numai din plictiseală şi zăpăceală, fiind incapabile să-şi adune minţile.

Am trimis douăzeci de croace şi paisprezece masculi, printre care şi Fritz, în apropierea fabricii de ciment. Misiunea oficială era de spionie. Cum au ajuns la locul cuvenit, conform planului, masculii au strigat: „Libertate totală!“. Zece croace au început să-i înjunghie, iar celelalte să dea târcoale fabricii, având ca scuză eventuala fugărire a celor rămaşi. Avusesem grijă ca niciun mascul să nu ştie că urmează să fie ucis. Din nefericire, deşi cerusem ca toţi masculii să fie eliminaţi, nouă dintre ei au reuşit să se facă nevăzuţi. Ceilalţi cinci (inclusiv Fritz) au murit pe loc şi au fost depuşi la maşină, unde au fost reprocesaţi şi trimişi la institut. Croacele fuseseră instruite să observe orice mişcare din jur, dar să se prefacă atât de absorbite de vânarea masculilor, încât să nu pară tulburate de nimic. Operaţiunea a identificat într-adevăr ascunzătoarea Elisabetei Rakowicz, care a fost localizată în cea mai înaltă aripă a fabricii. Croacele Şase Şase Cincizeci şi Opt Unsprezece au văzut-o pe Elisabeta Rakowicz deasupra unui siloz, călare pe o coloscatoidă, urmărind curioasă acţiunea din curte. Din apropiere au fost recuperate coji proaspete de banană, conserve goale şi şerveţele de hârtie folosite. Am fost foarte nemulţumit de pierderea celor nouă masculi, care puteau acum s-o contacteze pe Elisabeta Rakowicz şi să ne dejoace planurile. Mă îndoiam însă că ar fi trădat, fiindcă îşi dădeau seama că periclitarea operaţiunii ar fi intrat în conflict deschis cu gemotica.

Următoarea notă de război a Elisabetei Rakowicz a venit pe geam, legată de o cărămidă. Era târziu. Mă aflam în bucătăria Senioriei, unde nu mai era nimeni, şi mâncam un blid de ciorbă. O lăsasem pe croaca mea la intrare, dându-i ordin să nu permită intrarea nimănui. Cărămida a intrat pe geamul deschis şi s-a lovit de o cratiţă. Am auzit de afară fâlfâitul îndepărtat al unor aripi de coloscatoidă. Am desfăcut hârtia şi m-am

cutremurat. Elisabeta Rakowicz spunea că înţelege planurile Senioriei: era o revoluţie mascată făcută pentru plăcerea ei; lucrurile nu erau autentice. Mi-a venit să vomit când am citit asta. Descoperirea inautenticităţii şi a formalismului a necăjit-o profund, scria ea, dar în final a ajuns să accepte ideea. Aşa era lumea, o adunătură de prefăcuţi. Avea totuşi câteva aşteptări: să ne prefacem bine, fiindcă „în absenţa pulsiunii naturale trebuie să existe măcar un artificiu de calitate“. Mai spunea că vrea să vadă un spectacol reuşit, ca cel de la fabrică, încheind cu un îndemn la o disimulare absolută, căci disimularea reprezintă, până la urmă, valoarea supremă în această „lume urâtă“. Nu era un mesaj prea rău. Mi-a mai venit inima la loc, dar din cauza şocului iniţial n-am mai putut mânca restul de ciorbă.

A doua zi am depus triumfător la Seniorie cărămida şi hârtia. Doamna Vé n-a mai avut ce zice şi mi-a dat dreptate. Puterile mele au fost sporite şi nimeni nu mi s-a mai opus. În acest fel am putut implementa fără teamă mai multe acţiuni. Acestea au fost, pe scurt:

— provocarea unui scandal faţă de echipa de croace de la maşină, care fusese incapabilă să construiască baterii pentru motorole. Astfel, fără să s-o cer direct, am urgentat înlocuirea lor cu o nouă litieră. Croacele au făcut depresie şi s-au băgat singure în maşină. Surprinzător, nu m-a durut deloc inima;

— stabilirea cu succes a unei reţele de spionie ai cărei membri comunicau prin parole şi coduri cifrate, graţie eforturilor susţinute ale brigăzii Dana;

— consolidarea echipelor de spionie pentru observarea Elisabetei Rakowicz; punerea la punct a unui sistem de raportare directă, astfel încât Centrul să afle în cel mult cinci minute, prin curieri, când inamica îşi schimba poziţia;

— realizarea exemplară a îndoctrinării prin brigada Yvonne. Am scris un număr extrem de mare de texte pe care membrii acestei brigăzi le-au citit cu dăruire tuturor croacelor şi masculilor implicaţi. Sloganele „cu îndârjire şi iubire“ sau „suportaţi pentru Elisabeta“ s-au bucurat de mare succes.

Aşa cum era de aşteptat, cei nouă masculi care reuşiseră să scape mi-au dat destule bătăi de cap. Au alcătuit un grup dizident autointitulat „Prietenii Violenţei“, numele făcând referire la misiunea masculului Roland. Programul lor a fost descris într-o misivă trimisă Centrului, care în ultimul timp ajunsese să fie sufocat de documente venite din partea fiecărei brigăzi. Din acest motiv, textul Prietenilor Violenţei s-a rătăcit pe undeva, dar am apucat să-l citesc şi să-l reţin. Pe scurt, ei doreau să continue o luptă onestă împotriva cledanelor, aşa cum ordonase de altfel şi Elisabeta Rakowicz. Nu aveau de gând să accepte trădarea şi jocurile murdare ale „acomodaţioniştilor“ de la Centru. O astfel de atitudine era profund neliniştitoare, mai ales că scrisoarea fusese redactată cu mare efort, semn că gemotica le provoca dureri continue. Literele, la început destul de bine conturate, ajungeau pe la jumătatea textului să fie aproape de neînţeles din cauza tremuratului. La sfârşitul scrisorii, câteva pete roşii fuseseră încercuite cu creionul; textul explicativ spunea că autorului i-a dat sângele pe nas de tulburare, conchizând că Prietenii Violenţei nu se vor lăsa înfrânţi cu una cu două.

Citirea documentului m-a lăsat frământat. Era exact genul de acţiune pe care Elisabeta Rakowicz dorea s-o vadă. În acelaşi timp, bănuiam că ar fi fost dezgustată de imaginea acestor Prieteni ai Violenţei care păreau atât de curajoşi în confruntarea lor cu gemotica: cu siguranţă, odată cu părăsirea atelierelor şi luarea deciziei de a lupta cu adevărat împotriva cledanelor, gemotica i-ar fi

transformat în nişte creaturi mizerabile: crizele cardiace ar fi fost ceva comun pentru ei, ca şi ameţelile sau leşinurile frecvente. Ar fi avut dificultăţi de respiraţie şi, în curând, nu ar fi reuşit nici măcar să se deplaseze. Totuşi, nu cred că intenţionau să se sinucidă. Mai degrabă erau motivaţi de furie sau de spaimă. Speram doar să se fi refugiat în alt loc decât în fabrică. Nu aveam cum să anticipez deznodământul unei întâlniri dintre Elisabeta Rakowicz şi ei, iar perspectiva era îngrijorătoare. Patrulele pe care le-am aşezat cu discreţie în jurul complexului abandonat raportau că nu văzuseră niciun grup de rebeli.

După două zile, detaşamentele de croace pedepsitoare trimise pentru a căuta şi lichida grupul de masculi au reuşit să-i găsească şi să provoace o confruntare cu pietre pe una din străzi. Din câte ştiu, Elisabeta Rakowicz nu a luat cunoştinţă de încolţirea Prietenilor. Am primit confirmarea de la cadrele spionice că, la momentul respectiv, ea se îmbăia, motiv pentru care am şi dat ordinul de lichidare. Mi s-a raportat că masculii urlau, făceau spume la gură şi aruncau la nimereală cu proiectile. În timp ce unul din ei azvârlea piatra, ceilalţi îşi trăgeau sufletul, pipăindu-şi piepturile. Din raportul destul de stufos am dedus că masculii nu atacaseră sistematic şi că au fost uşor de înconjurat. Deznodământul acestei scurte întâlniri a fost moartea prin infarct a opt Prieteni ai Violenţei. Unul din ei a reuşit să scape şi s-a retras în tufişuri, zbierând. A fost identificat drept Filip, ucenic în atelierul doamnei Minuzin-Ştrassky. Ceilalţi opt au fost procesaţi în maşină.

Întâmplarea mi-a confirmat aşteptările iniţiale privind soarta rebelilor şi a calmat întreaga Seniorie. Rămânea doar să mai vânăm masculul liber, dacă nu cumva murise în timpul retragerii. Aş fi fost totuşi mult mai liniştit dacă aş fi aflat că expirase. Aveam nevoie de stabilitate.

Nota nr. 5

Scrisă de Elisabeta Rakowicz, azi, Simbo 32

CĂTRE TOŢI MASCULII DIN CLEDU:

Aşa-zis rebelilor. Bravo vouă. Ştiu că vă prefaceţi, dar asta nu înseamnă că nu sunteţi eroi. Multă vreme a trecut de când m-am gândit ultima oară la neamul vostru. Vă consideram inferiori, josnici, cu nimic mai buni decât chirunţii. Incapacitatea cronică de a decide singuri, cât şi trupurile mizerabile pe care le aveţi mă dezgustă în continuare; în acelaşi timp, însă, vă zic că sunteţi eroi. Nu mi-e greu să fac asta şi ştiu că aveţi nevoie de încurajare pentru sarcina dificilă dinaintea voastră. De asta vă zic încă o dată: eroilor. Am pierdut orice speranţă că din voi are să iasă ceva bun, tot aşa cum am renunţat să sper că vom dezvolta oraşul. Parcă am mai zis cândva lucrurile astea. Nu-i nimic. Ce s-a stricat şi nu se poate repara ne obligă la schimbări de paradigmă: devine, printr-un decret al meu, frumos. Clădirile sunt în paragină şi se prăbuşesc. Din varii motive, nu le putem îmbunătăţi, aşa că, în urmă cu multă vreme, am decretat că paragina e frumoasă; gata cu frământarea — şi, oricum, nu e mai comodă estetica în locul salubrizării? Voi, masculilor, nu puteţi ridica un deget împotriva cledanelor, deşi încercaţi. Faceţi parte din acea societate blestemată care m-a înnebunit, din cauza căreia am plecat unde am văzut cu ochii. Dar am obosit şi, la urma urmelor, creierul meu trebuie să domine un univers şchiop. Rezultă aşadar că eşecul vostru e frumos. Mărturisesc că încă nu mă pot obişnui cu ideea şi mi-e foarte greu s-o accept, însă o voi accepta. În această zi blândă, în care mă simt cinico-lucidă — poate şi un pic răutăcioasă — îmi vine să accept toate murdăriile şi să le depăşesc printr-o gândire sinuoasă. Din nou am o stare de déja-vu. Nu-mi dau seama de ce.

Vreau să continuaţi lupta falsă ca şi cum ar fi luptă adevărată. Atâta vreme cât veţi respecta

partitura până la ultima notaţie, mulţumirea nenorocită pe care o va gusta inima mea va fi mai bună decât decepţia în care mă găsesc azi. Şi nu mai înjur pe nimeni, căci izolarea m-a făcut înţeleaptă. Vă rog doar atât: nu fiţi răi cu mine şi respectaţi-mi dorinţa. Prefăceţi-vă bine. Dacă mă iubiţi.

Sunt uimită: s-a terminat şamponul, lucru la care nu m-am aşteptat. Credeam că un bax de şampoane o să-mi ajungă multă vreme. Am făcut, ce-i drept, destul de multe băi. Cât de trist. Dar nu numai şamponul e problema, cât şi faptul că mi-e greu să umplu de fiecare dată cădiţa de aluminiu pe care o am, apoi să arunc apa. E aşa obositor. Însă prefer să sufăr în continuare, chiar dacă motivele devin din ce în ce mai nebuloase. Am uitat-o aproape de tot pe Olga. Săraca de ea. Mult mai însemnate au devenit problemele triviale, ca de pildă şoarecele pe care nu reuşesc să-l prind şi care, dacă la început mi s-a părut frumos, acum mă enervează. Dă târcoale noaptea şi ronţăie biscuiţii din cămară. Într-o seară mi-a trecut şi peste pătură. Am adus-o pe Dora cât mai aproape de edificiul meu şi am îndemnat-o să-şi vâre capul pe geam, în speranţa futilă că-l va prinde. N-a încăput, şi oricum nu avea ce să-i facă. A fornăit nemulţumită. Am împins-o înapoi. Nu ştiu ce fusese în mintea mea.

În afară de şoarece şi de şampon, am o listă destul de mare cu lucrurile care încep să mă supere mai mult chiar decât mă supăraţi voi. Nervii trebuie să aibă o ierarhie, nu să se manifeste prosteşte. Şi totuşi mă enervează betonul împuţit, pânzele de păianjen, legumele şi fructele stricate, pătura ruptă, desfăcătorul de conserve, puştile care stau alandala peste tot şi de care mă împiedic când merg în cămară, toaleta improvizată, farfuriile murdare, amnarul defect, focul prea mic, lumina proastă a lămpii de campanie. De câteva zile, frumuseţea rustică a acestor elemente îmi scapă

printre degete şi, adăugându-se numeroaselor lucruri faţă de care sunt furioasă, îmi dă aşa, cum să zic, o sfârşeală. Dar, la cât am suferit eu, ce mai contează alte câteva picături?

Contează. Totul contează.

Am spart nişte ouă în perete, chiar deasupra patului. Îmi pare rău. Trebuie să curăţ. Nu era mai bine când curăţa cineva după mine? Ca Olga. Ah, dar mi-am adus aminte de toate prostiile voastre şi mă enervez şi mai tare. Fir-aţi să fiţi. Voi sunteţi de vină pentru tot. Daţi-mi revoluţia mea mascată. Cledane şi masculi nenorociţi, faceţi cum v-am zis!

PROGRAMUL ERA URMĂTORUL: doamna Vé, doamna Partenie, militarele Sonia, Antonia şi Atira stau la o masă într-o piaţetă şi beau vin de bastrac. Se plâng din cauza nedreptăţii generale şi a masculilor rebeli. Deodată, mai mulţi masculi năvălesc peste ele şi le leagă cu sfoară. O judecată sumară are loc, apoi masculii le ucid şi se îndepărtează răcnind lucruri războinice.

Repetasem acţiunile timp de o săptămână şi, dincolo de satisfacţia personală de a fi convins Senioria să-i impună doamnei Vé un rol de victimă, eram mulţumit de profesionalismul cu care fiecare participant îşi îndeplinea rolul. Deşi la început nu toate replicile fuseseră stabilite, actorii intuiau foarte bine când era cazul să intervină, iar mesajele exprimate ajungeau cu succes la urechile spectatorilor, creând emoţie. Mai mult, cledanele se abţineau şi nu omorau masculii. După câteva zile de repetiţii am introdus, întâi ca element butaforic, apoi ca parte integrantă din piesă, un pruţ. Acesta urma să fie spart în momentul declanşării conflictului, fiecare actor şi actriţă urmând să facă linişte pentru câteva momente. Doamna Vé trebuia atunci să spună în şoaptă: „Aţi distrus arta, blestemaţilor“, iar un mascul să-i dea replica: „Suntem cu toţii blestemaţi. Odată cu pruţul acesta moare şi ceva din noi“. Urma uciderea artistică a cledanelor şi fuga masculilor.

Fireşte, trebuia să ne asigurăm de mai multe lucruri: în primul rând, ca Elisabeta Rakowicz să fie martora acestei scene; apoi, ca participantele să aibă sub haine pungi cu suc de to-mate; şi, nu în ultimul rând, să avem un pruţ de calitate. I-am încredinţat lui Caragea ultima sarcină, dându-i trei modelatori luaţi de la diverse ateliere şi câţiva ucenici culeşi de la Cabananoastre, unde lâncezeau toată ziua hrănind burbacii.

Pentru ca spectatoarea noastră să fie prezentă, am aranjat ca grupul de masculi actori, plasaţi strategic prin oraş, să o atragă pe Elisabeta

Rakowicz către piaţeta în discuţie. Masculii urmau să strige, mimând teama şi conspiraţia: „Rândunica! Hai cu vârtejul! Se declanşează acţiunea!“ Foloseau un sistem de tip ştafetă, în care unul fugea către celălalt, îi striga mesajul, apoi amândoi goneau în direcţia piaţetei, culegând de pe drum alţi masculi. Când ajungeau la destinaţie, urmau să tacă şi să se ascundă, pentru a permite cledanelor să vorbească, ceea ce arăta că ele nici măcar nu bănuiesc ce li se pregăteşte. Cu vinul şi pruţul pe masă, se tânguiau cu privire la diverse lucruri (incorectitudinea vieţii, propria neputinţă etc). Apoi se declanşa atacul.

Era o acţiune dificilă. Luasem în calcul cinci puncte din care Elisabeta Rakowicz ar fi putut urmări judecata şi pedeapsa: trei acoperişuri care ofereau suficientă protecţie, un copac uriaş, bogat în frunze, şi o casă în ruină, peste drum de masa cledanelor. Am organizat în aşa fel lucrurile, încât să obţin o vizibilitate bună în oricare din aceste spaţii (care, bineînţeles, erau suficient de generoase încât să permită accesul unei coloscatoide.)

Trebuia să obţin, în sfârşit, rezultate palpabile în privinţa mulţumirii Elisabetei Rakowicz. Senioria îmi acordase acces la biblioteca personală a inamicei noastre, care conţinea 121 de cărţi vechi ce acopereau diverse domenii tehnico-artistice. Dintre acestea, doar două volume discutau ştiinţific despre simţire. Le-am studiat cât de bine am putut, cu toate că zeci de pagini se lipiseră din cauza vechimii şi a umezelii. În dorinţa mea de a fi cât mai riguros în cunoştinţe dezlipeam paginile cu un cuţitaş şi le citeam chiar dacă era foarte dificil. În acest fel am distrus cam a treia parte din file, dar am reuşit să citesc destul încât să-mi fac o idee despre ce înseamnă abordarea ştiinţifică a personalităţii, cum se redactează un formular de psihic şi cum se face, pe baza datelor acumulate, un profil operaţional. Recunosc că n-am înţeles

expresii precum „construcţie polisemantică Björn“ sau „disjunctivitate cognitivă superioară“, ceea ce nu m-a împiedicat să le trec în fişa pe care am alcătuit-o şi care urma să-mi servească drept instrument de evaluare a reacţiilor Elisabetei Rakowicz. Nu era nimic dacă nu cunoşteam anumite cuvinte. Un mascul mai bătrân de la alt atelier mi-a spus că e un semn al funcţionării principiului subtil al ştiinţei. După părerea lui, nu exista nicio problemă dacă cineva amesteca în discurs termeni pe care nu-i înţelegea, atâta vreme cât se străduia să o facă ştiinţific şi să obţină ceva de pe urma lor; cu alte cuvinte, zicea el, dacă forţezi misterul obţii până la urmă un adevăr sau două sau ceva în acest sens.

O singură ezitare am avut: volumele din biblioteca Elisabetei Rakowicz fiind atât de vechi, probabil că lumea de dinainte, din care venise ea, se deosebea destul de mult de lumea de acum. În acest caz, informaţiile luate de acolo nu mi-ar fi fost de mare folos. Dar şi acest lucru l-am respins, fiindcă, orice s-ar spune, se găsea în acele cărţi o înţelepciune mai consistentă decât a mea. Era benefic să mă inspir dintr-un autor mai deştept, deşi nu pricepeam chiar tot.

Echipele de spionie îmi raportau în permanenţă desfăşurarea acţiunii, aşa încât să pot face evaluarea pe formularul meu de psihic. Acest formular era alcătuit dintr-o secţiune pentru analizarea motivaţiei masculilor, alta pentru adunarea lor, alta pentru cledanele de la masă, iar alta pentru judecata masculilor şi concluzia spectacolului. Arăta în felul următor:

FORMULAR de PSIHIC pentru EVALUARE şi CONTROL

** Notă: cuantificarea se face în cifre de la unu la cinci: unu e prost de tot, zece e foarte bine.*

1. Prima etapă. „Vestea“. Acţiuni: masculii Tibor, Petru, Greieraş şi Voltă vin în fugă din patru părţi şi se întâlnesc

pe bulevard la Flaya. „Nu se mai poate aşa“, zice Greieraş. Tibor scuipă. Voltă zice: „Noi ne chinuim aici şi cledanele beau vin în piaţeta Verde“. „Nu mai spune!“ exclamă Petru. „De unde ştii?“ „Păi le-am văzut eu.“ Greieraş zice: „Am o sfoară şi şase cuţite. Voi luaţi cuţitele. Sfoara o ţin eu. Să le pedepsim!“ „Chiar aşa, fir-ar să fie!“ strigă cu toţii, după care pornesc în pas alergător. Pe drum, strigă: „Rândunica! Hai cu vârtejul! Se declanşează acţiunea!“.

Evaluare.

Se dau bine replicile? Cuantifică.....

Senzaţia de autenticitate cum e? Cuantifică.....

Se îndeplinesc acţiunile cerute? Cuantifică.....

Indice Clausewitz-Bornau şi psihi-refracţie. Cuantifică.....

2. A doua etapă. „Luminiţa“. Culegerea celorlalţi masculi de pe drum. Zone-cheie: a) postăvăria, unde sunt Falto şi Tomas, care fumează ţigări furate; b) intersecţia Victoriei, unde e Andrei, care se joacă cu pietricele; c) clădirea fostului spital, unde Marcel, Fedotov şi Ortadoglu aleargă după o şopârlă. Acţiuni principale: în toate cazurile, grupul iniţial de masculi îi racolează pe ceilalţi folosind expresia: „Camarazi! Ce sunt prostiile astea pe care le faceţi voi? Noi mergem la război, la sânge, la durere. Ne-a ajuns cuţitul la os. Veniţi cu noi şi nu mai lânceziţi!“.

Ceilalţi, înviorați de cuvintele revoluţionare, lasă baltă pros-tiile pe care le făceau şi se alătură insurecţiei.

Evaluare.

Se dau bine replicile? Cuantifică.....

Se fac bine acţiunile? Cuantifică.....

Poticneli stilistice şi disjunctivitate subiectivă. Cuantifică .....

Dârzenie. Cuantifică.....

3. A treia etapă, numită „Vânticel“. În Piaţeta Verde, unde, la o masă, beau şi fumează doamna Vé, doamna Partenie, militarele Sonia, Antonia şi Atira. Masculii, comunicând prin semne stranii, fără a fi observaţi, înconjoară în linişte cledanele. Pe masă e un pruţ. Cledanele se uită la el, ronţăie chirunţi dintr-un vas şi cântă următorul cântec:

Ah, ce lume ticăloasă

Bem şi detestăm

Sentimente de afecţiune

Nu mai posedăm.

După ce cântă, cledanele aleg un subiect şi se plâng. Poate fi vorba de plecarea Elisabetei Rakowicz, de calitatea proastă a orzului, de faptul că aricii-de-sânge stăpânesc tot pământul sau de orice altceva. E important ca, după scurtă vreme, discuţia să devieze către pruţul de pe masă. Doamna Vé spune: „Nu-i mai văd frumuseţea“, iar generăleasa Atira întăreşte: „Uite unde s-a ajuns“. În acest punct, doamna Partenie recită cu însufleţire:

Rece se-ascunde soarele-n munţi

Cu vinul, cu pruţul, cu nişte chirunţi

Petrecem aici. Dar nu ne distrăm.

Să vină mai repede moartea strigăm

Că visele noastre...

Acum năvălesc masculii. Pentru păstrarea unei impresii de autenticitate, ei vor ieşi la atac exact atunci când doamna Partenie ajunge la „că visele noastre“. Masculii agită cuţitele şi mârâie. Uimite de năvală, cledanele se ridică în picioare.

Evaluare.

Se dau bine replicile? Cuantifică.....

Senzaţia de autenticitate cum e? Cuantifică.....

Construcţie polisemantică Björn. Cuantifică.....

Se îndeplinesc acţiunile cerute? Cuantifică.....

Normalitate recitativ-declarativă. Cuantifică.....

Sentimente tragice stârnite. Cuantifică.....

4. A patra etapă, numită „Judecata de valoare“. Tot în Piaţeta Verde. Masculii le ordonă cledanelor să stea pe scaune şi să pună coatele pe masă. În timp ce ei zbiară înjurături, le leagă cu sfoară, apoi fac o legătură complicată ca se le imobilizeze şi mâinile. Cledanele sunt neputincioase nu numai fiindcă au fost luate prin surprindere; depresia le face să nu se opună. Legăturile sunt solide şi nu se desfac. Cledanele nu se prefac imobilizate, ci sunt imobilizate de-adevărat. Masculii fac nodurile cum trebuie, conform repetiţiilor.

Pe urmă, unii masculi se plimbă în jurul mesei, în timp ce Greieraş păşeşte printre mâinile cledanelor legate de masă, lovind cu piciorul paharele cu vin (dar având grijă să nu atingă pruţul) şi recitând versurile:

V-am prins, păcătoaselor, veţi da socoteală.

Cum vă simţiţi că v-am legat?

(către doamna Vé)

Te doare o mână, te doare spinarea?

Aşa e când eşti capturat.

Cum mai beţi şi mâncaţi dacă sunteţi legate?

Vă e foame şi sete, dar noi

Nu vă dăm băutură, nu vă dăm nici mâncare

Ce mai râdem de voi.

Voltă hohoteşte din toată inima, cu capul lăsat pe spate. Andrei îşi îndeasă pâine în gură şi râde la rândul lui. Greieraş continuă:

A venit şi momentul judecăţii supreme

Ne-aţi lovit, ne-aţi supus, ne-aţi dictat,

Ne-aţi urlat în urechi vorbe grele

Ne-aţi dezintegrat.

Intervine Falto:

Considerăm că sunteţi vinovate

Şi că v-aţi comportat mişeleşte

Masculi, nu-i aşa c-am dreptate?

(Ceilalţi:)

Ba da, aşa este!

Mai departe, Greieraş:

Aveţi corpuri frumoase, şi ce faceţi cu ele?

Le îndopaţi cu carne şi vin

Nu reconstruiţi societatea

Înotaţi în venin!

Noi muncim, facem pruţ şi hrănim toţi burbacii

Unde sunt pământul şi înmulţirea sexuată?

Lâncezeala domneşte, neputinţa e mare

Societate ratată!

Cu duhori şi sudoare meşterim în gunoi,

Scormonim în fecale ca să facem cristal

Ne băgăm la maşină şi ne reprocesăm

Nu aşa e normal.

În oraşul acesta mărunt şi murdar

Unde tot noi murim, unde voi tot trăiţi,

O să inversăm fenomenul

Chiar acum, chiar aici!

Marcel dă de două ori cu pumnul în masă şi întreabă: „Ce aveţi de zis în apărarea voastră?“ Cledanele dau să răspundă, însă Marcel dă iar cu pumnul în masă şi zice: „De fapt nu ne interesează ce aveţi de zis în apărarea voastră, vă condamnăm la moarte!“ „Da, da, la moarte, la moarte!“ strigă toţi. „Să le înţepăm cu cuţite!“

Din cauza euforiei, Marcel atinge pruţul de pe masă, care cade şi se sparge în mii de bucăţi. Linişte. Doamna Vé spune: „Aţi distrus arta, blestemaţilor“. Ortadoglu îi dă replica: „Suntem cu toţii blestemaţi. Odată cu pruţul acesta moare şi ceva din noi“. Apoi, cu cuţitul în mână, se apleacă peste doamna Vé (ca să nu se vadă de la distanţă ce face) şi sparge punga cu suc de tomate de sub hainele victimei. Aceasta moare. Masculii chiuie şi le omoară şi pe celelalte cledane spărgându-le pungile. Apoi, în sfârşit, iau cu ei nişte mâncare şi băutură şi pleacă răcnind care încotro.

Evaluare.

Normalitate recitativ-declarativă. Cuantifică.....

Solipsistică bernardiană. Cuantifică.....

Cum se îndeplinesc acţiunile cerute? Cuantifică.....

Naturaleţe la stropit cu tomate. Cuantifică.....

Grad de memorare a versurilor. Cuantifică.....

După câteva repetiţii făcute în apartamentul Grinei, interpretarea devenise extrem de riguroasă. Actorii turuiau textul şi, nu de puţine ori, familiaritatea apărută între participanţi (masculi şi cledane deopotrivă) provoca situaţii amuzante la care se răspundea cu glume şi râsete. Încercam să râd şi eu, deşi calitatea umorului generat mi se părea îndoielnică. Ştiam că aparenta relaxare şi cooperare a celor două specii era un lucru fragil, care urma să se destrame după punerea în practică a spectacolului, dacă nu cumva chiar înainte. Din păcate, am avut dreptate. La încheierea a paisprezece repetiţii, masculii începuseră deja să improvizeze, iar cledanele, în loc să intre în jocul lor, le sabotau sistematic orice intenţie, lucru care, evident, crea tensiuni. De pildă, Voltă reuşea cu uşurinţă să izbucnească în râs aşa cum o cerea textul, însă, la un moment dat, a hohotit cu o replică înainte să-i vină rândul, fiindcă generălesei Atira i-a ieşit din decolteu un sfârc. Acţiunea lui avea sens în context colegial, dar şi profesional, însă generăleasa a avut grijă să ignore toate astea, apucându-l de un braţ, strângându-l cu putere şi scuturându-l. A încercat apoi să mascheze agresiunea spunând „Ei hai, ce te-ai speriat aşa, te-am strâns şi eu un pic“, dar intenţia fusese cât se poate de clară. Eu le recomandasem tuturor încă de la început să nu improvizeze, nu numai pentru că prevăzusem apariţia unor astfel de situaţii, cât şi pentru că nu agream ideea ca scenariul la care lucrasem atât de mult să fie modificat de capriciile actorilor. O altă situaţie jenantă a apărut din cauza

lui Perry, care, fără să facă parte din grupul actorilor (lucra la brigada Lidia şi ne aducea pâine, bastrac şi apă), a intrat peste noi în timp ce repetam şi, din senin, a început să critice jocul lui Greieraş. A spus că nu e deloc natural ca să recite cineva poezii în loc să vorbească normal şi că se pierde senzaţia de realism. I-am replicat că habar n-are despre ce vorbeşte şi că n-o cunoaşte pe Elisabeta Rakowicz. Prin intervenţia cledanelor, discuţia s-a transformat în ceartă şi a trebuit, pe de-o parte, să-l trimit pe Perry la maşină, iar pe de alta să calmez spiritele, spunând că interpretarea fusese fără cusur şi că Perry e un prost.

În cele din urmă am decis că lucrurile nu mai pot fi îmbunătăţite şi că orice alte repetiţii ar duce la degradarea progresivă a calităţii interpetării, aşa că am decis să punem spectacolul în scenă cât mai curând. Le-am dat tuturor o zi liberă, desemnând o croacă pentru fiecare actor şi actriţă; scopul acestora era să prevină îmbătarea cledanelor sau, în cazul masculilor, încăierările sau fuga dinainte de reprezentaţie. Am ţinut la Seniorie un discurs în care am prezentat la superlativ realizările interpreţilor, apoi l-am tipărit şi l-am trimis fiecărui actor şi actriţă. Stima de sine trebuia să le fie zgândărită public.

LA DATA DE SIMBO 43 am hotărât declanşarea operaţiunii. Numele de cod iniţial fusese „Vârtej“, dar cei implicaţi se refereau la ea numind-o „Rândunica“. Fiindcă repetiţiile ne-au luat mai bine de două săptămâni, am presărat prin oraş, pentru menţinerea atenţiei Elisabetei Rakowicz, câteva incidente minore şi aparent inexplicabile, care se încheiau cu ameninţarea „O să vină Vârtejul“. Mesajele trimise regulat de Elisabeta Rakowicz îi descriau la început deruta, apoi, după o săptămână, plictisul. Mai mult, din scrisorile ei devenea limpede că izolarea nu-i mai face plăcere şi era de aşteptat ca, dintr-o clipă în alta, să se întoarcă. Am interceptat şi am distrus aceste documente înainte să ajungă la Seniorie şi să dea apă la moară doamnei Vé şi celor care gândeau ca ea. Trebuia să începem cât mai repede.

Neliniştitor era faptul că de aproape o lună ploua aproape fără întrerupere. Din acest motiv a trebuit să amânăm spectacolul programat pe Simbo 43. Nu avea sens să petreacă cineva în piaţă sub o ploaie torenţială. Dacă acopeream masa cu o prelată pierdeam vizibilitatea, ca să nu mai vorbesc de faptul că oricum nu s-ar fi distins vocile. Totuşi, două incidente m-au convins că ploaia nu e un impediment. În primul rând, brigada Silvia mi-a raportat că Elisabeta Rakowicz fusese văzută pe acoperişul fabricii. Era goală şi, practicând un fel de dans extatic, s-a zbenguit prin ploaie, a bolborosit ceva, apoi s-a trântit pe beton şi a făcut başkiya. În al doilea rând, patrulele de croace l-au prins pe Filip, ultimul fugar din grupul Prietenilor Violenţei, făcând de asemenea başkiya pe terenul viran de la tăbăcărie. În timpul interogatoriului de dinaintea procesării mi-a spus că-şi domolise pornirile războinice prin practicarea conştiincioasă a başkiyei de câteva ori pe zi, în mijlocul ploii. Se pare că acest lucru avea un efect calmant; totuşi, după părerea lui, depresia în care căzuse era fără leac. L-am trimis la procesare. Devenise clar că

ploaia putea fi folosită în avantajul nostru. Am instruit actorii să-şi desfăşoare acţiunile exact ca înainte, dar să urle replicile din toţi rărunchii pentru a acoperi sunetul picăturilor. De asemenea, am decis ca actriţele să stea la masă şi să petreacă în aceeaşi piaţă, în ploaie, fără nicio prelată deasupra capului; motivaţia interioară era că viaţa fără Elisabeta Rakowicz le-a adus aproape de nebunie şi că nu le mai pasă dacă le plouă sau nu.

În ziua de Simbo 44, ploaia a continuat să cadă. Actorii şi-au ocupat poziţiile. Brigada Silvia o ţinea sub observaţie pe Elisabeta Rakowicz, care se ghemuise sub o salcie de lângă iaz şi plesnea apa cu o nuia. Dora, coloscatoida ei, se odihnea în iarbă. Am ţinut să fiu prezent la inaugurare şi s-o văd în carne şi oase, cu această ocazie, pe inamică. După declanşarea acţiunii aş fi pornit pe urmele spectacolului, urmând un traseu lăturalnic, însoţit de întreg personalul auxiliar. Trebuia să fac evaluarea pe fişă şi să trimit, eventual, croace şi masculi-mesager pentru şoptirea diverselor indicaţii scenice.

Deşi ploaia ne ascundea destul de bine, vântul nu era favorabil unei observaţii apropiate; coloscatoida ne-ar fi putut mirosi. Cel mai bun punct era de cealaltă parte a lacului, de unde, totuşi, nu vedeam mare lucru. Nici cu ajutorul binoclului luat de la Seniorie nu reuşeam să disting trăsăturile feţei inamicei noastre. În schimb vedeam bine gâtul înălţat al coloscatoidei care adulmeca neliniştită. Prin curier, am trimis în cele din urmă un mesaj către Greieraş: să înceapă spectacolul.

Greieraş trebuia să se apropie şi să zbiere: „Rândunica! Hai cu vârtejul! Se declanşează acţiunea!“. Urma s-o aştepte pe Elisabeta Rakowicz, apoi să fugă spre bulevard. Totuşi, a făcut eroarea să se apropie prea mult, motiv pentru care a fost mirosit de Dora. A apucat să-şi zbiere replica, dar n-a mai putut să fugă. Dora a dat un

urlet, s-a ridicat, l-a prins cu ciocul ei uriaş şi, scuturându-l de câteva ori, l-a aruncat în lac. Greieraş nu s-a mai ridicat la suprafaţă.

Am văzut prin binoclu toate astea. Am simţit cum pulsul începe să mi-o ia razna. Greieraş era unul din actorii cei mai importanţi şi, dacă voiam ca spectacolul să aibă loc, trebuia neapărat să-i găsesc un înlocuitor. Am reuşit să mă adun şi am scris un bilet pe care voiam să-l trimit printr-o croacă-mesager la câteva străzi distanţă, unde se aflau ceilalţi actori: „Petru îl înlocuieşte pe Greieraş“. Am stat puţin în cumpănă, apoi am completat: „Greieraş nu mai există. Petru va zice replicile lui Greieraş şi va face acţiunile lui Greieraş. A nu se apropia foarte mult de lac. A ţipa de pe margine şi a o lua la fugă, conform scenariului“. Am trimis croaca. Din nefericire, Elisabeta Rakowicz a încălecat pe coloscatoidă şi s-a îndepărtat înainte ca biletul să ajungă la Petru. Acesta din urmă a apărut după câteva minute, a strigat „Hai cu vârtejul!“ şi a fugit. Am trimis alte croace şi masculi-ştafetă pentru a opri operaţiunea ce se pusese deja în mişcare. Timp de mai bine de o oră am continuat să primesc mesaje dezlânate de la croacele-observator instalate pe traseu. Păreau să nu fi primit ordinele mele de rechemare: repetau că operaţiunea se desfăşoară cu succes. Sistemul nostru de comunicare avea, evident, mari lacune.

ÎN ŞEDINŢA EXTRAORDINARĂ DIN ACEA SEARĂ, Senioria a considerat că ideea mea fusese un eşec răsunător şi a decis suspendarea oricărui alt spectacol. Doamna Vé, triumfătoare, a rostit această alocuţiune:

— Tocmai aţi fost martore, membre ale Senioriei, la un eşec de proporţii. Deşi eu am avertizat nu o dată că ne îndreptăm spre dezastru, nimeni n-a vrut să mă creadă. Uite ce s-a ales de toată munca: praful şi pulberea. Echipe întregi de croace deturnate de la activităţile obişnuite, oraşul întors cu susul în jos, actriţele (din care, întâmplător, făceam şi eu parte) nevoite să dârdâie în ploaie fără să le spună cineva că aşteaptă degeaba, Elisabeta Rakowicz puternic deziluzionată. Şi toate astea au un singur vinovat.

M-a arătat cu degetul. A făcut o pauză pentru efect, apoi a continuat:

— Multă minte ne mai trebuie ca să înţelegem de unde ne vin problemele reale. De câte ori n-am spus-o? În vremurile astea teribile ar trebui să ne ocupăm doar de făcutul pruţului. Atât. Soluţiile spectaculoase nu sunt niciodată bune. Politica paşilor mici! Trebuie să stăruim în ceea ce ştim să facem mai bine. Parcă nu bănuiţi cum vor decurge lucrurile? Elisabeta Rakowicz o să se sature de revoluţii şi o să se întoarcă la vatră, şi care o să fie primul lucru pe care o să ni-l ceară? Evident, cât mai mult pruţ. Pe când noi stăm în şedinţe, facem revoluţii mascate şi ne văităm. Dar chiar nu ne trezim?

Am zbierat cât m-a ţinut gura şi am cerut cuvântul. N-avea sens să fiu cuviincios, întrucât situaţia mea începea să fie disperată. Am zis:

— Seniorie! Dacă ne-am fi luat după cuvintele doamnei Vé, pe care, de altfel, o respect foarte mult ca persoană, ar fi trebuit să ignorăm cu totul cerinţele Elisabetei Rakowicz. Dar cum să facem una ca asta? Nu se poate să uităm de la mână până la gură, Seniorie! Nu ne-a zis Elisabeta

Rakowicz să-i dăm spectacolul dorit? Cât de explicită a fost! Păi, asta am încercat să-i dăm: un spectacol de pomină. Aţi văzut şi voi câtă muncă şi dragoste am pus în piesă şi, bineînţeles, ca regizor-plutonier-asesor îmi asum responsabilitatea pentru eroarea de azi. Totuşi, vă spun că o parte din vină îi aparţine lui Greieraş, care s-a apropiat prea mult şi a fost simţit de coloscatoidă. Putea să dea replica de la douăzeci de metri distanţă. De ce n-a dat-o? Ei, dacă am fi comunicat prin motorole n-ar mai fi existat problemele astea. I-aş fi zis eu să stea pe loc. Dar noile croace de la maşină nu ne-au ajutat. A cui e vina? A mea? Le-am trimis o scrisoare fără să primesc răspuns. Noua litieră se arată la fel de încăpăţânată ca precedenta.

Doamna Vé a intervenit:

— Apropo de maşină. Să ştiţi că acest mascul trebuie băgat foarte repede acolo. Profitând de nesperata sa poziţie de autoritate, unică printre reprezentanţii speciei lui, nesimţitul a căpătat prea multă putere. De la rândaş de Cabananoastră a ajuns prin viclenie plutonier-asesor. Acum mai are şi tupeul să ne dea lecţii. Nu-i e ruşine?

— Cât priveşte pruţul, am spus netulburat, de ce uită doamna Vé că un element crucial din piesa noastră era tocmai distrugerea unui pruţ?

— A, şi crezi că Elisabeta Rakowicz ar fi reacţionat pozitiv la spargerea lui?

— Da. Ar fi resimţit durerea, sfâşierea trăită de noi, cei care-i respectăm ordinele. Era o metaforă. Nu putem să facem în acelaşi timp şi pruţ, şi revoluţie mascată. Ăsta era mesajul. Ori una, ori alta. S-ar fi răzgândit cu siguranţă şi ar fi revenit acasă.

— Ce prostie...

— Cu tot respectul, nu e prostie, e un lucru foarte adevărat.

— Fir-ar să fie, ce naiba îi dăm atâta importanţă? Pe Elisabeta Rakowicz nu trebuie s-o luăm în serios! a strigat doamna Vé pierzându-şi

de tot cumpătul. E o isterică! Nu înţelegeţi, idioatelor? O să-şi revină!

Întreaga adunare s-a cutremurat şi n-a mai fost nevoie să iau eu cuvântul ca să atrag atenţia asupra enormităţilor rostite. Doamna Minuzin-Ştrassky a declarat că până acum nu a auzit niciodată o cledană vorbind atât de urât despre semenele ei, cât şi despre Elisabeta Rakowicz. Mai mult, deşi nu vrea să redeschidă rănile trecutului (căci istoria repugnă), se vede nevoită să le readucă aminte tuturor cine este doamna Vé. După informaţiile ei, doamna Vé e cea mai vârstnică dintre cledane, creată de Elisabeta Rakowicz imediat după ce aceasta a devenit nemuritoare. Într-un fel, Vé e prototipul întregului Cledu. Abia după crearea ei a recalibrat Elisabeta Rakowicz maşinile rămase şi a dat naştere celorlalte militare şi consiliere. De unde ştia doamna Minuzin-Ştrassky asta? Memoria ei, suprimată cu grijă timp de atâtea secole, o ajuta încă bine; mai mult, avusese acces la documente confidenţiale păstrate în arhiva institutului de puericultură. În prezent arhiva se pierduse, dar ea făcuse o copie după codul-de-maşină care conţinea geneza doamnei Vé. Cu siguranţă, dosarul se mai găsea pe la ea acasă, în cămară, şi avea să-l prezinte Senioriei dacă era cazul. Cu alte cuvinte, doamna Ştrassky spunea că, mai ales în lumina cuvintelor grave rostite acum, doamna Vé e o persoană faţă de care ar trebui să se manifeste neîncredere, şi că dacă Senioria nu izbucneşte în plâns la ideea că o cledană, deci una din fiinţele nemuritoare, perfecte („una din noi!“) poate fi suspectată de activităţi duşmănoase faţă de semenele ei, ei bine, asta se întâmplă numai fiindcă nenorocirile care au lovit Cledu au fost atât de numeroase, încât militarele şi consilierele s-au imunizat, gata să accepte lucruri care până deunăzi erau de necrezut. Ferească cerul, dar există posibilitatea reală ca doamna Vé să sufere de ură faţă de scumpa noastră Elisabetă

Rakowicz! Dacă e adevărat, atunci se ridică dubii asupra perfecţiunii ei, căci o cledană perfectă nu-şi duşmăneşte creatoarea şi suratele. Doamna Ştrassky a scuipat în lături şi, ca şi cum greutatea argumentului ar fi copleşit-o, s-a prăbuşit pe scaunul capitonat. În liniştea care s-a lăsat, a şoptit: „Am nervii zdruncinaţi“.

Nu-mi închipuisem că lucrurile aveau să ia întorsătură atât de avantajoasă pentru mine. Înainte de şedinţă eram convins că mă aşteaptă procesarea. Aşa cum s-a dovedit ulterior, situaţia mea era mai bună decât aş fi putut spera. În acea clipă de linişte, în care aerul devenise parcă mai vâscos, o cărămidă a spart un geam şi a căzut pe marmură. La câteva clipe după ce întreaga Seniorie s-a adunat în jurul pietrei roşiatice de care fusese legată cu elastic o scrisoare, câteva croace au dat buzna înăuntru şi au spus că Elisabeta Rakowicz a fost zărită în apropiere, zburând pe Dora. În timpul lecturii mesajului nu mi-am putut stăpâni o oarecare frustrare, semn că mă pătrunsese destul de bine sentimentul datoriei: croacele supraveghetoare ar fi trebuit să anunţe cu mult mai devreme apropierea inamicei.

Scrisoarea îmi era favorabilă, dar, aşa cum am realizat după câteva minute, devastatoare pentru doamna Vé. Elisabeta Rakowicz, pe un ton încurajator şi aparent liniştit, *îşi cerea scuze*. Nu-i părea rău că se retrăsese din viaţa publică şi ne declarase război, ci că nu înţelesese motivul agitaţiei de ieri. În propriile sale cuvinte: „Faptul că nu am sesizat la vreme intenţia artistică a masculului omorât şi n-am oprit-o pe Dora când l-a atacat constituie, fără îndoială, cea mai mare eroare pe care am făcut-o în viaţa mea. În timpul zborului am privit peste umăr şi am înţeles că masculul mă chema spre un traseu pregătit dinainte; insuficient camuflate, multe croace, precum şi un număr de masculi, stăteau gata de fugă prin curţi şi şoproane. La capătul

bulevardului, în piaţa Verde, mai multe cledane vorbeau între ele aşezate la o masă, aruncând priviri către stradă. Masa era plină de mâncare şi ulcele de vin. Era straniu. Cine ar prânzi în ploaie? Am coborât cu Dora şi am pus-o să se ascundă în curtea plină de ierburi a unei case de pe strada Cantor, la marginea oraşului. M-am furişat până în apropierea unor croace care pălăvrăgeau. Din discuţia lor am înţeles că interferasem cu traseul unei revoluţii mascate. Îmi cer scuze încă o dată, deşi nu am, la drept vorbind, nicio vină. Totuşi, am stricat ceea ce părea să fie o operaţiune destul de bine pusă la punct. Sunt ruşinată. Pe viitor, ca să evităm situaţiile de acest gen, rog Senioria să-mi comunice desfăşurătorul revoluţiei afişându-l prin tot oraşul. Vreau să am şi eu un rol în toată acţiunea, chiar şi numai pentru a şti când să nu mă amestec, deşi mi-ar plăcea să fie un rol activ. Aşadar să scrieţi unul pentru mine şi să-mi trimiteţi replicile ca să le învăţ. Prefer să aibă rimă. Ăsta e singurul cadou pe care vreau să mi-l mai faceţi. Vai vouă dacă, din cauza lâncezelii, veţi rata şi această şansă“.

Doamna Ştrassky, recăpătându-şi stăpânirea de sine, s-a ridicat în picioare şi a strigat cu entuziasm că masculul, adică eu, avusese dreptate încă o dată. Până şi ideea cu replicile rimate ale cledanelor, de care (şi aici doamna Ştrassky a mijit ochii, semn că urma să spună ceva cu tâlc) Senioria s-a lăsat convinsă cu multă greutate — deci până şi în acest punct masculul a reuşit să anticipeze intenţia Elisabetei Rakowicz. Mai putea exista îndoială cu privire la direcţia pe care trebuia s-o urmeze societatea? Nu, nu, nu, de o mie de ori nu. Atâta vreme cât mesajele inamicei noastre erau încurajatoare, nu exista niciun motiv să dăm ascultare unei alte păreri, mai ales dacă părerea respectivă risca să fie, aşa cum s-a văzut, rău intenţionată.

M-am gândit că tonul molcom al inamicei noastre era destul de atipic. Un observator atent ar fi remarcat asta. A urmat apărarea doamnei Vé, la care n-am mai apucat să asist. O durere intensă de inimă m-a făcut să mă încovoi şi, întinzând braţele, să mă agăţ de marginea mesei la care şedeam. Presupun că tuturor li s-a părut că mă simţeam jignit de reproşurile făcute de doamna Vé. Am reuşit să suport momentul fără să leşin sau să cad de pe scaun. Am stat acolo şi am numărat. Durerea era mult mai mare ca de obicei şi, spre deosebire de alte situaţii asemănătoare, moartea mi s-a părut o certitudine. Am transpirat mult; era o sudoare rece, care-mi dădea frisoane. Mă întrebam dacă o urăsc pe doamna Vé sau, paradoxal, pe doamna Ştrassky, iar această durere nu e altceva decât rezultatul duşmăniei tacite. Însă bucuria simţită când aceasta mă lăudase fusese reală. Poate că avea legătură cu doamna Vé, poate cu cealaltă, sau poate că era un simplu episod cardiac, ce-i drept, de o gravitate deosebită. N-am mai putut să mulţumesc susţinătoarei mele şi să rostesc un discurs. Cu un glas atât de sfârşit încât m-am înfiorat, am rugat-o pe doamna Minuzin-Ştrassky să mă ducă la Centrul de Comandă şi să-mi dea să fumez ţigări, fiindcă nu mă simt deloc bine. Ea m-a văzut palid, transpirat şi suferind, şi a ordonat numaidecât unor croace să mă ducă în apartamentul ei din Flaya. Când mă scoteau pe uşă, i-am auzit vocea ameninţând-o pe doamna Vé: „Dacă moare...“.

Mă luptam să rămân conştient. Coloscatoida m-a transportat tot în gheare, dar eram prea slăbit ca să-mi pese. Picurii de ploaie îmi făceau bine. Călărit de doamna Minuzin-Ştrassky, animalul m-a depus totuşi cu mare delicateţe pe o terasă plată, acoperită cu gudron. Fixată de marginile îmbrăcate în tablă ale terasei, o maşinărie complicată lucea în lumina palidă a soarelui ce apăruse câteva clipe printre nori. Din câte am putut să înţeleg, era un fel

de catapultă pentru săgeţi, montată pe acoperişul unui bloc. Am văzut şi un mic fuscubrah într-un colţ, ghemuindu-se şi privindu-ne cu groază. Avea gâtul legat cu un lanţ. Cu ochii mereu aţintiţi asupra fuscubrahului, am simţit cum burta şi picioarele, care până atunci fuseseră încordate, mi se relaxează şi, odată cu ele, o căldură neobişnuită mi se răspândeşte pe picior.

— Cum te simţi? a întrebat doamna Ştrassky descălecând. Avea în voce o îngrijorare care ascundea, sau cel puţin aşa mi s-a părut, speranţa că am murit şi că nu mai trebuie să-şi facă griji. Dar poate că mă simţeam prea rău ca să fiu obiectiv. La drept vorbind, doamna chiar arăta îngrijorată. A îngenuncheat.

— Am făcut pe mine, am spus.

Bănuiam cât de mult se luptă să nu se ridice şi să plece. Efortul ei de a rămâne mi s-a părut amuzant, cu toate că ar fi trebuit să mă ducă într-un pat sau să cheme pe cineva, dacă tot voia să mă ajute. A inspirat adânc, însă nu cred că a simţit vreun miros. Figura i-a rămas calmă.

— Te doare în piept? a întrebat.

— Da, am răspuns.

— O să chem croacele.

— Daţi-mi, vă rog, o ţigară.

Doamna Ştrassky nu fuma. A dispărut printr-un chepeng direct în betonul terasei. După un minut, ploaia ce cădea fără oprire s-a înteţit. Mă uitam la fuscubrahul ghemuit în colţ. Tunetele se rostogoleau deasupra noastră şi în aer se simţea un miros dulceag. Îmi era din ce în ce mai greu să rămân treaz.

A DOUA REVOLUȚIE MASCATĂ

AU VENIT CROACELE. Erau vreo cinci sau şase, nu-mi amintesc bine. N-au înjurat deloc şi, de altfel, n-au vorbit prea mult între ele când mi-au dat jos pantalonii şi m-au spălat cu furtunul. Apa era călduţă, iar mâinile lor, înmănuşate în cauciuc, aveau grijă să mă mişte cât mai puţin. Se vedea că primiseră ordin să fie blânde. Puteam conchide că niciodată nu fusesem tratat aşa de plăcut, dacă aş fi ignorat ideea că fusesem din nou transportat în ghearele coloscatoidei. Acum că durerea, fără să fi scăzut, era întrucâtva suportabilă, mă gândeam cu nemulţumire la ghearele şi la solzii ce mă strânseseră în timpul zborului. Mă întrebam pentru a mia oară: era chiar aşa de greu să fiu luat pe spinarea animalului, în faţa sau în spatele doamnei Minuzin-Ştrassky? Într-un fel sau altul doamna Ştrassky mă admira, dar avea aceleaşi reţineri faţă de masculi ca oricare altă cledană, ceea ce, până la un punct, era enervant, dacă nu plicticos. Cu astfel de gânduri precipitate mi-am petrecut următorul sfert de oră, până când durerea a slăbit şi m-am simţit mai bine.

M-au transportat într-o încăpere goală şi curată, cu saltea pe jos, care-mi amintea de anticamera Grinei. Ştrassky a venit după puţină vreme aducând o tavă mare, plină cu ceşti şi conserve. S-a aşezat pe marginea patului meu şi m-a privit cu o expresie oarecum neutră, din care nu înţelegeai mare lucru. Brusc, nu mi-a mai păsat de efectele gemoticii. Am întrebat simplu, fără ură, dar şi fără respect:

— Ai găsit ţigări?

— Da. Vrei să fumezi?

Nu era jignită. Nu se mirase. Am lăsat capul pe pernă, am închis ochii şi mi-am întins corpul ca o pisică trezită din somn, apoi am dat din cap: da, voiam să fumez. Ea mi-a dat o ţigară şi m-a privit cum o aprind şi trag în piept. Mi-a spus că nu-i place să fumeze şi că trimisese o croacă până la un şopron de producţie. Ce s-au mai mirat când au

aflat că pachetul e pentru doamna Minuzin-Ştrassky! Nu le-a venit să creadă!

— Doamnă Ştrassky, nu vreau să fiu nesimţit, dar avem de lucru. Elisabeta Rakowicz nu trebuie să aştepte.

— Destul cu munca. Dacă mori n-o să fii de folos nimănui. Mai bine bea un ceai.

Mi-a vârât sub nas o ceaşcă aburindă, plină cu un lichid negru şi aromat. Am încercat să apuc toarta, însă era s-o scap, fiindcă îmi tremurau mâinile.

— Stai să te ajut, a zis ea.

Mi-a dat să beau şi am profitat de aceste momente întinzând capul cât mai mult; îi vedeam sânii prin decolteu şi simţeam un parfum de caise. Brăţările de la încheietura mânii ei stângi clincheneau. Am băut toată ceaşca şi am spus:

— Mulţumesc, doamnă Ştrassky.

— Ce sete ţi-a fost. Poţi să-mi zici Mini.

M-am ridicat în capul oaselor. Începeam din nou să mă simt rău, dar deocamdată era cât de cât în regulă. M-am uitat bine la ea. Orice ar fi făcut, doamna Ştrassky avea părul vâlvoi, de parcă i-ar fi crescut o tufă portocalie în cap. Nasul îi era lung şi drept, iar şanţul dintre nas şi gură era foarte pronunţat. Avea nişte buze pline pe care le ţuguia mereu, în timp ce sprâncenele i se mişcau fără încetare, brăzdându-i fruntea cu o mulţime de cute. Figura ei exprima o preocupare continuă pentru bunăstarea celorlalţi, asemănătoare cu cea a răposatei Trei Trei, însă altruismul croacei venea din prostia ei absolută, pe când doamna Ştrassky avea o bunătate întărită de inteligenţă. Ca orice consilieră, corpul îi era lung şi mai puţin voluptuos decât al unei militare; totuşi, sânii rivalizau cu cei ai Grinei şi, deşi mai mici, mi se păreau mult mai frumoşi. Se îmbrăca cu bluze strâmte, foarte decoltate şi cu pantaloni largi. Bluza de azi era de un ocru deschis, iar pantalonii erau albaştri. Am

vrut să spun ceva care s-o facă să rămână lângă mine şi să-i justifice generozitatea.

— Mini, am zis. Sunt foarte bolnav. Nu ştiu dacă o să supravieţuiesc. Acum e bine, dar curând o să fie mai rău. Şi am atâta treabă de făcut...

— Să nu te aud. Mai bea un ceai. Ţi-am adus destule. Îţi plac?

— Sunt foarte bune. Cred că am făcut infarct la inimă.

— Taci din gură, nu te mai gândi la asta.

— N-aş vrea să fiu o povară pentru tine, Mini. Senioria poate că nu priveşte cu ochi buni faptul că m-ai adus aici. Să nu se supere cineva.

— Cine să se supere? Poate Grina? Ce prost eşti. Nici n-o să observe că ai plecat.

— Crezi?

— Stai liniştit.

— Îmi place mult la tine.

Ea a lăsat capul într-o parte şi, zâmbind, mi-a pus o mână pe piept.

— Trebuie să te înzdrăveneşti. Ar fi păcat să te pierdem.

Îmi venea să vomit. I-am cerut să aducă un lighean şi să plece, fiindcă nu voiam să mă vadă în halul ăsta. Ea a adus ligheanul, dar a rămas pe scaun, spunând că nici nu se gândeşte să plece până nu mă vindec, aşa că, vrând-nevrând (şi când a zis „vrând-nevrând“ s-a frecat uşor la ochi, ca şi cum şi-ar fi şters o lacrimă) trebuie să prind puteri. Am vomat cu aşa o violenţă, că aproape am leşinat. Ştrassky mi-a schimbat ligheanul şi a rămas în cameră. Mi-a adus o pătură călduroasă, dar asta nu mi-a oprit tremuratul. Când am adormit în sfârşit, ascultând răpăitul ploii pe pervaz, eram aproape mort. Am visat ceva nedefinit, dar foarte excitant.

CONVALESCENŢA DE DUPĂ INFARCT s-a transformat într-o puternică infecţie intestinală. Din cauza diareei şi a vărsăturilor continue am uitat că inima fusese cea care mă trimisese la pat, iar doamna Ştrassky, în loc să plece scârbită când mă vedea chinuindu-mă în faţa hârdăului, îşi frângea mâinile şi-mi dădea să beau mereu alte ceaiuri. Încercase o metodă sistematică de aflare a cauzei infecţiei mele şi eliminase posibilitatea de a fi făcut infarct din cauze naturale şi apoi de a fi contractat microbul la ea acasă. După toate considerentele, ajusese la părerea că cineva mă infectase chiar înainte de ultima şedinţă a Senioriei. Mi-a comunicat concluzia într-o dimineaţă, în timp ce-şi dădea jos pijamaua şi îmbrăca o bluză strâmtă (căci de două zile mă mutase din camera goală în sufrageria apartamentului ei, pe o canapea). O vedeam prin uşa deschisă a dormitorului, controlându-şi ţinuta într-o oglindă de perete.

— O să aflu cine te-a otrăvit. Dar cred că ştiu deja, a spus.

— Cine?

— Doamna Vé.

Ştrassky a deschis dulapul şi a căutat o pereche de chiloţi, apoi nişte pantaloni.

— E clar că e doamna Vé, a continuat. Cine altcineva? E singura care vrea să te vadă mort.

— Chiar crezi asta?

A terminat cu hainele şi acum, punându-şi nişte cercei, a venit spre mine:

— Sunt sigură. Ai o paloare cu totul neobişnuită. Elimini tot ce primeşti. Te simţi foarte rău. E clar că ai fost intoxicat cu plumb.

A luat o carte groasă de pe o măsuţă şi a deschis-o la o pagină însemnată cu hârtie roşie. S-a aşezat pe un scaun. Ţinea genunchii lipiţi şi îşi curbase foarte mult spinarea.

— Scrie aici că, odată absorbit metalul, sângele devine principalul mediu de transport, cu o

cinetică dependentă de fuzabilităţi, forme de legare, rate de biotransformă, disponibilitate a liganzilor intracelulari şi alţi factori. Plumbul se elimină prin dejecţie urinară şi gastrointestinică, transpiraţie, salivaţie şi trepanaţie tegumentară la nivelul părului. Într-adevăr, a comentat ea, ai transpirat mult, poate asta o să ajute. Mai scrie că vindecarea se face prin expunere la agenţi chelatori, care leagă metalele în compuşi ciclici cu toxicitate redusă. Principalii agenţi chelatori sunt dimercaprolul, edetatul şi penicilamina. (A închis cartea şi a suspinat.) O să fie greu să găsesc substanţele astea, dacă nu imposibil. Nu cred că mai există.

A scuturat un pic volumul, ca pentru a-i sublinia importanţa, apoi l-a pus pe masă:

— Cartea asta a fost scrisă demult de Elisabeta Rakowicz. Pe vremea aia încă se ocupa cu aşa ceva. Acum a uitat tot, de altfel ai văzut şi tu notele de război. A învăţat foarte multe lucruri înainte să ne facă, săraca de ea. Îţi dai seama, se plictisea, era singură, aşa că citea şi cerceta.

Rămăsese cu o mână pe cartea de pe masă, privind în gol. Un surâs vag şi mijirea regulată a pleoapelor erau indicii că-şi amintea ceva plăcut. După câteva clipe, o strângere din buze a marcat momentul în care amintirile au devenit întunecate. A făcut o mişcare bruscă a gâtului şi s-a uitat pe geam, fără a putea să se smulgă cu totul din visare. Îşi muşca buza de jos.

M-a apucat ameţeala, deşi voiam s-o întreb ceva. M-am adâncit în perne. Am oftat adânc şi ea a venit foarte aproape.

— Iar ţi-e rău? Mi se rupe sufletul când te văd aşa.

Această grijă manifestată la intervale regulate mă exaspera. Nu duceam lipsa Grinei, dar preferam brutalitatea ei unei compasiuni al cărei sens nu-l înţelegeam. Şi, ce era şi mai îngrijorător, nici doamna Ştrassky nu-l înţelegea. Faptul că

insista să-i spun Mini (iar eu împingeam lucrurile până într-acolo încât mă amuzam singur de drăgălăşenia nesănătoasă dintre noi) mi se părea destul de greu de suportat. În plus, spunea că suferă văzându-mă bolnav, dar nu era adevărat. Dacă durerile mele i-ar fi dăunat aş fi fost de două ori mai suferind, fiindcă aş fi intrat în contradicţie gemotică. A trecut un timp până am înţeles că Ştrassky avea de fapt nevoie să mă vadă neputincios şi să mă îngrijească. După două zile, când m-am simţit întremat şi eram gata să mă dau jos din pat, a venit spre canapea cu o figură morocănoasă, spunând „mâine-poimâine o să te faci bine“, de parcă însănătoşirea mea ar fi fost ceva trist. Am decis atunci s-o mint, prefăcându-mă în continuare slăbit. De altfel, nici nu era prea greu. Infarctul mă lăsase cu o oboseală permanentă şi nu trebuia decât să oftez privind în tavan pentru ca ea să se întindă îngrijorată peste canapea, gata să-mi ofere gem de prune şi ceaiuri.

Desigur, în tot acest timp am continuat să lucrez la următoarea reprezentaţie a revoluţiei mascate. Fie că o făceam în biroul lui Ştrassky, atunci când era plecată, fie în prezenţa acesteia (întins pe burtă şi gemând din când în când pentru a-i satisface instinctul protector), n-am încetat să revizuiesc documente, să dau ordine, să poziţionez strategic pichete revoluţionare şi să scriu texte pentru Elisabeta Rakowicz. Chiar dacă munceam doar câteva ore pe zi, preferând în rest să dorm sau s-o las pe Ştrassy să mă îndoape cu ceaiuri, convalescenţa a fost o perioadă plină de evenimente.

În primul rând, Grina şi-a făcut apariţia în apartamentul noii mele gazde cerând imperativ să fiu returnat şi să mă apuc de pruţ. Era foarte supărată, poate şi din cauză că petele de rugină de pe costumul ei preferat n-au putut fi scoase. Mica armură de pe piept îi era tot mai mâncată la îmbinări de o pojghiţă brună, deşi se vedea că

metalul fusese lustruit temeinic. Ştrassky s-a opus vehement plecării mele, spunând că nu sunt capabil de muncă fizică. Discuţia dintre ele s-a transformat într-o scurtă încăierare, ceea ce mi-a dat de gândit. Din câte ştiam, nicio cledană nu putea să provoace rău alteia. E drept că încăierarea a constat dintr-o împingere şi o tragere reciprocă a mâinilor, fără a fi măcar însoţită de înjurături sau mârâieli, dar era interesant de văzut cum se precipitau lucrurile. Grina a plecat fără să mai adauge nimic. Nu m-a durut inima.

În ceea ce-o priveşte pe doamna Vé, Ştrassky mi-a spus că nu ieşise din casă după şedinţa aceea a Senioriei, iar celelalte militare şi consiliere hotărâseră să-i dea oprobriu şi vot de blam. Sursele doamnei Minuzin-Ştrassky, precum şi croacele mele spionice au raportat intrarea clară în depresie a doamnei Vé, care se plimba prin casă cu mâinile la spate, bombănea imprecaţii, râdea, plângea şi, cel mai semnificativ, arunca săgeţi într-un poster vechi al Elisabetei Rakowicz. Se pare că acest amănunt a pus capăt îndoielilor ce mai persistau la Seniorie şi a marcat alungarea definitivă a doamnei Vé din forul decizional. În ziua când am aflat hotărârea mi s-a făcut brusc rău, iar doamna Ştrassky, după ce mi-a dat ceaiuri, a convocat o şedinţă extraordinară unde s-a plâns că fusesem otrăvit cu plumb de aceeaşi doamnă Vé; după părerea ei, oprobriul şi votul de blam erau nişte pedepse prea mici pentru o conspiratoare ce-şi îndreptase ura nu numai spre mine ci şi, atenţie, spre Elisabeta Rakowicz, eu fiind masculul care-i îndeplinea acesteia dorinţele. În acelaşi timp, spunea Ştrassky, o înăsprire a pedepsei pentru această trădătoare s-ar fi conformat cu însăşi cerinţele scumpei noastre inamice. Senioria trebuia să reţină că toate aceste opinii veneau din partea unei consiliere onorabile, lăudate şi chiar premiate de inamică pentru calitatea conservelor pe care le producea. În fine, discursul i se încheia cu un citat

din nota numărul trei, datată Simbo 8: „Se ruşinează de voi pământul pe care călcaţi. Să nu fiţi în stare să loviţi nişte trădătoare...“.

Croacele au rezumat bine discursul doamnei. Mi l-au dat tipărit la vechea presă poligrafică, pe o hârtie încă umedă. Câteva ore am contemplat neliniştit ideea că doamna Vé ar putea fi trimisă la procesare. Ce perspectivă nemaiauzită. Oare aş fi murit de inimă în clipa în care Vé ar fi fost transformată în material gemotic, chiar dacă acest lucru era spre mulţumirea generală şi, desigur, în interesul Elisabetei Rakowicz? Ca să nu mai spun că nici nu ştiam ce s-ar fi întâmplat cu ea. Cu siguranţă, din terminal n-ar fi ieşit altă consilieră, ele fiind prea complexe pentru a putea fi reproduse. Maşina ar fi păstrat probabil în memorie materialul de calitate, dar era greu de spus cum l-ar fi utilizat. Ar fi făcut masculi mai buni? Croace superioare?

Într-o seară, în singurătate, m-am gândit că această învălmăşeală de stări, idei şi acţiuni din ultimele zile e firească. Sfârşitul meu se apropia cu paşi repezi, aşa că mă străduiam, în mod natural, să fac cât mai multe lucruri deodată. Atinsesem deja durata medie de viaţă a celor din specia mea şi existau toate şansele să expir înainte de vreme, mai ales dacă socoteam infarctul şi durerile permanente din piept.

Mi-am rostit ultimul discurs, intitulat „Este oare cu putinţă?“, la trei săptămâni de la infarct. L-am citit dintr-un scaun cu rotile împins de doamna Ştrassky. Era mai mult decât un simplu discurs; făcea parte din următorul spectacol pentru Elisabeta Rakowicz. Lectura a avut loc chiar în piaţa Cledudiei, sub lucirile orbitoare ale statuii de pruţ. Toată lumea purta văl sau ochelari de soare fumurii. Senioria era prezentă în formulă completă, iar un detaşament de croace aşezate strategic prin oraş primise ordin să-mi citească discursul pe un ton răcnit, ca să ne asigurăm că

Elisabeta Rakowicz îl aude în timp real. Inamica noastră îşi schimbase locaţia între timp, deşi echipa Silvia raporta că nu observase nimic, ceea m-a făcut să devin suspicios; era vorba de incompetenţă sau de influenţa doamnei Vé, care încerca să-şi extindă autoritatea asupra echipei de spionie? Nu puteam şti. Discursul meu a fost foarte important pentru clarificarea posibilei trădări împotriva societăţii cledane pusă la cale de doamna Vé. Dacă nu m-aş fi gândit la acest aspect nu cred c-aş fi fost în stare să-l scriu, cu atât mai puţin să-l citesc.

Iată discursul:

„Seniorie şi Elisabetă Rakowicz,

Suntem la capătul unui drum lung şi cu nimic mulţumitor. A fost o călătorie neplăcută, obositoare şi murdară. Cine crede că, în ultimele săptămâni, doar lenea şi lipsa voinţei au marcat oraşul Cledu, greşeşte; poate că o face cu rea-voinţă, poate fără voie. Dar, ca regizor-plutonier-asesor şi ca mascul, ştiu că spun adevărul, zicând: a fost — şi încă mai este — foarte greu. Ca să dau un exemplu, eu am făcut infarct la inimă; curând o să mor. Asta în sine nu e important, fiindcă persoana mea nu prezintă interes decât, fireşte, în măsura faptului în care a fost desemnată să execute fără crâcnire dorinţele inamicei noastre. Vreau să ştiţi că în fiecare zi mă achit de această sarcină cu preţul unor sfâşieri interne de a căror gravitate vreau să vă feresc.

Că e criză, asta am stabilit. Că în fiecare zi mai răsare un motiv de îngrijorare — până şi cu asta ne-am obişnuit. Dar, de bine de rău, o portiţă de scăpare există, şi eu am fost cel care a descoperit-o: să dăm spectacole de pomină cu revoluţii mascate. Ei bine, Seniorie şi Elisabetă Rakowicz, a existat o tendinţă împotriva spectacolelor de pomină, condusă de doamna Vé; mişcarea a fost oprită temporar de atitudinea civică a majorităţii cledanelor (o amintesc aici pe

stimabila doamnă Ştrassky, a cărei intervenţie energică a mobilizat societatea salvând-o, practic, de la pieire). Căci era cât pe ce să nu mai facem spectacole! Ce-ar fi zis atunci inamica? Păi ne lăsa baltă şi se ducea pe pustii! Ce ne făceam fără ea?

Mai e un lucru. Un lucru pe care-l consider înfricoşător şi, deopotrivă, jenant.

Am fost otrăvit cu plumb. După cum bine a observat doamna Minuzin-Ştrassky bazându-se pe o carte a Elisabetei Rakowicz, o substanţă străină mi-a fost introdusă în mâncare. Cum altfel să-mi explic infarctul urmat imediat de slăbiciune, vomă şi diaree? Pentru că toate astea s-au întâmplat dintr-odată, chiar în momentul când devenisem indezirabil pentru persoane precum doamna Vé. Totuşi, eu nu am crezut atunci, aşa cum nu cred nici acum, că doamna Vé ar fi capabilă de una ca asta. Însă doamna Minuzin-Ştrassky insistă, se supără când o contrazic — iar rezultatul e că pe mine mă doare din nou pieptul. Ce să fac? Cum aş putea conduce o revoluţie mascată dacă sunt prins între ciocan şi nicovală? Intenţionez să-mi aduc aportul la bunăstarea generală, dar cineva mă vrea mort. De ce?

Dintre toate consilierele şi militarele Senioriei, singura absentă e doamna Vé. E atât de dureros să trăiesc cu bănuiala că ea m-a otrăvit şi că-mi doreşte moartea. Vedeţi? Tremur. Încă nu a ieşit tot plumbul din mine.

Ca să nu mai dârdâi de frică şi să pot lansa un nou spectacol de pomină, doamna Vé trebuie să fie trimisă la maşină. Nu cu intenţia de a fi procesată; sfântă Cledudie, nici măcar n-aş putea gândi una ca asta. Ea trebuie să stea o vreme la maşină pentru a purta o discuţie cu noile croace tehniciene, pentru a se plimba în curtea plină de pisici, pentru a se odihni, pentru a lua aminte cu băgare de seamă la procesul de destructurare corporală a celor expiraţi, ca şi pentru a constata

apariţia din maşină a noilor generaţii. E ca o vacanţă; e întru totul spre binele ei. Şi eu am fost trimis acolo. Ce am văzut m-a umplut de respect şi consideraţie. Mi-a deschis mintea, în sensul că suntem fragili, viaţa e scurtă şi nemaipomenită, s-o folosim cum trebuie şi altele. De îndată ce doamna Vé are să intre în incinta respectivă, sugerez să punem un cordon de croace în jurul fabricii pentru a veghea la binele ei şi a nu o lăsa să se întoarcă în oraş înainte de a se vindeca. Un contingent permanent de croace-ştafete vor sta pe picior de fugă, dându-ne de ştire dacă pacienta dă semne de evadare.

Îmi cer scuze, durerea de inimă mă copleşeşte din nou. Mă reîntorc să beau ceaiurile doamnei Minuzin-Ştrassky şi apoi să lucrez la ultimele detalii ale revoluţiei. Vă las aici o scrisoare pentru Elisabeta Rakowicz. Să i-o citiţi".

Am intuit că la un moment dat urma să apară o contradicţie gemotică. Am decis să mă protejez oferind în acelaşi timp plăcere doamnei Ştrassky prin mimarea slăbiciunii. Am lăsat hârtiile să-mi cadă în poală şi am început să tremur. Ea a luat textul, l-a dat căpitănesei Yura (aşa cum o instruisem de acasă, în caz că nu sunt în stare să-l citesc singur) şi apoi a împins scaunul cu rotile până la coloscatoidă. Croacele din oraş primiseră deja discursul şi-l declamau; se auzea o mulţime de voci îndepărtate, unele piţigăiate, altele groase. Ştrassky m-a poziţionat sub coloscatoidă, care m-a luat în gheare cu scaun cu rotile cu tot şi m-a dus acasă.

Scrisoarea arăta în felul următor:

„Adresez acest text creatoarei şi, în acelaşi timp, inamicei noastre Elisabeta Rakowicz.

De multă vreme am dorit să mă adresez ţie, dar am fost prea ruşinat s-o fac. Aproape fără voia mea, viaţa m-a împins către postul de regizor-plutonier-asesor. Acum însă, înainte să expir şi să trec pe la maşină, observ că e necesar să-ţi scriu.

Înţelegi că aceste cuvinte îmi vin din urgenţă şi iubire. Iată de ce nu folosesc pluralul politeţii. Căci iubirea pe care ţi-o port îmi mângâie inima, ea fiind superioară celei pe care o arăt cledanelor; e o iubire auto-corectivă: dacă spun ceva care te supără, inima mă ceartă imediat; dar e şi o iubire devoratoare, care mişcă munţii din loc. Tu mi-ai dat-o, în înţelepciunea ta.

Aş vrea să te critic, fiindcă şi tu te critici şi se pare că-ţi place. Aş vrea să-ţi spun unde şi cum ai greşit. Din păcate, critica altora te supără, aşa că n-o să pot scrie nimic negativ. Eşti cu adevărat binecuvântată.

Vine ultima răbufnire de care suntem capabili. Masculi au pierit, croace au muncit din greu, militare şi consiliere au suferit. Nu vrei să te întorci la vatră fără ca orgoliul să-ţi fie satisfăcut; deci îţi vom satisface orgoliul. O vom face bine de data asta, acoperind fiecare detaliu. Pe cuvântul nostru.

Revoluţia se va redeclanşa mâine, dar ca să se desfăşoare cum scrie în scenariu e nevoie să fii în apartamentul tău din Cledu. Repet: numai dacă revii în oraş şi faci dizidenţă din mijlocul nostru, subminând aşadar societatea şi lovind direct în cledanele care ţi-au făcut rău, numai atunci vom reuşi să efectuăm nu doar o revoluţie reuşită, ci şi una perfectă. Vino deci înapoi, bucură-te de confort, mănâncă o mâncare gustoasă, fă duş, îmbracă-te cu ţesături fine, admiră pruţul şi apoi învaţă scenariul revoluţionar pe care l-am scris eu. Până la urmă ne vei distruge, iar noi, care suntem nevrednici, te vom ajuta să ne distrugi. Însă distrugerea noastră va fi cu atât mai totală cu cât nu va fi una fizică, ci morală. Căci cel mai bun fel de a pedepsi Cledu e de a rămâne în oraş şi de a declara în fiecare dimineaţă că faci dizidenţă. Asta o să ne tortureze zi şi noapte. Plecarea ta nu e o tortură; e mai degrabă o ciudăţenie şi o sursă de varii angoase, iar pentru tine, evident, o

suferinţă. De ce să nu simţi tu plăcere, iar noi să suferim? Nu e mai simplu cum zic eu? Te iubesc foarte mult“.

ANEXE

Postcontrol

AICI SE ÎNCHEIE MANUSCRISUL MASCULULUI care ne-a fost adus acum două săptămâni. Când a ajuns la maşină, într-o stare avansată de degradare, avea asupra lui o servietă plină cu documente de care s-a despărţit cu mare greutate. Erau multe hârtii, şerveţele şi cartoane scrise şi datate; am reuşit aşadar să dau fragmentelor o ordine cronologică, dar a durat foarte mult, fiindu-mi greu să-i descifrez scrisul. Am corectat textul, l-am dactilografiat şi l-am inputat electronic respectând protocolul 2, care ne îndeamnă să creştem complexitatea codului-de-maşină prin orice mijloace posibile. Prelucrarea acestui text şi inputarea lui reprezintă aportul meu ştiinţific. Ştiu că am muncit mai mult decât e cazul, dar cred că am făcut o treabă bună şi, pe baza acestei observaţii, rog croacele superioare să nu-mi reproşeze încetineala muncii.

Lucrând la matrice, la două etaje sub pământ, îmi pasă prea puţin de ce se întâmplă în Cledu. Am avut totuşi curiozitatea, parcurgând materialul, să mă interesez cu privire la evoluţia lucrurilor de la suprafaţă. Întrebările pe care le-am adresat superioarelor mele au rămas fără răspuns şi, deşi croaca superioară de la terminal afirmă că e în legătură permanentă cu Senioria, cred că nu ştie mai multe decât mine. Din moment ce nu am fost întrerupte din muncă, pot conchide că întâmplările din Cledu sunt irelevante pentru noi.

Redactarea acestui text e aşadar importantă nu din punct de vedere istoric, fiindcă n-o să-l citească nimeni. Reprezintă însă un pas major în creşterea complexităţii de cod şi sper că rezultatele se vor vedea în următoarele generaţii care vor ieşi din maşină.

Intenţionez să cer câteva zile de odihnă.

Menţionez că, pe lângă fragmentele în care masculul şi-a notat cu mare scrupulozitate amintirile (deşi el scrie în repetate rânduri că nu

are timp să noteze nimic) am mai găsit câteva documente suplimentare. Întâmplător, două documente fac referire directă la croacele tehniciene mediciniste din litiera precedentă. Am creat un fişier nou pe care l-am denumit „Anexe“ şi în care am inserat textele respective.

Mărturisesc, în cele din urmă, că există totuşi trei chestiuni care mă frământă:

1. ce s-a întâmplat cu corpul Olgăi Bodnarenco, asistenta Elisabetei Rakowicz? Dacă ar fi ajuns la maşină aş fi aflat. Mă întreb dacă a fost arsă, îngropată sau abandonată pe undeva. E o curiozitate pur personală şi voi încerca, în zilele următoare, să mi-o satisfac.

2. ce s-a întâmplat cu doamna Vé? Dacă a ajuns la maşină, eu n-am văzut-o. E drept că nici nu ies vreodată din camera matricei. Cred totuşi că ni s-ar fi spus. Se pare că n-a mai ajuns pe la noi.

3. ce s-a întâmplat, în fine, cu Elisabeta Rakowicz? S-a întors sau nu? Noi nu ştim.

Data inputării finale: Donoé 18

Funcţionar gemotic: Céleste de la matrice

Sfârşitul documentului de postcontrol

Manual de Artă şi Tehnică de Pruţ

NUMIM PRUŢ OBIECTUL SUPREM AL PREŢUIRII CLEDANELOR, închinat desfătării mentale şi fizice, sursă a comentariilor nesfârşite pierdute în noaptea cea lungă, atunci când două prietene, şezând alături cu o carafă de vin între ele, privesc strălucirile, irizaţiile şi formele acestui obiect minunat; vorbe dulci sau aspre poate naşte pruţul, gânduri vesele şi sumbre, dar, mai presus de orice, tresăriri spirituale de o înaltă calitate estetică.

În afară de Elisabeta Rakowicz, estetica e singura entitate ştiinţifică ce poate evalua în mod obiectiv gradul de frumuseţe al unui pruţ. Estetica e o ştiinţă grea şi denaturată, care trebuie subjugată şi corectată prin justa aplicare a principiului subtil al ştiinţei.

Numim principiu subtil al ştiinţei acea ramură (care de fapt nu e ramură) a contorsionării mentale prin care spiritul alege, observă şi cunoaşte cu semeţie natura întruchipată în simbol şi, mai mult decât atât, refuză deversările fiinţei subsumate în media transfigurărilor pe care oricine le poate avea cam în 6 ani. Principiul subtil al ştiinţei operează distincţii esenţiale între ce atrage şi ce respinge, iar el nu se exprimă matematic, deşi ar vrea asta foarte mult, ci, precum o pereche de sâni mai degrabă lăsaţi, care se bălăbăne încoace şi încolo, ne atrage sau ne respinge după gust, iar gustul e apanajul unei firi superioare şi aşa mai departe.

Acest tratat e destinat atelierului generălesei Grina, fiind scris de mâna mea, iar eu sunt Fritz.

La început, pruţul e fecală, dar fecala nu e pruţ, ci trebuie ajutată să devină. Bucuria abandonării fecalei în favoarea pruţului se aseamănă, zic eu, cu o plimbărică sau cu o ucidere. Lucrătorii, neobosiţi scurmători, se plimbă în jurul enigmaticului pruţ ţinându-se de nas, abia reuşind să nu vomite, lăsând să treacă prin ei duhoarea şi pericolul dinţişorilor ascunşi în miez. Ei sunt artişti

plimbăreţi. Ei se înhamă la o şaretă cu cai obosiţi; aceştia nu-i poartă mai mult de câteva ore pe coclauri, căci după o vreme îşi dau duhul. Dacă artistul lucrător profită de plimbărică, va trage la sfârşit foloasele cu vârf şi îndesat, iar Elisabeta Rakowicz va fi tare mulţumită. Însă artistul lucrător e şi un ucigaş — el salvează de la fiinţare o creatură scârboasă, pentru a-i oferi o moarte cristalină. Ce ne-am face fără această moarte, vă întreb eu pe voi?

Uneori, pruţul crud se află în interiorul unei bucăţi voluminoase de excrement, dar un ochi antrenat identifică pruţul chiar şi în mijlocul unei bucăţi mărunte dintr-un grup mai numeros; acest lucru necesită o bună cunoaştere a animalului donator, a hranei şi a condiţiilor atmosferice dintre donaţii, deşi lucrătorul poate recunoaşte un excrement valabil bazându-se numai pe intuiţie artistică. Identificarea în timp util a fragmentului cu pruţ e un lucru extrem de important, fiindcă solidificarea naturală apare imediat ce donaţia a fost efectuată. Cu cât timpul de recoltare e mai mic, cu atât cresc şansele ca filamentele din interior să rămână vii şi, deci, maleabile.

Dar ce zic eu aici şi de ce nu dau exemple.

Se numeşte „revelare“ curăţarea frumoasă a pruţului şi eliminarea fecalelor pentru începerea modelării. Revelarea are trei părţi: prima oară avem decartarea simplă, adică dăm la o parte grosul, decartarea compusă, care e un pic mai complicată, şi decartarea totală, care e ultima. Să le luăm pe rând. Deci, decartarea simplă.

Decartarea simplă

Înainte de toate, să ne asigurăm că avem destul lichid anticoagulant, pe care, în limbaj colocvial, îl numim „frişcă“. Desigur, „frişca“ n-are nicio legătură cu frişca adevărată, fiind doar o glumă. Deci verificăm dacă e frişcă în container. Pe urmă luăm tubul de cauciuc şi pompăm frişca din abundenţă peste fecală, ba chiar băgăm tubul

înăuntrul fecalei, ca să umezim fără oprire pruţul dinăuntru. De aia zic că e bine să lucrăm în echipă, nu mai puţin de unul, dar nu mai mult de doi (hai, trei). Avem grijă să menţinem constant debitul de frişcă şi, în timpul ăsta, decartăm. Folosim pentru acest lucru, noi, în atelierul generălesei Grina, o spatulă specială pe care o numim ciprian. Se ia ciprianul şi se apucă bine cu o mână care nu trebuie să fie asudată. Cu mişcări vioaie şi precise, aplicând în permanenţă frişcă şi principiul subtil al ştiinţei, începem şi decartăm, sau, cu alte cuvinte, curăţăm. Şi dă-i şi curăţă până ajungem la silueta pruţului. Bun. Acum ce facem? Punem jos ciprianul şi apucăm piciprianul, care e o spatulă mai mică şi mai flexibilă. S-a terminat cu decartarea simplă.

Decartarea compusă

Cel care pompează trebuie să tot pompeze, dacă-l ţin puterile, sau să facă schimb de locuri cu modelatorul, pentru că acum urmează partea mai delicată. Cu piciprianul ne apropiem tot mai mult de corpul pruţului, care e încă acoperit de rahat. Trebuie mare atenţie aici. Dacă zgâriem pruţul e foarte rău, că am muncit degeaba. Cine zgârie pruţul e un mare păcătos şi va fi dat pe seama croacelor, care ştiu ele să-l aranjeze, nu vreau să dau detalii sau să bag frica în masculi, eu atâta zic.

Decartarea compusă trebuie efectuată cu fineţe, dar şi cu rapiditate. Să nu uităm că ne pândeşte în permanenţă, ca o sabie atârnându-ne deasupra capului, pericolul coagulării. Ah. Ar fi trebuit să zic câte ceva şi despre coagulare, nu să mă arunc aşa direct la decartare. Zic acum.

Coagularea

Dacă pruţul nu are în permanenţă frişcă pe el, se coagulează şi nu mai e bun la nimic. Ne trebuie aşadar un pruţ flexibil, pe care să-l omorâm şi să-l cristalizăm când vrem noi, nu când se întâmplă să moară singur. Or, asta nu se poate face fără frişcă, adică fără lichid anticoagulant. Să vă zic repede

cum se face frişca, aşa încât să ne întoarcem la decartare. Se iau două părţi de alcool, una de ulei de peşte, o jumătate de parte de usturoi şi altă jumătate de crizanteme tocate. Tocaţi mărunt crizantemele; pisaţi-le cum trebuie; altfel apar bule de cristal pe suprafaţa filamentelor şi iar nu e bine. Trebuie să avem cam o sută de litri de frişcă. Aşa. Mă întorc acum la decartare.

Decartarea totală

Tot cu piciprianul lucrăm. Unii folosesc cârpe în această etapă. Imbecili. Piciprianul e de ajuns. Mângâiem suprafeţele filamentelor, eliminând ultimele bucăţi de rahat şi nu ne interesează zbieretele capetelor, care, ce-i drept, acum fâsâie şi bâzâie de mama focului. Avem grijă să nu ne muşte, că ustură rău. Să fim bine înţeleşi: până la urmă tot o să ne muşte, asta e inerent, dar noi ne vedem mai departe de muncă. În acelaşi timp, creştem presiunea în tubul cu frişcă, ceea ce ne ajută la curăţare.

Să ne reamintim principiul subtil al ştiinţei. El nu are o existenţă riguroasă, deşi ar vrea asta. Nu arde ca un far. Nu adapă însetaţii. El şontâcăie şi caută adevăruri pe sub tufe şi i se pare că le găseşte, deşi asta e doar în capul lui.

Recapitulăm: după înlăturarea crustei şi a straturilor succesive de material, modelatorul ajunge să simtă o mişcare în miez. Din acest punct, cantitatea de anticoagulant trebuie crescută exponenţial. Pe măsură ce filamentele sunt scoase la iveală unul câte unul, pompa devine indispensabilă, întrucât contactul cu aerul cauzează întărirea rapidă a acestora şi, implicit, pierderea oricărei valori estetice.

Aici comentăm: unii au senzaţia că dacă îşi murdăresc degetele şi scormonesc un pic în rahat au dreptul să se numească modelatori. Ce prostie. Nu dau nume, dar mă refer la majoritatea atelierelor, dacă nu chiar la toate. Evident, noi suntem cei mai buni.

Să râdem de ucenicul care, văzând pentru prima oară pruţul crud, se sperie. Pruţul crud nu este altceva decât o colonie compactă de paraziţi care utilizează tranzitul intestinal al coloscatoidei, precum şi al altor animale. Lăsată nesupravegheată în apropierea unei mlaştini, colonia iese din excrement şi dă naştere unui arici-de-sânge. Mănunchiul de capete creşte până la o dimensiune impresionantă (aproximativ înălţimea unei cledane), devenind un adversar redutabil, atât pentru faptul că se hrăneşte cu bastracul de pe plantaţii, cât şi pentru că are capacitatea de a comunica cu alţi arici, de a se organiza în grupuri şi de a lansa atacuri împotriva oraşului nostru. Precum vedem, aricii-de-sânge sunt o eroare a naturii şi trebuie stârpiţi. Dacă li se permite să crească şi să se dezvolte, ei lasă în urmă doar haos şi distrugere. Să luăm notă de înţelepciunea Elisabetei Rakowicz, care a transformat forţa brută în obiect estetic, schimbând astfel decrepitudinea în ordine şi frumuseţe.

Nu pot să subliniez asta îndeajuns: modalitatea cea mai corectă de a crea un pruţ valoros stă în aplicarea principiului subtil al ştiinţei. Cât de important este el. Principiul vine şi pleacă, râde şi plânge, este şi nu este şi aşa mai departe. Totuşi, la fel cum unu şi cu unu fac doi (şi, în contextul potrivit, trei), vom considera ştiinţa un instrument vital pentru arta pruţului. Dacă lucrătorul nu ştie ce conţine un excrement de coloscatoidă, să clipească din ochi. Dacă lucrătorul nu are talent la decartare, să fumeze o ţigară. Dacă nu ştie să coaguleze, să fluiere. Şi dacă primeşte ceva imposibil de făcut, lucrătorul să vorbească mult, foarte mult, fiindcă atunci problema se va prăbuşi sub torentul vorbelor şi totul va fi în regulă şi aşa mai departe, cine are urechi de auzit să audă, în general e bine să purtăm salopete albastre.

Contează cât alcool folosim, în ce concentraţie, de unde facem rost de el şi cum îl

păstrăm. Sau putem să ne bazăm doar pe talent. Ei bine, trebuie să spun cel mai important lucru de până acum, concreta aplicare a principiului, patinarea atentă pe cărările logicii, plastica afirmare a originalităţii, care nu este altceva decât structurarea talentului, intuiţiei şi speculaţiei infinite: să spunem că avem o capră. Animale care se mai găsesc prin lunci şi răzoare, dacă nu le-au mâncat aricii-de-sânge. Această capră ne priveşte cu ochii ei liniari, asemănători ochilor de caracatiţă. Cine spune că sensul unei priviri e dat de rotundul pupilelor? Nu se transmite nimic printr-o pupilă de forma unei fante orizontale. Ba se transmite — numai că noi nu percutăm, având altă imagine în cap, proşti ce suntem, cum să mă fac înţeles, deci un păianjen, da? Ţese pânza. Cât de complicat e şi în acelaşi timp cât de simplu, pe ce principiu se bazează? Pe principiul subtil al ştiinţei. Degeaba mă chinui. Nu înţelegeţi nimic. Şi aşa cade cel ce se ridică. Pinii cu vârfurile lor. Galben ca nisipul de pe pielea udă. Vuiet.

Dare de seamă despre Maşină

Ca un gând e viaţa, vine şi se duce
Ce puţin trăieşte orice creatură
Iese din maşină, bea şi se gândeşte
Şi până la urmă tot în maşină intră

Aici Clémence de la echipa 23. Harul înţelepciunii cumulative cu care ne-a dotat Elisabeta Rakowicz. Că dacă ea nu era noi n-am fi fost. Că dacă nu s-ar fi spetit ea, săraca, trăgând de butoane şi experimentând cu oxia, carbonul şi hidrul, nenorocite şi înecăcioase gaze şi prafuri, noi nu am fi stat aici cu oasele şi carnea noastră. E drept, se putea şi mai bine, dar ce să faci numai cu un aparat NEKO, atunci când, se ştie, e nevoie de un NING ca să iasă o cledană în condiţii optime. Vai de noi. Nu ştiu cum mai rezistăm. Ies masculi din ce în ce mai firavi, iar chirunţii sunt tare sfrijiţi. O să povestesc câteva lucruri pe care le-am învăţat de la predecesoare şi, în plus, câteva descoperiri ale echipei 23. Atunci când or să mă bage şi pe mine cu toată gaşca în maşină, nu trebuie oare să ştie următoarea litieră ce descoperiri am făcut eu cu surorile mele?

Deci am început pe fundamentul lăsat de echipa 22. Fetele astea au făcut o treabă tare proastă. Echipa 21 a splitat măcar helixa şi a învăţat cum s-o sudeze la loc cu cel mult 600 de moleculi din blut de algă. Cu alte cuvinte, ceva practic. Echipa 22, nimic. Cea mai bună realizare a lor a fost să izoleze un gemo de alcoolism şi să-l analizeze, ce-i drept, extensiv, dar lucrul ăsta e lipsit de relevanţă câtă vreme scopul e să producem material gemotic superior. Nu vreau să zic că e complet degeaba, ci că e prea puţin. O generaţie întreagă să te uiţi la un singur gemo... Dă-o încolo de treabă.

Întâi să fac o scurtă trecere în revistă a stării în care se găseşte maşina. Pe urmă să arăt unde ne aflam la momentul când am preluat noi mandatul. Apoi ce schimbări a făcut echipa mea. Şi la sfârşit

să zic cum se poate îmbunătăţi treaba, pentru că, subliniez, se poate şi mai bine.

Să nu uităm că suntem suma unor moleculi precise şi că maşina s-a străduit cum a putut să ne facă bune. Ea a ştiut precis cum să ne combine; noi nu ştim cum a ştiut ea. Cum putem s-o ajutăm? Cum să ştim ce ştie ea? Construind altă maşină? A încercat să facă asta şi Elisabeta Rakowicz, după mutarea în Cledu. N-a reuşit. Şi echipa 15 a vrut să construiască un prototip. Mare, mare greşeală de ambele părţi. Eu am mai spus-o: dacă nici nu înţelegem cum merge maşina, cum o să ştim să construim una? Echipa 15 a fost cea mai profundă dezamăgire a ştiinţei maşinii. A construit un şasiu în cinci ani, o placă de bază în şase ani, o matrice primitivă în doisprezece ani, şi la sfârşit, când să dea drumul la teste pentru elementele care mai urmau să fie ataşate, echipa şi-a dat seama că nu s-a gândit la sursa electrică. Au vrut să tragă curent de la maşina originală, dar erau atât de bâtrâne când s-a întâmplat asta că le-au băgat nişte locotenente în maşina veche cu forţa, a fost foarte traumatic, iar echipa 16, care a ieşit voioasă şi plină de energie din terminal, s-a uscat cu prosoape, s-a îmbrăcat, s-a uitat la lucrul predecesoarelor şi a zis cu tristeţe: „Aşa nu“.

Să prezint echipa. Suntem 56 de lucrătoare gemotice. 5 lucrăm la camera de control, cu mine inclusiv. 14 sunt la terminal. Restul de 37 lucrează la matrice, la subsol. Datorită unor implementări pe care le-am făcut eu, cele 14 lucrătoare de la terminal (sau terminale, cum le alint eu) muncesc 5 zile pe săptămână împreună cu matriţerele (sau cele de la matrice). Restul de două zile muncesc la suprafaţă. Pe noi, controloarele, ne cheamă Grete, Sisi, Corina şi Agnes; eu sunt Clémence, cum am mai zis. Noi am ales să ne concentrăm pe ceva practic şi în acelaşi timp de mare viitor: purjarea gemotică. O să vorbesc despre asta mai încolo.

După cum cere tradiţia, o să prezint specificaţiile originale ale maşinii, apoi situaţia în care am descoperit-o noi când am luat-o în primire. Acestea erau specificaţiile originale (desigur, în formă abreviată):

Produs: NEKO

Model: NEKO Koneko Class 2 ZCN75

Procesoare: 88 x Sivi Gem Class-1

Bufere: 700 JK

Memorie: 39 LK

Ţinte şi raze de acţiune: clustere gemotice XAR (rază Animalia Chordata Mammalia Carnivora Felidae Etc.)

Subraze după ţinte: Anura, Siamensis, Cartusenensis, Angorensis

Putere: FusAt 4 cu generator Pink Odo 0.2 legat la o sursă de putere

BROM (bază): MB11 (sau ISTI 3)

Viteză de lucru: 300 de octori

Număr serial: 4H640AEJU9B

Program principal: Neko OS 6.3 - „Itazura“

Componente:

1. Control cu şasiu de Duralim, 3m x 2m; conductă de precizie; duze Alfor; cameră de control separată cu 3 pupitre principale; un pupitru mobil;

2. Matrice cu 15 compartimente; 10m x 8m;

3. Terminal clasic discoidal; 1m x 5m;

Şi astea sunt specificaţiile după diferitele modificări operate de-a lungul anilor şi cu care a trebuit să lucrăm noi când am apărut:

Produs: NEKO

Model: NEKO Koneko Class 2 ZCN75 (nici o modificare până aici)

Procesoare: 14587 x Sivi Gem Class-1.3 (14499 de procesoare adăugate, culese de-a lungul anilor de la alte maşini stricate; procesele individuale îmbunătăţite prin programare originală

de însăşi Elisabeta Rakowicz, aşa că indicele a crescut de la „1“, la „1.3“)

Bufere: 8788 JK (te şi miri de unde au fost luate capsulele logice şi procesoarele, ar trebui să se scrie o carte numai despre asta)

Memorie: 40 LK (asta indirect, că ţine de procesor; în orice caz, tot e ceva)

Ţinte şi raze de acţiune (bineînţeles, aici e schimbarea fundamentală): *clustere gemotice XAR prelungite în Animalia Chordata Mammalia (atenţie) Primates Hominidae Homininae Homo Homo Sapiens Homo Sapiens Sapiens Linnaeus.* (Dar, cum se ştie, asta nu ne-a reuşit niciodată perfect, şi nu e clar ce aproximări face maşina. De pildă, speciile burbacilor sau fuscubrahilor nu sunt identificabile. S-au produs cheaguri de moleculi; gemotele s-au împiedicat de mai multe ori; uneori au existat procese de rostogolire, alteori rupturi masive în lanţuri. Din acest motiv, subrazele nu sunt specificate şi e aproape imposibil de apreciat care sunt operaţiunile individuale urmate de maşină. Rezultatul e ba un burbac, ba un mascul, ba un chirunţ. Fuscubrahi nu mai ies, graţie unei breşe accidentale create în valenţele laterale de echipa 9; o foarte mică parte din ei se înmulţesc prin diviziune.)

Putere: FusAt 4 cu generator Pink Odo 0.2 legat la o sursă de putere. (Care e sursa de putere? Habar n-avem. S-au mai adăugat nişte circuite paralele, în speranţa că, dacă linia principală se duce, sarcina o să fie preluată pe rezerve. Dar e aproape sigur că improvizaţia n-o să ţină, fiind cu sârme. În orice caz, sursa de putere încă n-a fost identificată. Sunt trei cutii lucioase din care ies fire. Nu le-am deschis niciodată până acum. Să fie toate surse? Una din ele să fie sursa? Doar n-o să oprim maşina ca să vedem. Nici nu ştim cum.)

BROM (bază): MB11 (sau ISTI 3)
Viteză de lucru: 300 de octori
Număr serial: 4H640AEJU9B

Program principal: Neko OS 6.3 - „Itazura“ (cu observaţia că au existat câteva erori - sau „muşte“, cum le numim noi — identificate şi rezolvate, ceea ce ar împinge sistemul către un 6.3.1. Totuşi, ansamblul operaţiunilor e încă învăluit în mister. Interfaţa grafică a murit din primii ani şi a trebuit să fie refăcută prin codare retroarticulată. Din păcate, încă nu cunoaştem toate operaţiunile sintactice şi nici nu pricepem cum se construiesc corect comenzile de purjare şi de corectare activă a gemotelor.)

Componente:

1. Control cu şasiu de Duralim, 2m x 1m (refacere completă realizată de echipele 1 şi 2; tot respectul; acum avem 3m pe 2m); *conductă de precizie; duze Alfor* (sărurile au fost înlocuite cu unele naturale); *cameră de control separată, cu 3 pupitre principale; un pupitru mobil* (mai există încă două pupitre de control făcute de generaţiile 19 şi 20);

2. Matrice cu 15 compartimente; 10m x 8m;

3. Terminal clasic discoidal; 1m x 9m; (nu mai specific modificările; ideea e că aproape jumătate din componente au fost mărite, curăţate şi optimizate între generaţiile 2 şi 20).

Cam asta era starea când am apărut noi. Imediat ce ne-am uscat şi am terminat de băut ceaiul, am intrat în şedinţă. Nici duş n-am făcut, cu toate că miroseam a slănină mucegăită. După ce am studiat în detaliu moştenirile lăsate de toate echipele, eu, luând notă de prerogativele mele interne de controloare gemotică, am ridicat mâna şi am spus pe un ton destul de entuziast (fiindcă pe vremea aia credeam încă într-un set de valori care, aşa cum e normal, s-au erodat cu anii):

— Bună ziua, lume. Aş dori să urez un călduros bun venit echipei cu numărul 23. Din

numărul mare de cuvinte care-mi plutesc acum prin cap aleg două: Clémence şi Sisi. Unul din ele aş vrea să mi-l însuşesc ca indicativ. Are careva o problemă cu asta?

— Am eu o problemă, a spus una din croacele proaspete, care se mai numesc şi „crude“. Eu vreau să mă cheme Sisi. M-am gândit la asta de cum am ieşit.

— Deci tu vrei Sisi?

— Da.

— Interesant. Dacă gândim la fel înseamnă că venim dintr-o litieră bună. În regulă. Vrea careva Clémence?

— Nu.

— Bine. Atunci o să mă cheme Clémence. Aşa să-mi ziceţi. Ia să vă aud pe toate: Clé-mence.

— Clé-mence.

— Foarte bine. O să ne înţelegem tare frumos. Haideţi să vă spun, surori de litieră, ce-o să lucrăm noi. M-am uitat la ce au făcut astea din echipele de dinainte, dar mai ales la echipa 22 — şi vreau să vă zic că m-am speriat. Zău aşa. Mi s-a părut că celor de la 22 le-a ieşit aşa o porcărie că nu înţeleg cum de n-a intrat Elisabeta Rakowicz pe fir să le scuture puţin şi să le zică: măi, sunteţi nebune?

— Şi eu sunt de aceeaşi părere. Au fost ţicnite rău, a zis una din crude, care a adoptat mai apoi indicativul Corina.

— De aceea cred că o prioritate maximă pentru noi este, aparent paradoxal, asigurarea unei purjări optime a cuvei şi a pompei. Nu-mi vine să cred că nimeni n-a privit cu seriozitate faptul că materialul gemotic rezidual din cuvă nu e curăţat cum trebuie. Păi se amestecă cu cel al următorului subiect şi ies mutaţii! E drept, multe din mutaţiile astea sunt corectate automat de maşină, dar la cât de intens o folosim noi tot reuşesc unele să scape şi ne strică generaţiile. În ritmul ăsta unde ajungem?

— Aşa nu se mai poate.

— Exact, Sisi. Deci ne focusăm pe trei chestii. Întâi purjarea: cum să avem o pompă şi o cuvă cât mai curată şi cum să rafinăm sistemul de filtrare. Asta n-ar trebui să dureze mult, dar sunt sigură că procesul o să se lungească pe ani de zile. În al doilea rând, dezvoltăm şi rafinăm programul de obedienţă gemotică. Pe locul trei vom lăsa îmbunătăţirea calităţii materialului gemotic, deşi, din păcate, asta ar trebui să fie pe locul întâi. Întrucât o să expirăm relativ repede şi n-o să ne ocupăm cu toată energia de lucrurile foarte importante, trebuie să ne considerăm o generaţie de sacrificiu.

— Nu suport generaţiile de sacrificiu, a suspinat o colegă.

— Pe tine cum vrei să te cheme? am întrebat-o.

— N-am preferinţe.

— O să te cheme Agnes. Şi acum haideţi să muncim.

A trecut aşadar un număr oarecare de ani, n-am să specific câţi, pentru că periodizarea anuală — deci istoria — îi repugnă Elisabetei Rakowicz, care spune că numai datorită istoriei s-a ajuns unde s-a ajuns. Şi ce s-a întâmplat cu dorinţele noastre atât de arzătoare de la început? Ne-am atins ţinta? Da şi nu.

Purjarea completă nu e gata. Pompa pe care am construit-o şi reconstruit-o de mai bine de opt ori tot nu absoarbe fiecare urmă de gemo. Nici sistemul suplimentar de evacuare nu e aşa de precis cum ne-am dori. Scapă lichid.

Cel mai bine stăm la filtru, care e, într-adevăr, mândria echipei 23. Am muncit ca să-l refacem de ne-au sărit ochii din cap. Încă o lună şi e gata. Practic, mai sunt necesari vreo câţiva ani ca să ne apropiem de nivelul minim de performanţă şi să începem testarea tuturor dispozitivelor conectate. În acest timp, produsele maşinii sunt la fel de

degradate. Curăţăm o dată pe lună acizii şi sucurile organice cu cârpa. E scârbos. După ultimele analize, ne-am consumat 70% din timpul de viaţă. Deci am făcut o treabă relativ bună, pentru că suntem cu proiectele aproape de sfârşitul drumului, dar asta numai dacă nu se strică naibii ceva şi nu ne împotmolim pe parcurs. N-aş vrea să fiu pesimistă, dar fiindcă în viaţă se întâmplă exact cum nu te aştepţi, se prea poate să nu ne ducem proiectul la capăt. Iar dacă ne blocăm în ceva pe parcurs şi murim între timp, există riscul ca echipa de după noi să considere că am pierdut vremea cu lucruri inutile şi să nu finalizeze curăţarea. Să nu ne facem iluzii: nici noi n-am finalizat proiectul echipei 22.

În cazul ăsta, o să arăt lumii (oarecum în silă) una dintre descoperirile noastre din domeniul codificării. E vorba de un fragment de cod multicrom care trebuia să reglementeze creşterea simetrică a urechilor. Dintotdeauna se strecura o muscă şi multicromul se dădea peste cap. Maşina ocolea programarea defectuoasă lucrând cu ponderi, rotunjind din mai multe surse şi reuşind, în final, să scoată nişte urechi aproximativ simetrice. De asta croacele şi masculii au, până la generaţia trecută, urechile uşor deformate. Ei bine, am reuşit să reparăm eroarea. Deci. De obicei secvenţele de cod se blocau la linia:

92A5G8953:<codarmoin>ˆ<5=84“,<a=286“, <d=7, unde Carbon=46, neko=pozitiv=>STAU

şi maşina stătea cam patru minute, până când abandona codul 92 şi trecea la alte categorii. Noi am forţat-o să reia lucrul prin comanda PROMPT. După care ecranul a afişat:

92A5G8954:<codseleth=34’,

<a><poate_dacă><ba_nu><ba_da> <stai_să_vezi>/singular/Comandă:INTRODUCE_ MASĂ/SCOATE_MASĂ/SPECIFI- CĂ_SINGULARITĂŢI/ ŞTIU_EU/COMBINĂ_POZITIV/CA-

TEDRALĂ_GEMOTICĂ/MIZERIE_DE_MOLECULI=>92A5G8954.1:
<mesaj>/singular_continuare/Comandă:ARUNCĂ_
PROCESUL_CÂT_COLO/DESTRUCTURALIZEAZĂ/FII_MAIATENTĂ/DEFECT_PROCESUAL/ANULEAZĂ_INPUTUL/COMPLETEAZĂ_12_PRIN_DISLOCARE/FĂ_CE_VREI/

Eroarea e evidentă: defectele procesuale nu apar lângă destructuralizări. În fine, linia următoare bloca totul, şi asta ne-a dat multe nopţi nedormite:

92A5G8955.2:

<tec>HN4ServerCelulă<antec><Álantec>
<limită><limită><helix><Á>
<Spaţiu_sincron>la_gemotă_2<sau>2cu3>STAU

Dacă se alege varianta 2cu3, se reiniţiază stringul şi nu se întâmplă nimic. Aici am avut noi o intuiţie genială: am adăugat în mixtură o găleată de nutriu cald, am dat EFECT şi am aşteptat cam patru ore, până a apărut pe ecran textul GATA_SUNT.

În acest punct, am dat comanda PROMPT. Protocrotele s-au regrupat, au făcut fuziune două minute şi pe urmă au început să se difuzeze. Ca să evităm asta, n-a trebuit decât să inputăm în consola secundară:

<carc>ˆ<dif4><dif5>
<dif6>NU_DIFUZA_DELOC

şi, bineînţeles, să dăm PROMPT. Difuzia s-a oprit, secvenţele s-au rehelixat, gemotele au intrat la loc în structura primară şi am putut să ne ocupăm de chestiunile serioase, cum ar fi programarea mentală în gemo, care e mereu fascinantă şi ne face să ne simţim cu atât mai inteligente.

Aş putea să mai vorbesc de performanţele noastre în domeniul acestei programări, dar, ca să fiu cinstită, mărturisesc că n-am făcut decât să urmăm în mod fidel traseul deschis deja de codul

croacelor de dinainte, aşa că, practic, nu am avut nimic original de adăugat. Cam asta e.

Brigăzi operative ale Revoluţiei Mascate

Brigada operativă Tomate — nume conspirativ „Teodora“

Această brigadă asigură şi procesează sucul de tomate, aşa încât Elisabeta Rakowicz să creadă, de la distanţă, că avem răni şi că ne curge sânge. Sugerez să punem în suc sare şi oţet de bastrac, ca să semene cât mai mult cu sângele, în caz că Elisabeta Rakowicz vrea să verifice îndeaproape. E crucial ca această brigadă să fie foarte mobilă şi să poată transporta cu uşurinţă sucul. Există alternativa de a omorî nişte scatoide sau coloscatoide pentru a avea un stoc de sânge proaspăt, dar rămâne la latitudinea Senioriei.

Brigada operativă Discuţii — nume conspirativ „Dana“

O brigadă esenţială, care are ca scop furnizarea mijloacelor de comunicare rapidă şi secretă între toate celelalte brigăzi. În timpul vizitei mele la maşină, croacele mi-au spus că există pe undeva 12 staţii vechi de emisie-recepţie, care se pare că sunt funcţionale, dar nu mai au baterii. Sunt de părere că echipa de croace de la maşină trebuie să-şi dedice timpul construirii unor baterii. Cu ajutorul aparatelor vom putea fi în contact permanent, ceea ce ne va uşura operaţiunile. Aceasta să fie pentru croacele de la maşină prioritatea unu. Prioritatea doi să fie asigurarea unui sistem alternativ de comunicare. Trebuie să facem de urgenţă un concurs pentru a determina cei mai rapizi alergători. Câştigătorii, în caz că echipa de la maşină nu va reuşi să implementeze aparatele de emisie-recepţie, vor deveni ştafete. În funcţie de poziţia Elisabetei Rakowicz, Brigada Discuţii va stabili rute pentru ştafete (prin clădiri abandonate, prin boscheţi şi parcuri etc.), aşa încât Elisabeta Rakowicz să nu observe ce activităţi coordonate desfăşurăm noi. A treia prioritate pentru Brigada Discuţii e să găsească un sistem de comunicare prin semne. A

patra prioritate e să găsească un cod pentru transmiterea scrisă a mesajelor. Brigada Discuţii are mult de lucru.

Brigada Spionie — nume conspirativ „Silvia“

De mare importanţă şi ea. Poate cea mai importantă. Lucrează în strânsă legătură cu Brigada Discuţii. Brigada Spionie stabileşte în permanenţă poziţia Elisabetei Rakowicz, o comunică Brigăzii Discuţii, iar Brigada Discuţii o dă mai departe unde e nevoie. Vedem deci că aflarea locului de unde pândeşte Elisabeta Rakowicz e prima fază în declanşarea revoluţiei mascate. Rămâne să stabilim detaliile.

Brigada Logistică — nume conspirativ „Lidia“

Această brigadă furnizează hrană, arme şi toată recuzita necesară celor două grupări opuse, în funcţie de Planul de Acţiune stabilit. E şi ea foarte importantă, pentru că nu se pot desfăşura lupte credibile pe stomacul gol. Colaborează cu ştafetele de la Brigada Discuţii. Ştafetele trebuie să ducă sandvişuri şi sticle cu apă atât către pichetele revoluţionare, cât şi către cledanele asediate.

Brigada Coregrafie şi Scenaristică — nume conspirativ „Cosma“

De aici pleacă scenariile de război. Brigada stabileşte frecvenţa şi tipurile de distrugere (parcuri, clădiri, coloscatoide ucise etc.). Dacă, în timpul operaţiunilor, se sparge un geam care nu era prevăzut în caietul program, brigada Cosma are responsabilitatea să-şi asume răspunderea, să scrie un autodafe şi să înlocuiască geamul. Se recomandă cumpătare.

Brigada Îndoctrinare — nume conspirativ „Yvonne“

Stabileşte întâlnirile cu masculii din ateliere şi furnizează discursuri pentru întărirea dârzeniei. Fără ea nu vom avea colaborare fructuoasă între masculi. Brigada Îndoctrinare citeşte masculilor discursurile de la Centru şi planurile Brigăzii

Cosma. E responsabilă de crearea mai multor portrete ale Elisabetei Rakowicz, care vor fi arătate când se va face citirea discursurilor, aşa încât să provoace în masculi o puternică sensibilizare.

E imperativ să ne mişcăm repede, că altfel o să fie jale. Să nu mai stăm pe gânduri, conform sloganului: „Iubire prin mimarea violenţei!“.

Raport. Studiul echipei de Electrică

Aici Clémence de la echipa 23. Harul înţelepciunii cumulative cu care ne-a dotat Elisabeta Rakowicz. Că dacă ea nu era noi n-am fi fost.

Se studiază în detaliu problema spinoasă a băgării de electrică în motorole, iar electrica trebuie să rămână acolo şi să se consume prin funcţionare. Trebuie aflat înainte de toate cum s-o băgăm în baterii, pe urmă cum să facem rost de baterii bune, sau mai degrabă invers. De reţinut că toată electrica din oraşul Cledu care se bagă în becuri şi frigidere vine de la maşină, dar nu se ştie exact cum se transmite. Se pare că prin nişte cabluri îngropate. E o chestie foarte complicată şi nimeni n-a studiat-o ştiinţific, părându-ni-se neimportantă. Ştim doar să înlocuim becuri. Avem un stoc impresionant.

Deci nouă ne trebuie o electrică intrată în şase motorole. Numai că locurile unde ar sta electrica, adică bateriile de motorole, sunt crăpate şi paradite. Le-am desfăcut şi ne-am uitat la ele. Seamănă cu nişte tăbliţe subţiri. Unele dintre ele par să se fi topit, apoi să se fi răcit la loc. Evident, nu mai funcţionează, în sensul că dacă le băgăm în aparate şi apăsăm pe butoane nu se întâmplă nimic, şi e de presupus că ar fi trebuit să se întâmple. Mai există în motorole câteva spaţii pentru baterii cilindrice (adică pe lângă tăbliţe poţi să bagi nişte baterii mai mici). E drept că am găsit într-o cămară numeroase baterii din astea micuţe, dar şi ele sunt consumate.

În continuare, ne punem mai multe întrebări ştiinţifice. Cum anume stă electrica într-un loc? Ce-o ţine, mai exact? Şi cum putem să facem ca s-o înghesuim undeva, după care s-o stoarcem treptat? La aceste întrebări nu ştim ce să răspundem. Ce treabă avem noi cu făcutul de electrică? Noi suntem tehniciene mediciniste de maşină. E sub demnitatea noastră. Chiar şi aşa, cu

demnitatea călcată în picioare, nu suntem în stare să producem mai mult de o riglă frecată de păr şi pusă lângă o foaie de hârtie (foaia de hârtie e atrasă prin electrică, după cum susţinea echipa 7 într-un raport). Să facem o riglă mare şi pe urmă să punem motorolele lângă ea, în speranţa că vor funcţiona prin atingere? Asta e singura chestie care ne trece prin cap, dar intuiţia ştiinţifică ne spune că nu va funcţiona. Nu putem argumenta de ce, dar suntem convinse că nu va funcţiona, aşa că nici măcar n-o să încercăm.

Tot intuiţia ne spune că pe undeva e un paradox. Nu ne dăm seama pe unde. Există şansa ca, dacă identificăm paradoxul, să vină de la sine şi procesul ştiinţific. Dar de ce trebuie să ne complicăm cu tâmpeniile astea, când noi lucrăm la purjaţia maşinii şi avem atâta treabă că nici nu ştim dacă o să terminăm înainte să intrăm în depresie şi să fim înlocuite de o litieră nouă? E aşa o durere. Să ne oferim resursele pentru un proces secundar, când noi încă nu ne-am terminat treaba principală? Ce tristeţe.

În concluzie, raportăm un defect procesual în formularea teoretică: nu ştim exact ce e aia electrică. Deci nu putem să facem baterii. Cel mult o riglă mare de lemn. Lasaţi-ne în pace.

Table of Contents

Cabananoastră
Satul
Cledu
Fritz
Atelierul
Ziua de laudă
Maşina
Note de război
În război
Prima revoluţie mascată
A doua revoluţie mascată
Anexe

Table of Contents

Cabananoastră	3
Satul	41
Cledu	65
Fritz	86
Atelierul	110
Ziua de laudă	128
Maşina	151
Note de război	192
În război	206
Prima revoluţie mascată	221
A doua revoluţie mascată	274
Anexe	288